

DINSDAG 20 OKTOBER 2009

VOORZITTER: JERZY BUZEK

Voorzitter

1. Opening van de vergadering

(De vergadering wordt om 9.05 uur geopend)

2. Debatten over gevallen van schending van de mensenrechten, de democratie en de rechtsstaat (bekendmaking van de ingediende ontwerpresoluties): zie notulen

3. Aan de resoluties van het Parlement gegeven gevolg: zie notulen

4. Besluit inzake het verzoek om urgentverklaring

Voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1234/2007 houdende een gemeenschappelijke ordening van de landbouwmarkten en specifieke bepalingen voor een aantal landbouwproducten ("Integrale-GMO-verordening") (COM(2009)0152 - C7-0223/2009 - 2009/0152(CNS))

Paolo De Castro, voorzitter van de Commissie landbouw en plattelandsontwikkeling. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, dames en heren, wij zijn hier nogmaals bijeen om te praten over de crisis in de melksector.

De tragiek van deze crisis blijft ons zorgen baren en ook de Europese veehouders zullen hun ongenoegen en hun angst voor de toekomst blijven uiten. Dit Parlement heeft reeds zijn mening gegeven over dit probleem, zowel door het aannemen van een resolutie met onze voorstellen, als door het goedkeuren van het voorstel van de Commissie om de interventieperiode voor melkpoeder en boter te verlengen, waaraan wij het verzoek om de maatregel voor de particuliere opslag voor kaas hebben toegevoegd. Wij hebben bij die gelegenheid benadrukt dat de maatregelen die door de Commissie zijn voorgesteld, bij lange na niet toereikend waren.

Wij moeten nu besluiten of we wel of niet instemmen met een spoedprocedure voor het uitbreiden van de werkingssfeer van artikel 186 van de integrale-GMO-verordening tot de zuivelsector, oftewel de Commissie de mogelijkheid te geven om, ingeval van een marktcrisis, te beslissen nieuwe noodmaatregelen in te voeren zonder de gebruikelijke procedure in het Parlement te volgen. Gisteravond heeft de Commissie landbouw en plattelandsontwikkeling een buitengewone vergadering gehouden om dit te bespreken, waarbij mevrouw Fischer Boel aanwezig was.

Ik wil in de eerste plaats de commissaris graag bedanken – ook namens de commissie waarvan ik de eer heb voorzitter te zijn – dat zij hier naar ons in het Parlement is gekomen, vlak na het einde van de zitting van de Raad Landbouw die in Luxemburg gehouden is. Wij hebben dit zeer attente gebaar op prijs gesteld.

Mijnheer de Voorzitter, gisteravond was het debat zeer levendig en onze collega's hebben veel kritiek geuit. Er is in de eerste plaats naar voren gebracht dat de Commissie traag in actie is gekomen, zonder de ernst van de huidige crisis voldoende in te zien.

Vervolgens is het bezwaar geuit dat artikel 186 het Parlement zijn beslissende bevoegdheden ontnemt en op deze manier de Commissie carte blanche geeft. Er is ook gezegd dat de Commissie meer middelen beschikbaar had moeten stellen om de crisis het hoofd te bieden. Dit zijn gegronde zorgen waar we ons gedeeltelijk in kunnen vinden.

Desondanks, mijnheer de Voorzitter, moet ik toegeven dat de Commissie zich enorm heeft ingespannen en enorme vooruitgang heeft geboekt. Daarmee heeft zij laten zien dat zij de mening en de wensen van het Parlement serieus neemt. De Commissie heeft ons duidelijk gemaakt hoe zij van plan is een fonds van 280 miljoen euro te gebruiken – ik herinner u eraan dat wij hier donderdag over zullen stemmen in het kader van de goedkeuring van de begroting van 2010 –, en zij heeft enkele van de geplande maatregelen genoemd, zoals bijvoorbeeld de particuliere opslag voor kaas, en het verhogen van het plafond van de de-minimissteun van 7 500 euro naar 15 000 euro, zoals werd verzocht in onze resolutie die in september is aangenomen.

Ondanks dat ik beseft dat dit alles nog steeds niet voldoende is, vind ik, mijnheer de Voorzitter, dat we vandaag vóór de spoedprocedure moeten stemmen. Europese veehouders verwachten onmiddellijk antwoorden en er is al te veel tijd verloren gegaan.

We moeten vandaag de verantwoordelijkheid op ons nemen om haast te maken met het doortastend aanpakken van de crisis. Dames en heren, laten wij dezelfde verantwoordelijkheid tonen als die waarmee wij ons opmaken voor de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon met medebeslissing op het gebied van landbouw.

Martin Häusling (Verts/ALE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, wij spreken ons uit tegen de toepassing van de urgentieprocedure, niet omdat we vinden dat maatregelen niet dringend nodig zijn, maar omdat we van mening zijn dat de Commissie niet de juiste maatregelen neemt en niet bereid en in staat is de huidige crisis in de melksector op te lossen.

De Commissie draagt niet bij aan de oplossing van het probleem maar vormt het probleem zelf. De Commissie heeft immers een deel van de problemen zelf veroorzaakt door te zorgen voor een toename van de hoeveelheid melk. Bovendien heeft ze tijdens de crisis maandenlang stilgezeten. Vier weken geleden nog zei de Commissie dat er geen probleem was, dat de markt zou verbeteren en dat er geduld moest worden betracht. Uitgerekend aan deze Commissie staan wij onze bevoegdheden af en uitgerekend van deze Commissie verwachten wij hulp. Nee, ik geloof niet dat dit de juiste weg is.

De Commissie heeft ook gisteren niet duidelijk kunnen maken waarvoor extra middelen nu moeten worden aangewend. Zij spreekt over herstructurering, maar die zorgt de laatste jaren voor alleen maar minder melkveehouders. Ook heeft zij niet gezegd hoe zij de productieorganisaties verder wil versterken. Nee, zij wil geld blijven besteden aan uitvoerrestituties. Ook wordt niet beantwoord hoe wij de producenten in de strijd tegen de supermarkten kunnen ondersteunen. Ook op dit punt kon de Commissie gisteren geen oplossing bieden. Wij betwijfelen dan ook ten eerste dat de Commissie er veel aan gelegen is om de crisis op te lossen. Wij schrijven een blanco cheque uit zonder te weten wat de Commissie doet, hoe zij het doet en waarmee zij het wil doen.

Er is echter nog een reden waarom wij dit verzoek afwijzen. Wij hebben als Parlement lang gestreden voor meer rechten – juist op landbouwgebied – maar het eerste dat we doen, vlak voordat we het Verdrag van Lissabon hebben, is weer afstand doen van deze rechten. Dat kan toch niet? Als nieuwe afgevaardigde lijkt me dat niet normaal. Wij moeten onze rechten benutten, wij moeten hier het debat aangaan, en wij moeten in actie komen. Dat betekent ook dat we verantwoordelijkheid dragen, maar dat neem ik graag op de koop toe. Wij kunnen echter geen verantwoordelijkheid opgeven. Wij leden van het Parlement moeten maatregelen nemen. Wij willen de melkveehouders serieus en duurzaam hulp bieden.

(Applaus)

Albert Deß (PPE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, het verzoek van de Commissie om toepassing van de urgentieprocedure komt beslist niet tegemoet aan eenieders wensen. Ik ben het gedeeltelijk eens met de vorige spreker. Niet-inwilliging van dit verzoek zou echter een volkomen verkeerd signaal zijn aan de melkveehouders, die in afwachting zijn van in ieder geval een eerste reactie. Daarom sta ik achter dit verzoek om de urgentieprocedure te gebruiken.

Als de procedure in gang is gezet hebben we nog de mogelijkheid om het voorstel aan de hand van amendementen te verbeteren en – wat collega Häusling ter sprake bracht – bevoegdheden af te staan. Er zijn zonder meer mogelijkheden om met behulp van een amendement deze bevoegdheden tijdelijk in te perken en die voor slechts twee jaar aan de Commissie te verlenen om dan vervolgens opnieuw hierover een besluit te nemen. Ik vraag dan ook om uw steun om de urgentieprocedure op de agenda te plaatsen.

(Applaus)

(Het Parlement willigt het verzoek om urgentieverklaring in)⁽¹⁾

⁽¹⁾ Voor meer informatie: zie notulen

5. Klimaatverandering en ontwikkelingslanden in het kader van de VN-conferentie over klimaatverandering in Kopenhagen (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde zijn de verklaringen van de Raad en de Commissie over klimaatverandering en ontwikkelingslanden in het kader van de VN-conferentie over klimaatverandering in Kopenhagen.

Andreas Carlgren, fungerend voorzitter van de Raad. – (SV) Mijnheer de Voorzitter, we bevinden ons op een beslissend punt in de tijd. Over een kleine twee maanden zal de wereld in Kopenhagen een overeenkomst sluiten om de klimaatuitdagingen waar we mee worden geconfronteerd, aan te pakken. Die overeenkomst moet voldoen aan drie voorwaarden: ze moet de mondiale temperatuurstijging onder twee graden Celsius houden, ze moet alle landen omvatten en ze moet toekomstige inspanningen aanpassen aan een hoger ambitiepeil naarmate we over nieuwe kennis beschikken.

Met nog slechts 48 dagen tot de opening van de grote Klimaatconferentie van de VN is het de hoogste tijd om politieke wil in concrete daden te vertalen. Maar de onderhandelingen verlopen te traag. Er is nog geen oplossing voor een aantal belangrijke kwesties. Velen kiezen nu voor de gemakkelijksoplossing en worden handelsreizigers in pessimisme. Staat u mij toe één ding volkomen duidelijk te stellen: de EU heeft echt een andere taak! We willen dat de EU leiderschap toont door een duidelijke en klare politieke wil te vertolken. Voor het Zweedse voorzitterschap heeft een omvattende en ambitieuze klimaatovereenkomst de allerhoogste prioriteit.

Het antwoord van de EU op de moeilijkheden in de onderhandelingen is dat we het tempo moeten verhogen. We moeten de stuwende kracht zijn om ervoor te zorgen dat de wereld de vereiste overeenkomst bereikt. We nemen de uitdaging aan om de andere landen van de wereld mee te krijgen in een overeenkomst die volstaat om de klimaatuitdaging aan te kunnen pakken. Daarvoor werken we intensief op twee sporen: enerzijds het uitsturen van een krachtige boodschap aan onze onderhandelingspartners en anderzijds het verenigen van de EU achter een sterk onderhandelingsmandaat in de aanloop naar de Conferentie in Kopenhagen. De EU heeft de basis al gelegd in de vorm van het klimaat- en energiepakket waar het Europees Parlement en de Raad het in december 2008 over eens werden.

Ik wil u met name bedanken voor het engagement dat velen in het Parlement in de werkzaamheden met betrekking tot het klimaat- en energiepakket aan de dag hebben gelegd. Door het besluit dat toen in het Europees Parlement tot stand kwam, heeft de EU een sterke onderhandelingspositie. Deze week worden de laatste puzzelstukjes gelegd om een volledig beeld te geven van de sterke onderhandelingspositie. Tijdens de Europese Raad van volgende week worden de onderhandelingen afgerond en ik weet dat velen van u dat op de voet zullen volgen. Ik ben blij dat sommigen van u ook in Kopenhagen aanwezig zullen kunnen zijn. Ik ben ook ingenomen met de ontwerpresolutie die het Europees Parlement aan het opstellen is.

De emissies moeten worden beperkt tot het niveau dat noodzakelijk is om de mondiale temperatuurstijging onder twee graden Celsius te houden. Dat betekent dat de voorstellen die nu op tafel liggen, niet volstaan. De EU wil de emissies tegen 2020 met 30 procent reduceren, op voorwaarde dat andere partijen ook voldoende verbintenissen aangaan. We zien de doelstelling van 30 procent als een hefboom om anderen ook ambitieuzer te laten zijn. Tegen 2050 zouden de emissies met minstens 80 procent moeten worden gereduceerd. Om de opwarming de twee graden Celsius niet te laten overschrijden, volstaan inspanningen van de EU alleen echter niet. We moeten iedereen aan boord krijgen. We hebben hoopgevend signalen gekregen van bijvoorbeeld de nieuwe Japanse regering. We roepen alle industrielanden, zeker ook de VS, nu op om hun bod te verhogen.

De ontwikkelingslanden hebben een kans om duurzame ontwikkeling tot stand te brengen en tegelijkertijd de emissies te reduceren. Het gaat erom groei te plannen met lage emissies, de klimaatinspanningen in het beleid te integreren en de nationale ontwikkelingsstrategieën aan te passen. Dat is een manier om ervoor te zorgen dat alle politieke besluiten doordrongen zijn van klimaat- en ontwikkelingsinspanningen en dat de groei iedereen ten goede komt, tot open en democratische bestuursvormen leidt, tot gendergelijkheid bijdraagt en de armoede bestrijdt en reduceert.

We stellen specifieke eisen aan de snelst groeiende ontwikkelingslanden – vooral aan China, het land met de hoogste emissies. De emissies moeten tegen 2020 met bijna 30 procent worden gereduceerd, in vergelijking met de situatie die zonder maatregelen zou zijn ontstaan.

Ontwikkelingskwesties moeten een absoluut centrale plaats innemen in de in Kopenhagen bereikte overeenkomst. De Europese Raad heeft vastgesteld dat de klimaatverandering inspanningen ter bestrijding

van armoede en voor de totstandbrenging van duurzame ontwikkeling ondermijnt. De klimaatverandering bedreigt de millenniumdoelstellingen voor ontwikkeling. Er zullen ook deskundigen op het gebied van ontwikkelingskwesties deelnemen aan de onderhandelingswerkzaamheden. We zullen ontwikkelingskwesties specifiek benadrukken in het kader van de lopende onderhandelingen.

Afgezien van de minst ontwikkelde landen zouden alle landen de verantwoordelijkheid moeten delen voor de kosten van maatregelen ter bestrijding van de klimaatverandering, maar wij in de ontwikkelde landen moeten zelf het voortouw nemen door de emissies te reduceren en belangrijke inspanningen te financieren. We hebben een internationale structuur met grote draagkracht nodig voor samenwerking met en steun aan de ontwikkelingslanden. Via zo'n structuur zouden we ook de allerarmste en de kwetsbaarste landen kunnen helpen die vaak het hardst door de klimaatverandering worden getroffen. In dat opzicht zijn aanpassingsmaatregelen nodig.

Staat u mij toe er tot slot op te wijzen dat de EU bereid is om haar verantwoordelijkheid ernstig te nemen. De Raad is zich bewust van de omvang van de vereiste financiering. Volgens de raming van de Commissie gaat het in 2020 om bijna honderd miljard euro per jaar in de ontwikkelingslanden. Wij in de EU zijn ook bereid om snelle financiering ter beschikking te stellen voor onmiddellijke maatregelen in de periode tot 2012 als manier om het vertrouwen tussen Noord en Zuid in de klimaatonderhandelingen te versterken. We staan voor een grote uitdaging in de laatste weken voor Kopenhagen. Daarom vraag ik u om ons te helpen het tempo hoog te houden. We hebben leiderschap van de regeringen van de lidstaten, inspanningen van de nationale parlementen en steun van de bevolking in de lidstaten nodig. Het Europees Parlement heeft een erg belangrijke rol te spelen in die werkzaamheden als we in Kopenhagen onze doelstellingen te willen bereiken.

Karel De Gucht, *lid van de Commissie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, allereerst wil ik u danken voor deze mogelijkheid om het standpunt van de Commissie ten aanzien van deze gevoelige kwestie uiteen te zetten.

U weet al dat er in Kopenhagen geen ambitieuze overeenkomst zal worden gesloten, indien er geen rekening wordt gehouden met de belangen van de ontwikkelingslanden, niet alleen met de belangen van de opkomende landen, maar zeker ook met die van de meest kwetsbare en armste ontwikkelingslanden.

Toch is het in ons aller belang om in Kopenhagen tot een goede overeenkomst te komen. Op het punt van klimaatverandering zijn de ontwikkelingslanden het meest kwetsbaar. De EU is de belangrijkste donor ter wereld en vervult een voortrekkersrol in de strijd tegen klimaatverandering. We moeten onze krachten bundelen. Als het gaat om klimaatverandering is er geen plaats voor een Noord-Zuidconfrontatie.

Ik zou nog een stapje verder willen gaan en willen zeggen dat geen enkele andere verbintenis zo bepalend en effectief kan zijn als het verbond van de meest kwetsbare landen met de groep landen die de meest ambitieuze plannen ter bestrijding van dit kwaad op de onderhandelings tafel heeft gelegd – namelijk Europa.

Onze algemene aanpak van de meest kwetsbare landen, die tot nu toe is gehanteerd in het wereldwijde bondgenootschap tegen klimaatverandering, verloopt via drie parallelle lijnen die met elkaar verbonden zijn en die elkaar wederzijds versterken.

In de eerste plaats het creëren van politieke allianties door een intensievere dialoog over klimaatverandering. Er zijn drie gemeenschappelijke verklaringen ondertekend, respectievelijk met Afrika, het Caribisch gebied en de Stille Oceaan, plus één met de ACS-groep in zijn geheel.

In de tweede plaats het bevorderen van gezonde maatregelen en strategieën waarbij klimaatverandering en ontwikkeling aan elkaar worden gekoppeld. Ik ben van mening dat het op klimaatbestendigheid en minder CO₂-uitstoot gerichte beleid moet worden geïntegreerd in de strategieën voor verdere ontwikkeling en armoedebestrijding van onze partners. Er is maar één ontwikkelingsstrategie mogelijk, die waarin klimaatbelangen zijn opgenomen en de doelen van duurzame ontwikkeling en armoedereductie worden nagestreefd. Het is geen kwestie van een keuze voor het één of het ander, het is allebei van essentieel belang.

In de geest hiervan steunen we in vijftien landen die hiervoor in aanmerking komen al de uitvoering van de bestaande nationale actieprogramma's voor aanpassing van minst ontwikkelde landen (MOL's).

In de derde plaats het aanmoedigen van de EU om een adequate bijdrage te leveren aan de financiering van klimaatmaatregelen, in het bijzonder voor aanpassing, die de hoogste prioriteit hebben voor de landen die het meest te lijden hebben van de gevolgen van de klimaatverandering, maar die nauwelijks een bijdrage leveren aan de uitstoot van broeikasgassen.

We zijn nog maar vijftig dagen van Kopenhagen verwijderd. Er bestaan hooggespannen verwachtingen en we maken ons zorgen omdat de onderhandelingen momenteel dreigen vast te lopen. Er moeten nú voorstellen op tafel worden gelegd. Dat heeft Europa gedaan en dat verwachten we ook van onze partners.

Allereerst hebben we voorstellen gedaan voor verbintenissen. De EU heeft al ambitieuze doelstellingen en beloftes op tafel gelegd – tot nu toe, op één na, de meest ambitieuze in de onderhandelingen. We hebben al een eenzijdige emissiereductie van 20 procent tegen 2020 beloofd, en we hebben afgesproken om dit te verhogen tot 30 procent, indien anderen, in overeenstemming met hun verantwoordelijkheden en naar vermogen, vergelijkbare inspanningen verrichten.

Ten tweede, voorstellen met betrekking tot de financiering. We weten allemaal dat een afspraak over de financiering van cruciaal belang is voor het bereiken van een akkoord in Kopenhagen. Om de onderhandelingen verder te helpen, heeft de EU half september haar eigen financieringsvoorstellen gedaan.

Eén van die voorstellen is dat er op korte termijn een internationaal openbaar klimaatfonds moet komen, dat middelen verschaft voor de periode 2010-2012, zodat het meteen kan worden ingezet als reactie op urgente behoeften in de meest kwetsbare ontwikkelingslanden en vooral in MOL's, kleine eilandstaten (SID's) en Afrikaanse landen, zoals omschreven in het actieplan van Bali.

Een ander voorstel is de bereidheid van de EU om een billijk deel van de verwachte financieringsbehoefte op zich te nemen, waarbij de overheidsbijdrage het best op het vermogen om te betalen en de verantwoordelijkheid voor emissies gebaseerd kan zijn. Dit kan leiden tot een jaarlijkse EU-bijdrage van 2 tot 15 miljard euro in 2020. Deze voorstellen zullen eind oktober door de Europese Raad worden besproken en ze zullen hopelijk de basis vormen voor een goede EU-onderhandelingspositie met betrekking tot de financiering.

Maar niet alleen de EU moet actie ondernemen. We hopen vurig dat andere ontwikkelde landen in onze voetsporen zullen treden, naarmate de druk voor Kopenhagen stijgt. We rekenen ook op ontwikkelingslanden. Zij moeten van de door de klimaatfinanciering geboden gelegenheid gebruikmaken om aanpassing volledig in hun ontwikkelingsstrategieën te integreren en om op de lange termijn geleidelijk over te gaan naar koolstofarme manieren van ontwikkeling.

Hoewel de aandacht voor de armste en meest kwetsbare ontwikkelingslanden tot nu toe vooral op aanpassing is gericht, zijn er ook redenen voor bevordering van koolstofarme ontwikkelingsvormen (dat wil zeggen matiging) die bij de doelen voor armoedereductie in die landen passen.

Vooraf maatregelen ter vermindering van ontbossing en ter bevordering van duurzaam bosbeheer zijn van essentieel belang. Als het om matiging gaat, vormt de strijd tegen ontbossing in de tropen voor de MOL's de grootste onmiddellijke uitdaging, en ze kunnen daarbij van internationaal beschikbaar gestelde middelen profiteren, bijvoorbeeld via maatregelen ter vermindering van de uitstoot door ontbossing en de achteruitgang van bossen.

Eveneens moet in de huidige beschouwingen over de herziening van het mechanisme voor schone ontwikkeling (CDM) aandacht worden besteed aan een evenwichtigere distributie van de CDM-investeringen in de toekomst, ten gunste van de MOL's.

Ten slotte nog iets over de kanalen voor klimaatfinanciering. Wij zijn als Commissie geen voorstander van het creëren van nieuwe fondsen. Nieuwe klimaatfondsen zouden gebruik moeten maken van bestaande en mogelijk verbeterde kanalen, waarbij ter ondersteuning van acties van landen een gedecentraliseerde bottom-up governancestructuur wordt bevorderd.

Karl-Heinz Florenz, namens de PPE-Fractie. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, het doet mij bijzonder veel deugd dat ik u als voormalig lid van de Commissie klimaatverandering bij dit debat aantref. Mijnheer de voorzitter van de Raad, mijnheer de voorzitter van de Commissie, de Europese Unie moet in Kopenhagen een duidelijk signaal afgeven. De komende vijftig dagen vormt Kopenhagen weliswaar het decor van de onderhandelingen, maar achter de gesloten deuren van de Conferentie zal het echte werk plaatsvinden. Ik ben er al bij betrokken sinds de Klimaatconferentie van Rio in 1991. Er heerst altijd dezelfde stemming in de aanloop naar dit soort conferenties, maar er liggen ook kansen.

Mijnheer de commissaris, ik zou graag zien dat u zich een beetje enthousiaster van uw taak kwijt om onze Amerikaanse collega's warm te maken voor actie. U straalt immers nog altijd een bepaald flegmatieke houding uit waar we aan moeten werken. Ik vind het goed dat we er niet een of andere financiële wedstrijd van maken. De een heeft het over 15 miljard, de ander over 30 miljard. Weer anderen trekken simpelweg de portemonnee

en willen elk jaar 150 miljard op tafel leggen. Ik stel voor dat we criteria opstellen voor de besteding van de middelen, dan kunnen we ook een grote bijdrage uit Europa leveren. We moeten echter voorkomen dat geld verdwijnt in bodemloze putten.

De crisis is voldoende toegelicht. Ik wil echter nog even ingaan op de kansen die de industriesector in de VS en Europa heeft. Als we de juiste standaarden voorschrijven is een efficiënte ontwikkeling haalbaar. Europa zou dan in de gelegenheid worden gesteld over de hele wereld efficiënte machines te verkopen, bijvoorbeeld in China, waar energie momenteel zeer ondoelmatig wordt geproduceerd. Ik kijk dus niet alleen naar het dreigende gevaar van klimaatverandering, maar ook naar de kans om met behulp van geavanceerde techniek de economie en het bedrijfsleven vooruit te helpen. Die kans moeten we niet laten liggen. We moeten veel moediger worden. We moeten optreden als ondernemers, als politieke ondernemers. Doen we dat niet, dan verzuimen we onze plicht en slaan we de verkeerde weg in.

Mijnheer de commissaris, ik wens u veel geluk en sterkte toe. Ga met een positieve houding aan het werk. Als u de Amerikanen en Indiërs aan uw zijde krijgt, hebben we al veel gewonnen.

Véronique De Keyser, *namens de S&D-Fractie.* – (FR) Mijnheer de Voorzitter, de klimaatverandering is verantwoordelijk voor meer dan 300 000 doden per jaar. 325 miljoen mensen hebben te lijden onder de gevolgen ervan en in meer dan 90 procent van de gevallen, in meer dan 90 procent van het aantal sterfgevallen, betreft het mensen uit ontwikkelingslanden.

De economische verliezen door de klimaatverandering worden geschat op meer dan 125 miljard dollar per jaar en, wederom, valt 90 procent van de klappen in de ontwikkelingslanden.

Deze landen worden getroffen door zowel de financiële crisis en de klimaatverandering, als het volkomen oneerlijke mechanisme van een soort ongebreideld kapitalisme dat hen wereldwijd leegrooft.

Wat vragen wij daarom? Allereerst – en het is waar wat u zei, ik richt mij nu tot de Raad – is een grootschalig en duurzaam optreden tegen de klimaatverandering noodzakelijk, dat wil zeggen een nieuw, nog ambitieuzer Protocol van Kyoto. Dat is ook waarom de Top in Kopenhagen in december zo belangrijk is. Ten tweede, een verhoging van de financiële hulp ten opzichte van de reeds gedane toezeggingen zodat we tegen 2015 op 0,7 procent van het bbp zitten. En ten derde dan nog de juridische bescherming van deze nieuwe milieuvluchtelingen die beginnen binnen te stromen.

Want wat gaan wij met ze doen? Waar sturen we ze naar terug als zij zich mogelijk in Europa willen vestigen? Naar Libië, zoals wordt voorgesteld in die handelsovereenkomst die u maar eens moet bestuderen, mijnheer De Gucht, dat toekomstige akkoord dat we met Libië zullen hebben? We moeten absoluut met een goed plan komen en de juiste manier vinden om de toestroom van milieumigranten in goede banen te leiden, en de hiaten in de regelgeving die een goede bescherming van deze vluchtelingen in de weg staan, aan te pakken.

Ik denk dat wij een enorme verantwoordelijkheid dragen want het is duidelijk dat het hier om veel meer gaat dan solidariteit alleen, het gaat hier echt om de toekomst van deze planeet.

Corinne Lepage, *namens de ALDE-Fractie.* – (FR) Mijnheer de Voorzitter, wij hebben, als leden van het Europees Parlement, een dubbele verantwoordelijkheid, allereerst ten aanzien van onze eigen burgers, die een werkelijke inspanning van ons verwachten in Kopenhagen, maar ook ten aanzien van de zuidelijke landen, die we altijd hebben gesteund, die op internationaal niveau door Europa misschien wel het meest zijn gesteund. We moeten de zuidelijke landen een duidelijk signaal geven middels een heldere financiële toezegging voor aanvullende hulp, bovenop de ontwikkelingshulp die is vastgesteld op 0,7 procent van het bbp; een percentage dat beslist moet worden gehaald. De bijdrage van de Unie zou tegen 2020 niet lager mogen zijn dan 35 miljard euro per jaar, en vanaf 2010 zou er tussen de 5 en 7 miljard euro ter beschikking van de zuidelijke landen moeten worden gesteld om te voorzien in de meest noodzakelijke behoeften.

Het tweede punt betreft de wijze van financiering. We zullen ons niet beperken, we kunnen ons niet beperken tot de bestaande fondsen alleen. We zullen andere wijzen van financiering moeten vinden, want als er in Kopenhagen geen geld is, zal er in Kopenhagen ook geen ambitieus akkoord tot stand komen. Dat wil zeer waarschijnlijk zeggen dat we, ook al is het een uitermate controversieel onderwerp, een belastingmaatregel van het type “groene Tobin-heffing” moeten voorstellen om de klimaatverandering te kunnen financieren.

Ten derde is het ten aanzien van de ontbossing – en ik wil erop wijzen dat de ontbossing verantwoordelijk is voor 20 procent van de huidige uitstoot van broeikasgassen – absoluut noodzakelijk dat wij ons sterk blijven maken voor de doelstelling van nul procent bruto ontbossing in 2020. Ik vestig uw aandacht op het

verschil tussen bruto ontbossing en netto ontbossing, waarbij oerbossen mogen worden vervangen door populieren, omdat men ervan uitgaat dat dit op hetzelfde neerkomt. We weten allemaal dat dit niet het geval is.

Natuurlijk moeten we realistisch blijven ten aanzien van onze industrie, maar we moeten ook realistisch blijven ten aanzien van ons eigen voortbestaan en dat van onze kinderen.

Eva Joly, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer Carlgren, commissaris, dames en heren, de toekomst van de aarde staat in Kopenhagen ontegenzeggelijk op het spel, maar al eerder, en wel eind oktober in Brussel, staat de geloofwaardigheid van de Europese Unie als wereldleider in de strijd tegen de opwarming van de aarde op het spel. De lidstaten moeten voorstellen doen voor de financiering van de klimaatverandering, die in verhouding staan tot deze tragische situatie.

Samen met de toezeggingen – die naar ik hoop ambitieus zullen zijn – om de uitstoot van broeikasgassen te verminderen, vormen de financiering, het verminderen van en het invoeren van aanpassingen aan de klimaatverandering in ontwikkelingslanden belangrijke agendapunten tijdens de komende onderhandelingen.

De cijfers spreken voor zich. Honderd, hoofdzakelijk arme landen, produceren slechts 3 procent van de mondiale uitstoot. Hoewel de ontwikkelingslanden het minst hebben bijgedragen aan de uitstoot van broeikasgassen, worden zij nu al het hardst getroffen.

Volgens een recent rapport van Oxfam zijn reeds 26 miljoen mensen gedwongen om hun woonomgeving te verlaten vanwege de gevolgen van de klimaatverandering of andere vormen van verslechtering van het milieu. Mogelijk zijn er vóór 2050 meer dan 200 miljoen klimaatvluchtelingen. De gevolgen van de klimaatverandering kunnen de reeds behaalde vooruitgang in sommige ontwikkelingslanden teniet doen en het behalen van de millenniumdoelstellingen voor ontwikkeling in de weg staan.

Het gaat hier dus niet om liefdadigheid. Het gaat hier om het nemen van onze volledige verantwoordelijkheid en het leggen van een basis voor een rechtvaardige en vreedzame wereld. De strategie die momenteel door de Europese Unie wordt gevolgd, past niet bij de ambities die door de leiders van de milieudiplomatie zijn geuit. De Unie moet nu haar kaarten op tafel leggen om de onderhandelingen weer nieuw leven in te blazen.

De Unie kan redelijkerwijs niet minder dan 35 miljard euro aan overheidsfinanciën in het vooruitzicht stellen. Het spreekt vanzelf dat deze middelen een aanvulling vormen op de reeds eerder toegezegde overheidsontwikkelingshulp, te meer daar de toezeggingen op dit vlak niet altijd door de lidstaten worden nagekomen.

Minister, commissaris, dames en heren, de toekomst van onze planeet ligt in onze handen. Als we de aantasting van het milieu en de ongelijkheid geen halt toeroepen, moeten we het ergste vrezen.

We kunnen kiezen tussen een ambitieus en proactief Europa en een aarzelend Europa dat zich schikt naar de Verenigde Staten, die zich weinig aantrekken van het lot van de ontwikkelingslanden. Ik verzoek u met klem de juiste keuze te maken.

Miroslav Ouzký, *namens de ECR-Fractie*. – (CS) Geachte Voorzitter, geachte heer Carlgren, commissaris. Allereerst een reactie op hetgeen zojuist gezegd is. Ik ben het er niet mee eens dat het Europees Parlement of de Europese Unie op dit vlak te weinig ambitie zouden tonen. Een jaar geleden hebben we de laatste hand gelegd aan het klimaatpakket, het meest verstrekkende en meest ambitieuze stuk wetgeving op dit vlak ter wereld. Ook dienen we onder ogen te zien dat dit pakket waarschijnlijk de allergrootste economische impact heeft van alle wetgeving die hier in de afgelopen tien jaar is goedgekeurd. Als ik naar de door het Europees Parlement voor Kopenhagen voorbereide verklaring kijk, dan zie ik dingen die mij echt heel erg bevallen. Zo wordt er gesproken over de noodzaak tot versterking van de rol van het Europees Parlement alsook over de noodzaak zich voor te bereiden op aanpassing aan de klimaatverandering. Ik ben het roerend eens met het artikel over de ontbossing en zou in verband daarmee erop willen wijzen dat ontbossing niet exclusief een probleem is en was van de ontwikkelingslanden. Het is tevens een Europees probleem en dus iets waar we goed naar zullen moeten kijken.

Maar er is ook iets wat daarin ontbreekt, iets wat door zowel vertegenwoordigers van de Raad als de hier aanwezige vertegenwoordiger van de Commissie genoemd werd, en wel de noodzaak van een wereldwijd akkoord. Want zonder een wereldwijd akkoord zitten we op een doodlopende weg. We hebben het hier inderdaad geheel terecht over hulp aan de allerarmste landen. Maar als we nu naar de cijfers kijken, naar de productie van broeikasgassen, dan is volstrekt duidelijk dat wij als Europa, hoe ambitieus ook, zelfs als we echt al onze energiebronnen uitzetten, helemaal niets veranderen kunnen aan de klimaatverandering. We

hebben dus niet de allerminste kans om dit fenomeen af te zwakken. We weten dat we vandaag de dag niet alleen over het veelvuldig genoemde China moeten praten, maar ook over andere snel opkomende economieën als Mexico, Brazilië, Zuid-Afrika en met name India. Ik weet niet goed wat India verder doen wil, maar als ik af moet gaan op wat we tot nog toe gehoord hebben, dan is dat niet zo heel veel goeds. Ik zou graag van deze plaats willen benadrukken dat wanneer er geen wereldwijd akkoord gesloten wordt, al onze inspanningen een nodeloos blok aan het been van de Europese economie zullen zijn, een soort masochistische vernietiging van het Europese concurrentievermogen.

Bairbre de Brún, namens de GUE/NGL-Fractie. – (GA) Mijnheer de Voorzitter, we moeten steun bieden aan de ontwikkelingslanden en hen helpen zich aan te passen aan de klimaatverandering, een verschijnsel waar zij niet verantwoordelijk voor zijn, maar waar ze wel onevenredig hinder van ondervinden.

Ontwikkelingslanden beschikken niet over de middelen om de klimaatverandering te bestrijden die wij in Europa hebben. Nu we onze aandacht richten op de VN-onderhandelingen in Kopenhagen hebben we solidariteit nodig die reëel en praktisch is.

Deze solidariteit moet worden getoond door middel van financiële en technische steun en moet komen bovenop onze overzeese ontwikkelingshulp. We horen niet met de ene hand iets te geven en het met de andere hand weg te nemen.

De landen moeten een volwaardige participerende rol hebben, onafhankelijk van de financiële mechanismen die worden aangewend om deze financiële steun te verdelen.

Een van de belangrijkste manieren waarop we enig akkoord in Kopenhagen moeten beoordelen is te onderzoeken hoe het de ontwikkelingslanden helpt om te gaan met de uitdaging van de klimaatverandering. Zo zal substantiële steun in de strijd tegen ontbossing bijvoorbeeld cruciaal zijn bij een allesomvattend akkoord.

Zonder financiële solidariteit en overdracht van technologie zullen we niet de vooruitgang zien die we allemaal nodig hebben.

Het tempo van de klimaatverandering is aan het versnellen. Er mag niet nog meer tijd worden verspild. Als er niets aan de klimaatverandering wordt gedaan, dan zal dit wereldwijd leiden tot natuurrampen. De economische recessie zou ons de moed moeten geven om sneller naar een groene economie te evolueren. Onze wetenschappelijke aanpak moet niet veranderd worden. We mogen niet opgeven na alle moed en politieke wilskracht die we tot nu toe hebben tentoongespreid.

De acties die op internationaal niveau worden ondernomen moeten ambitieus zijn en zijn afgestemd op de wetenschappelijke realiteit van ons eigen klimaat, en we moeten verdergaan in de wetenschap dat niet de ontwikkelingslanden dit probleem hebben veroorzaakt. We hebben het zelf gedaan.

Anna Rosbach, namens de EFD-Fractie. – (DA) Mijnheer de Voorzitter, gisteravond heeft de Commissie milieubeheer, volksgezondheid en voedselveiligheid onder groot applaus een kerstverlanglijstje aangenomen voor de Klimaatop in Kopenhagen in december. Op het lijstje staan goedbedoelde, grote en zware geschenken. Ik vraag u echter, lieve kerstman, alias de Commissie: zijn er überhaupt mogelijkheden om al deze goedbedoelde wensen te realiseren, wanneer 500 miljoen Amerikanen zich zorgen maken om hun gezondheid, pensioenen en welvaart en 2,5 miljard Chinezen en Indiërs eenvoudigweg dezelfde levensstandaard willen hebben die een deel van onze West-Europese bevolking heeft?

We hebben geen invloed op wat de zon doet. Zoals we weten, bepaalt de zon voor een zeer groot deel het klimaat op onze planeet. Met andere woorden: wat kan de Commissie realistisch gezien doen om ervoor te zorgen dat de 6 miljard mensen op deze aarde minder hulpbronnen gebruiken, niet in de toekomst, maar hier en nu?

Nick Griffin (NI). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, er zijn hier twee onderwerpen die de boventoon voeren: in de eerste plaats bezorgdheid over de groeiende kloof tussen de politieke elite en de gewone belastingbetalers. In de tweede plaats een hysterische obsessie voor een door de mens veroorzaakte opwarming van de aarde. Deze twee onderwerpen zijn nauw met elkaar verbonden.

De fixatie op de opwarming van de aarde toont weer eens goed aan dat de politieke klasse hier geen enkele voeling heeft met de kleine mensen die de rekeningen moeten betalen. Terwijl de EU haar steun geeft aan de voorstellen van Kopenhagen om de de-industrialisering van het Westen en de dominantie van de derde wereld te bevorderen, beschouwt een groeiend aantal gewone mensen klimaatverandering als een zaak voor

de elite – een excuus om ons belastingen te laten betalen en ons in bedwang te houden en om een internationalistisch dogma en mondiaal bestuur op te leggen ten koste van de nationale staat. Ziet u niet hoe gevaarlijk deze groeiende kloof is? Het wordt tijd om de feiten onder ogen te zien.

De door de mens veroorzaakte opwarming van de aarde is een onbewezen theorie die gebaseerd is op gemanipuleerde statistieken. De zogenaamde consensus over deze kwestie is niet ontstaan door een debat, maar door het tegenhouden van afwijkende meningen van deskundigen op dit gebied. Voordat de politieke klasse en de groene industrie ons weer een nieuwe belasting, een giftige gloeilamp of een nutteloos windenergiepark durven op te dringen, moeten ze het publiek ervan proberen te overtuigen dat de opwarming van de aarde door de mens wordt veroorzaakt, dat een terugkeer naar het warmere klimaat van de middeleeuwen een slechte zaak zou zijn en dat er iets is wat Europa – in tegenstelling tot de Verenigde Staten, China en India – hieraan kan doen. U moet een debat voeren en de kloof tussen u en de mensen dichten, of u moet niet klagen wanneer wij als nationalist – degenen die naar de mensen luisteren – dat voor u doen.

Andreas Carlgren, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (SV) Mijnheer de Voorzitter, ik wil nagenoeg alle deelnemers aan het debat bedanken voor de steun die u geeft aan het uitermate belangrijke werk van de EU in de klimaatonderhandelingen. De EU heeft een essentiële verantwoordelijkheid. We zullen de steun van het Parlement echt nodig hebben om die rol te kunnen vervullen. De inspanningen en de standpunten van het Parlement zijn van doorslaggevend belang voor dat werk.

Staat u mij ook toe onmiddellijk te zeggen dat ik het erg op prijs stel dat ontwikkelingskwesties in zo grote mate in het middelpunt van dit deel van het debat hebben gestaan. Ik ben het eens met de opmerking van de heer Florenz dat het ongelooflijk belangrijk is dat dit niet zomaar een schoonheidswedstrijd wordt. Het is geen antiekveiling in Londen waarin het onze taak is hoger te bieden dan anderen. Het gaat er veeleer om een robuuste architectuur tot stand te brengen die echt voorspelbare en omvangrijke initiatieven voor de ontwikkelingslanden tot stand brengt op lange termijn. In dat verband is het erg sterke werk van de EU essentieel.

Ik ben het bijgevolg ook eens met de uitdaging van mevrouw De Keyser aan de ontwikkelde landen om eindelijk het doel van 0,7 procent voor ontwikkelingshulp te halen. Uiteindelijk is dat een kwestie van solidariteit. Als één van de rijkere regio's in de wereld heeft de EU ook goede redenen om haar kracht en solidariteit te tonen. Aan mevrouw Lepage zou ik willen zeggen dat ik het er absoluut mee eens ben dat er nieuwe, extra en voorspelbare initiatieven en middelen nodig zijn. Officiële ontwikkelingshulp zal echter ook een rol spelen om te verzekeren dat ontwikkelingskwesties deel uitmaken van het klimaatbeleid. Bijgevolg zullen zowel middelen uit de officiële ontwikkelingshulp als nieuwe financiering nodig zijn.

Eén cruciale ontwikkelingskwestie bestaat erin de ontbossing van regenwouden een halt toe te roepen. Ik zou in Kopenhagen sterke steun willen zien voor initiatieven voor de uitbanning van ontbossing van regenwouden en ter bevordering van herbebossing en duurzame bosbouw. Het systeem dat nu onder de naam REDD (reductie van broeikasgasemissies ten gevolge van ontbossing en bosdegradatie in ontwikkelingslanden) wordt opgebouwd, zal in dat verband van essentieel belang zijn.

Ik denk dat degenen die de klimaatproblemen ontkennen, in feite het gewone volk het dure gelag laten betalen. Het is bovendien een manier om het probleem te verbergen en een manier om te verbergen waarom de gewone man de rekening voor de vernietiging van het klimaat moet betalen. Dat is het geval in de ontwikkelde landen en nog meer in de ontwikkelingslanden waar de allerarmsten het hardst getroffen dreigen te worden door de aftakeling van het klimaat. Daarom richten wij ons tot de groep van ontwikkelde landen als geheel. Zoals de heer Florenz zegt, moeten we samenwerken met belangrijke landen zoals de VS. Er is echter ook druk nodig om meer inspanningen te leveren om het volkomen duidelijk te maken dat de emissies voldoende moeten worden gereduceerd. Daarom is het zo belangrijk dat de EU het emissieprobleem ook bij de wortel aanpakt, namelijk de feitelijke toename van de emissies. We hebben de meest ambitieuze en meest verregaande doelstellingen ter wereld. Nu komt het erop aan ervoor te zorgen dat anderen zich bij ons aansluiten en maatregelen nemen op het niveau dat nodig is om het klimaat te redden.

De economische crisis is een uitstekende gelegenheid om ook meer te investeren in groene initiatieven, met andere woorden in nieuwe groene producten, in nieuwe bedrijven met een groene productie, in groeiende bedrijven met een groene productie en in nieuwe banen die door groene initiatieven worden gecreëerd. Het is een manier om ook onze economieën te verjongen. We moeten het voortouw nemen in het offensief op weg naar een koolstofarme samenleving, waardoor ook voorwaarden zullen worden gecreëerd voor echte ontwikkelingsmogelijkheden in de ontwikkelingslanden. We moeten de ontwikkelingslanden in staat stellen om de weg, die de van fossiele brandstoffen afhankelijke economieën van de industrielanden hebben genomen, te mijden en een koolstofarme groei voor de toekomst te creëren.

Het is ook een manier om zich ten slotte tot de snel groeiende economieën van de ontwikkelingslanden te richten en hun te zeggen dat de ontwikkelde landen een verantwoordelijkheid hebben voor de armste en kwetsbaarste landen; maar dat de snelst groeiende economieën in de ontwikkelingslanden – China is nu al verantwoordelijk voor de hoogste emissies ter wereld – ook hun verantwoordelijkheid moeten nemen en moeten bijdragen tot het oplossen van de klimaatproblemen. Met die benadering zal Europa een essentiële rol kunnen spelen wanneer wij in Kopenhagen de weg wijzen naar een ambitieuze overeenkomst.

Karel De Gucht, *lid van de Commissie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, in de eerste plaats wil ik zeggen dat het me is opgevallen dat alle fracties het eens zijn over de principes die we in Kopenhagen naar voren moeten brengen. Ik denk dat dit een zeer belangrijk punt is. Het gebeurt niet vaak in een parlement met zoveel politieke partijen en fracties, dat er desalniettemin unanieme steun bestaat voor de voorstellen.

In de tweede plaats, de heer Florenz en anderen hebben gezegd dat er geen competitie moet zijn in het doen van biedingen – het gaat om afspraken. Dit is misschien wel waar, maar aan de andere kant denk ik dat het belangrijk is dat we een bod op tafel hebben gelegd en dat we hebben gezegd dat we bereid zijn om dit te doen, mits we natuurlijk later deze maand groen licht krijgen van de Europese Raad. Dit is niet slechts een competitie. Het gaat om een belofte van de Europese Unie. We zouden graag zien dat de andere politieke en economische zwaargewichten ook een bod op tafel leggen, wat tot nu toe voor verschillende van hen niet het geval is geweest. We begrijpen dat de situatie voor de Verenigde Staten op het moment niet gemakkelijk is, maar het is belangrijk dat zij een bod op tafel leggen, zodat we kunnen onderhandelen. Anders zal de impasse waar we nu zo bang voor zijn, voortduren.

(FR) Ik denk dat het waar is dat de ontwikkelingslanden het zwaarst worden getroffen, zowel door de economische crisis waarvoor ze – dat is wel het minste wat we daarover kunnen zeggen – niet verantwoordelijk zijn, als door de klimaatverandering. Daarom is een grote solidariteit met de ontwikkelingslanden op zijn plaats.

Maar we moeten de ontwikkelingslanden niet alleen in die zin steunen. We moeten ook moedige beslissingen durven nemen ten aanzien van onze eigen industrieën en onze eigen economische actoren. Als we het hebben over ontbossing in ontwikkelingslanden, ligt daar ook een verantwoordelijkheid voor onze landen, voor de landen van de Europese Unie. Ik denk dat we ons na Kopenhagen bewust moeten worden van de noodzaak wetgeving aan te nemen met extraterritoriale aspecten, zodat we niet worden geconfronteerd met een situatie waarin we enerzijds de aanpassing aan de klimaatverandering en de vermindering daarvan financieren, terwijl economische actoren in de ontwikkelingslanden anderzijds het tegengestelde effect veroorzaken.

(EN) Nog een laatste woord over ODA (officiële ontwikkelingshulp): ik denk dat dit een zeer belangrijk onderwerp is, dat we ook onder ons moeten bespreken, omdat één van de grote angsten is dat de 0,7 procent van het bbp wordt verwezenlijkt door hier ook inspanningen voor aanpassing aan toe te voegen.

ODA omvat nu al veel onderwerpen die aanpassingen inhouden, en dit is heel normaal. Dat zal natuurlijk zo blijven, maar we zouden een meetinstrument moeten vinden waarmee we een duidelijk onderscheid kunnen maken tussen de huidige inspanningen en de extra inspanningen die vanwege de klimaatverandering worden verricht. Dat is iets waar we na Kopenhagen zeker op terug moeten komen.

Corien Wortmann-Kool (PPE). - Voorzitter, na tien jaar praten zijn we nu dicht bij de Klimaatconferentie van Kopenhagen. We hebben nog vijftig dagen om tot een ambitieus akkoord te komen met bindende doelstellingen, niet alleen voor Europa, maar ook voor de Verenigde Staten en landen als China en India. Bij een ambitieus akkoord hoort een adequate financiering - dat is net ook al in het debat aan de orde gesteld - en niet alleen van de Europese Unie. Alle landen zullen over de brug moeten komen met financiering, zodat ook ontwikkelingslanden kunnen deelnemen aan een klimaatakkoord, want solidariteit met de allerarmsten moet hecht verankerd zijn in een klimaatakkoord.

De Commissie heeft terecht het voortouw genomen in de financiering. Maar waar collega Florenz vooral op doelde, is dat wij hier in het Parlement zowat tegen elkaar aan het opbieden zijn van "hoe hoger, hoe meer". Het is de vraag of dat werkelijk bijdraagt. U hebt terecht de lidstaten uitgedaagd om mee te doen, en ik prijs ook het Zweedse voorzitterschap voor de inspanningen die het levert. Maar ook de Verenigde Staten en de opkomende economieën zullen over de brug moeten komen. U kunt op onze steun rekenen.

Er is echter ook in Europa nog veel werk te verrichten. We horen weliswaar wereldwijd tot de koplopers als het gaat om onze emissiestandaarden, maar vergeleken met de Verenigde Staten blijven particuliere investeringen in technologische innovaties en in duurzaamheid ver achter. Ik verwacht meer van positieve *incentives* voor groene investeringen en innovaties door bedrijven dan van een nieuw Europese belasting.

Want juist in een tijd waarin we meer bedrijvigheid en werkgelegenheid hard nodig hebben, moeten we Europese investeerders en bedrijven meer uitdagen om hun rol te spelen wat betreft die noodzakelijke overgang in Europa en op wereldniveau.

Marita Ulvskog (S&D). – (SV) Mijnheer de Voorzitter, de heer Carlgren, die hier vandaag de Raad vertegenwoordigt, begon met te zeggen dat velen in de aanloop naar de Conferentie in Kopenhagen handelsreizigers in pessimisme worden. Ik kan niet anders dan het met hem eens zijn en ik hoop echt dat een meerderheid in het Europees Parlement ervoor kan zorgen dat de pessimisten waarmee de heer Carlgren in de eigen regering, die momenteel voorzitter is van de Raad, en in de Raad zelf af te rekenen krijgt, niet de beslissende stem krijgen.

Om de pessimisten ongelijk te doen krijgen, moeten twee concrete kwesties worden opgelost. De eerste, die al is vermeld, is natuurlijk de financiering van de klimaatinspanningen in de ontwikkelingslanden. Het voorstel van de Commissie volstaat gewoonweg niet. Tegen 2020 moet de bijdrage van de EU aan de ontwikkelingslanden op zijn minst 30 miljard euro per jaar bedragen en al in 2012 moeten we substantiële steun verstrekken voor herstructureringsmaatregelen. Die steun moet vanzelfsprekend boven op de normale bijstand komen. Hervreiden van beloofde middelen zou alleen onze mogelijkheid om een mondiale klimaatovereenkomst te bereiken, op de helling zetten. Ik zou willen vragen of de heer Carlgren de steun van de Raad heeft voor zijn verregaande ambities.

Ten tweede moeten we het doel om de temperatuurstijging onder twee graden Celsius te houden, serieus nemen. Om daarin te slagen, volstaat het niet dat de ontwikkelde wereld zijn emissie van broeikasgassen met 20 procent reduceert. Ik zou daarom willen dat de heer Carlgren, als vertegenwoordiger van de Raad, nogmaals zijn standpunt ten aanzien van dit gegeven te kennen geeft. Velen van ons achten reducties van 30 à 40 procent tegen 2020 noodzakelijk. Wat is het ambitieniveau van de Raad en heeft de heer Carlgren de Raad achter zich?

Charles Goerens (ALDE). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, drie punten lijken me van essentieel belang in dit debat.

Allereerst is de Conferentie in Kopenhagen een soort loterij met de toekomst als inzet. Die loterij is nog niet gewonnen; daar heeft het voorzitterschap ons zojuist nog eens op gewezen. Ik ga niet zover dat ik beweer dat alles van de Europese Unie afhangt, maar zonder vastberadenheid en zonder geloofwaardigheid, zoals mevrouw Joly zojuist zei, komen we nergens.

Mijn tweede punt is dat we ervoor moeten waken aan de onzekerheid ook nog verwarring te koppelen. Als het gaat om de impact van de klimaatverandering op ontwikkelingslanden, moet de Europese Unie geloofwaardig blijven. De Unie heeft in 2005 toezeggingen gedaan over de hoogte van de officiële ontwikkelingshulp. Deze moet in 2015 0,7 procent zijn. Deze doelstelling mag absoluut niet naar beneden worden bijgesteld.

Er kan geen sprake van zijn dat deze belofte wordt afgezwakt. Niet door een verlaging van de toezeggingen zoals ik zojuist al noemde, noch door een herbestemming van de aan officiële ontwikkelingshulp uitgekeerde bedragen, door deze in te zetten voor de strijd tegen de klimaatverandering.

Laat het duidelijk zijn dat de bedragen die in Kopenhagen aan de ontwikkelingslanden worden toegezegd, aanvullend moeten zijn. Er werd zojuist een bedrag van 35 miljard genoemd. We hebben het dan over 35 miljard extra.

De Europese Unie doet er goed aan niet de minste twijfel te laten bestaan over haar vastberadenheid enerzijds te strijden voor het behalen van de millenniumdoelstellingen voor ontwikkeling, en anderzijds te strijden tegen de klimaatverandering. Indien de Europese Unie van die lijn afwijkt, komt dat neer op een politieke breuk die het vertrouwen van de ontwikkelingslanden in de Europese Unie beslist zal schaden. Als we alleen al op dit punt overeenstemming bereiken, is dit debat niet voor niets geweest.

Ten derde kunnen we niet zonder de Verenigde Staten, China, India en de andere geïndustrialiseerde landen. Maar we kunnen ook niet zonder de opkomende landen en natuurlijk evenmin zonder de ontwikkelingslanden. Daarom is het verstandig om na te denken over nieuwe samenwerkingsovereenkomsten tussen Noord en Zuid, met name op het gebied van de productie van alternatieve energie. Het gebruik van zonne-energie voor het opwekken van elektriciteit ten zuiden van het Middellandse Zeegebied kan, als wij dat willen, een van de grootste samenwerkingsverbanden tussen Noord én Zuid worden, dat enerzijds inspeelt op de economische crisis, en anderzijds op de klimaatcrisis. Dit mag echter in geen geval ten koste gaan van de te

leveren inspanningen in bijvoorbeeld de strijd tegen de ontbossing, waarvoor – ik vind het belangrijk om daarop te wijzen – de opkomende landen, waarvan enkele lid zijn van de G20, een enorme verantwoordelijkheid dragen.

Satu Hassi (Verts/ALE). – (FI) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, een Fins dichter vergeleek de mensheid eens met treinreizigers die op weg zijn naar de hel, maar zich vooral bezighouden met het ruziën over een plaats in de eerste klas. Het wordt weer eens tijd voor EU-leiderschap. De beste manier waarop wij kunnen helpen de vastgelopen klimaatonderhandelingen vlot te trekken, is om op de EU-Top van volgende week aan te bieden de klimaatmaatregelen in de ontwikkelingslanden te financieren.

Gisteren hechtte de Commissie milieubeheer, volksgezondheid en voedselveiligheid haar steun aan een bedrag van 30 miljard euro als aandeel van de Europese Unie in de financiering. Het is duidelijk dat de door de Commissie voorgestelde 2 tot 15 miljard euro ontoereikend is. Als wij eerlijk zijn, moeten wij erkennen dat wij historisch verantwoordelijk zijn voor de klimaatverandering en dat onze uitstoot per hoofd van de bevolking nog steeds het veelvoudige is van die van bijvoorbeeld China of India.

Peter van Dalen (ECR). – Voorzitter, de Klimaatop moet slagen en daarom moet Europa met één stem spreken en hoog inzetten bij de onderhandelingen. Kopenhagen is belangrijk omdat de schepping van god heel kwetsbaar is en door toedoen van de mens in verregaande mate is beïnvloed.

Speciale aandacht vragen de ontwikkelingslanden. De mensen in deze landen dragen nauwelijks bij aan de klimaatverandering, maar vooral zij betalen de prijs. Oogsten verdrogen of spoelen weg door overstromingen, dorpen worden vernietigd door cyclonen, hele regio's worden in één nacht jaren teruggezet. Onze geïndustrialiseerde landen hebben in grote mate bijgedragen aan de klimaatverandering. Daarom zijn we verantwoordelijk voor het verstrekken van voldoende en duurzame financiële en technische steun aan de ontwikkelingslanden. Het Bali-actieplan heeft dat goed verwoord.

Belangrijk is dus ook dat er voldoende Europees geld beschikbaar komt, want daar gaat het tenslotte om. Daarom zeggen wij dat het klimaatfonds met minimaal jaarlijks 15 miljard euro moet worden gevuld, plus een bijdrage van de andere grote economieën in de wereld. Ook zij mogen hun verplichtingen niet ontlopen.

Ten slotte ben ik blij dat de Raadsvoorzitter wees op de ontbossing. Dat vinden wij essentieel. Het tegengaan van ontbossing is dé manier om CO₂ te reduceren.

Kartika Tamara Liotard (GUE/NGL). – Voorzitter, in het klimaatdebat in het licht van de ontwikkelingshulp blijft de ontbossing vaak onderbelicht. Dat is hier vandaag in het debat gelukkig niet het geval. Bossen en tropisch regenwoud compenseren een aanzienlijk deel van de CO₂-uitstoot. Verandering in landgebruik, zoals ontbossing en afbraak van regenwoud, zijn verantwoordelijk voor ten minste 18 procent van de hedendaagse CO₂-uitstoot. Een even luguber gevolg van ontbossing is dat veel inheemse bevolkingsgroepen in ontwikkelingslanden hierdoor uit hun gebieden worden verdreven en niet meer in hun levensonderhoud kunnen voorzien. Ook functioneert het CDM niet, dat is het financieren van projecten in ontwikkelingslanden om zelf meer CO₂ te kunnen uitstoten.

De wereld functioneert helaas nog altijd zo dat belangen van rijke landen en grote industrieën belangrijker worden gevonden dan sociaal-economische rechtvaardigheid. Ontbossing moet gestopt worden, maar geïndustrialiseerde landen zijn moreel verplicht om ontwikkelingslanden hierbij technisch en financieel te ondersteunen.

Oreste Rossi (EFD). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, gisteravond was de delegatie van Lega Nord de enige politieke groepering in de commissie die tegen deze ontwerpresolutie heeft gestemd. Wij hebben tegen gestemd omdat wij haar Europese waanzin vinden.

Ten tijde van een industriële crisis zoals we die nu meemaken, waarbij concurrerend vermogen en arbeidsplaatsen verloren gaan, staat het financieren van technologische innovatie in ontwikkelingslanden gelijk aan het doodvonnis voor Europese bedrijven. Deze tekst voorziet erin om tot 2020 per jaar 30 miljard euro beschikbaar te stellen aan landen zoals China, India en Brazilië, die onze gevaarlijkste en oneerlijkste concurrenten zijn en vraagt tegelijkertijd van onze eigen industrieën om de uitstoot nog verder terug te dringen, met ernstige gevolgen voor de economie.

Wij kunnen de terechte strijd voor het behoud van het milieu niet veranderen in een strijd tussen armen. Zolang er landen zijn zoals China, die van oneerlijke concurrentie hun industriebeleid maken, kan er geen sprake zijn van een ecologisch duurzame wereldmarkt.

Wij van Lega Nord staan aan de kant van de arbeiders, aan de kant van de zakenmensen, die elke dag de strijd moeten aanbinden met de industriële giganten uit landen die niet weten wat de regels zijn. Het milieu: ja. Het financieren van onze concurrenten over de rug van onze arbeiders: nee.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Mijnheer de Voorzitter, de meningen lopen uiteen over de mate waarin de mensheid invloed uitoefent op de klimaatverandering. Ik ga ervan uit dat deze invloed bestaat en dat de Klimaatconferentie in Kopenhagen de matiging daarvan als doel heeft. Ik ben ervan overtuigd dat het resultaat in politieke kring zal worden bepaald.

Hoe kunnen we de grootste vervuilers ertoe aanzetten minder CO₂ uit te stoten? Niet door het sterke signaal van Europa dat we in plaats van een verlaging van 20 procent een verlaging van 30 of 40 procent zullen bewerkstelligen. We moeten zien te bereiken dat de grootste vervuiler van de wereld, de Verenigde Staten, zijn grootschalige vervuiling weet terug te dringen. Een dergelijk voorstel voor een wijzigingsbesluit is ook al gedaan in de betreffende commissie. Velen waren optimistisch dat Barack Obama een grote verandering teweeg zou brengen als hij naar Kopenhagen zou gaan. Hij is daar weliswaar heen gereisd, maar om op de vergadering van het Internationaal Olympisch Comité campagne te voeren voor Chicago. Overigens zonder succes.

De leiders van de Europese Unie treden vaak zonder reden op namens 500 miljoen mensen. De vraag is waarom ze nu niet vastberadener durven op te treden, aangezien we alleen op die manier resultaat kunnen boeken in een mondiale kwestie, iets wat op lokaal niveau niet mogelijk is.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, ik heb met grote bezorgdheid kennis genomen van het nieuws over de bijeenkomst van de ministers van Financiën en Milieu, en met name van het ontwerp van het slotdocument dat geen oplossing bevat voor een essentieel probleem: hoe wil de Europese Unie de armste landen in de wereld helpen bij hun inspanningen om de uitstoot van kooldioxide te verminderen en zich aan te passen aan de klimaatverandering?

Dit is inderdaad een fundamentele kwestie. In de ontwerptekst worden niet eens de bedragen herhaald die de Europese Commissie heeft voorgesteld. In het document is niet opgenomen dat de behoeften van de ontwikkelingslanden op dit gebied tot 2020 op 100 miljard euro per jaar worden geschat. Ook over de eventuele bijdrage van de Unie aan dit bedrag wordt met geen woord gerept. Er is bovendien geen besluit genomen over welk medefinancieringsmechanisme door de lidstaten ingevoerd zou worden. Zoals we weten, bestaan hierover zeer uiteenlopende voorstellen.

Natuurlijk kunnen wij begrip opbrengen voor argumenten die ervoor pleiten om voorzichtig te zijn met het afleggen van concrete verklaringen en om eerst de voorstellen van andere landen af te wachten, met name van landen met een sterke economie. Indien de Europese Unie echter een voortrekkersrol wil spelen in de strijd tegen de klimaatverandering, moet ze met concrete voorstellen en specifieke oplossingen komen, des te meer omdat een deel van het probleem te maken heeft met interne kwesties, zoals het medefinancieringsmechanisme.

Het is onze plicht om een billijke overeenkomst te sluiten met de ontwikkelingslanden. Hoewel de armste landen in de wereld het minst aan de klimaatverandering hebben bijgedragen, lijden ze het zwaarst onder de gevolgen ervan. Omdat veel arme landen sterk afhankelijk zijn van de landbouw en de visserij en bovendien over een gebrekkige infrastructuur beschikken, bevinden zij zich in een bijzonder moeilijke situatie wat betreft de klimaatverandering. In de afgelopen vier jaar heeft Afrika, het armste continent en een van de werelddelen die het meest zijn blootgesteld aan de gevolgen van de opwarming van de aarde, minder dan 12 procent van de middelen ontvangen die beschikbaar zijn voor de bestrijding van de klimaatverandering. Op deze manier zullen we deze landen er niet van kunnen overtuigen om aan te sluiten bij dit proces.

Thijs Berman (S&D). – Voorzitter, in het gebied van de Stille Oceaan moeten duizenden mensen verhuizen omdat hun eilanden onderlopen, in Soedan sterft het vee van de dorst. Dat zijn beelden die iedereen heeft gezien, en bij deze en andere gevolgen van klimaatverandering moet één ding vooropstaan: de vervuiler betaalt. In december staat de wereld in Kopenhagen voor de historische taak om die woorden inhoud te geven.

Tot nu toe echter wordt in arme landen, volgens berekeningen van Oxfam, drie kwart van de aanpassingen door henzelf opgebracht, terwijl ondertussen de olie ongehinderd uit arme landen verdwijnt, vaak zonder dat er een redelijke afdracht in de staatskas van de ontwikkelingslanden terechtkomt. Klimaatverandering kost de ontwikkelingslanden in de toekomst meer dan 100 miljard euro per jaar. Dat is geen geld voor ontwikkeling, het schept enkel de voorwaarden voor ontwikkeling, omdat een eiland in de Stille Oceaan

dankzij klimaatbeleid misschien net niet onderloopt, of omdat verwoestijning wordt tegengehouden, zodat mensen kunnen blijven leven en werken waar ze dat willen.

Natuurlijk zijn er klimaatmaatregelen die tegelijk ook de ontwikkeling van arme landen kunnen stimuleren. Wie bomen plant, gaat verwoestijning tegen. Op dit moment echter komt geld voor klimaatbeleid voornamelijk uit fondsen voor ontwikkelingsbeleid, en dat is onaanvaardbaar. Geen nieuwe fondsen, zegt commissaris De Gucht. Akkoord, maar zorg dan dat de bestaande huidige fondsen worden gevuld.

De ontwikkelingslanden worden nu drie maal gepakt. De meeste EU-lidstaten komen hun eigen beloften over ontwikkelingsbeleid niet na, er wordt door de economische crisis minder geïnvesteerd in arme landen en het budget voor ontwikkeling daalt. Ten vierde kan je toevoegen dat de arme landen zelf moeten betalen voor de klimaatschade die ze niet hebben aangericht. Die logica moet worden doorbroken in Kopenhagen met nieuwe financieringsmethoden. Ontwikkelingsbeleid zal vanaf nu ook moeten worden afgestemd op klimaatbeleid. De twee zullen op elkaar moeten worden afgestemd zoals nooit tevoren. Voorop moet staan dat de ontwikkelingslanden zelf een stem moeten hebben in de transparante besteding van een klimaatfonds. Dan moet dat fonds er wel komen, voor de EU en voor de wereld.

Marielle De Sarnez (ALDE). - (FR) Mijnheer de Voorzitter, wij zijn het meest verantwoordelijk voor de klimaatverandering, maar de ontwikkelingslanden zijn er de grootste slachtoffers van. Daarom moeten de ontwikkelde landen, die tevens de grootste vervuilers zijn, in Kopenhagen belangrijke toezeggingen doen. Dat is niet alleen noodzakelijk voor onze eigen toekomst, maar nog veel meer voor die van de zuidelijke landen.

Wij hebben, met name in Afrika, gedurende een lange periode een schuld opgebouwd. Daarom zullen we de juiste manier moeten vinden om deze landen financieel en technologisch te compenseren. Europa zal zijn inspanningen moeten opvoeren, zelfs als onze eigen burgers daarvan de pijn gaan voelen. We moeten deze landen helpen hun economieën aan te passen en de strijd aan te binden met de klimaatverandering, maar we moeten ook gaan denken aan een radicaal ander ontwikkelingsbeleid. Afrika heeft een beschermde markt nodig zodat er eindelijk een duurzame landbouw kan ontstaan. De bossen, de bodem en de natuurlijke rijkdommen van Afrika moeten worden beschermd tegen de plundering door ontwikkelde landen. Kopenhagen kan pas slagen als we deze boodschap van gezamenlijke verantwoordelijkheid en solidariteit weten uit te dragen.

Yannick Jadot (Verts/ALE). - (FR) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de klimaatverandering heeft nu al geleid tot 300 000 doden en er zullen nog miljoenen volgen.

Niets doen is een misdaad tegen de menselijkheid. Er is haast geboden, maar de onderhandelingen stagneren. Toch doen landen als Japan, Australië, Noorwegen, China, Brazilië en Zuid-Afrika inspanningen die evenredig zijn met hun verantwoordelijkheden. Dat geldt niet voor de Verenigde Staten, en dat geldt helaas ook niet meer voor Europa. Als de Europese plannen in de hele wereld zouden worden nagevolgd, zou dat leiden tot een opwarming van de aarde van vier graden. Dat is absoluut onacceptabel. Toch is het juist Europa dat in Kopenhagen de sleutel in handen heeft.

Mijnheer de fungerend voorzitter van de Raad, indien de Europese Top de aanbevelingen van het Europees Parlement ter harte neemt en aan het einde van de maand de juiste besluiten neemt, kan Europa de onderhandelingen positief beïnvloeden – met een doelstelling van 30 procent reductie en 35 miljard aan hulp voor de zuidelijke landen.

Mijnheer de Voorzitter, de wijze waarop bepaalde lidstaten hun hulp aan zuidelijke landen momenteel als onderhandelingsmiddel gebruiken, vinden wij uitermate schokkend. De nood in de zuidelijke landen kan geen inzet voor onderhandelingen zijn.

Sajjad Karim (ECR). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, het is van cruciaal belang dat er internationale consensus wordt bereikt over de aanpak van de klimaatverandering en de opwarming van de aarde. De Kopenhagen-Top biedt ons daartoe de gelegenheid. Maar laten we eens even stilstaan bij de problemen waarmee deze Top te kampen heeft. De Verenigde Staten, de grootste economie ter wereld, hebben geen toezeggingen gedaan omtrent specifieke reducties van broeikasgasemissies voor 2020, en veel andere ontwikkelde geïndustrialiseerde landen twijfelen of de vereiste ambitieuze acties haalbaar zijn.

Laten we duidelijk zijn: we hebben echt geen keuze. De EU heeft met haar formulering van ambitieuze doelen voor 2020 en 2050, moedig gedrag vertoond en moet er nu bij anderen op aandringen om dit ook te doen. We kunnen onze doelen niet zonder samenwerking met andere landen bereiken. Als we het risico van

protectionistische maatregelen in verband met CO₂-uitstoot binnen de EU willen vermijden, is de oprichting van een effectieve wereldwijde CO₂-markt, net als internationale consensus, van essentieel belang. We moeten in Kopenhagen de nationale regeringen van grote geïndustrialiseerde landen aansporen tot moedig leiderschap. Hoewel afzonderlijke staten in de VS met de aanpak van de klimaatverandering zijn begonnen, is er een droevig gebrek aan leiderschap van de federale regering. Voor de toekomst van onze planeet moeten de Verenigde Staten en opkomende economieën als India en China met ons een partnerschap aangaan.

We kunnen ontwikkelingslanden aanmoedigen om op een andere, minder milieuvervuilende manier te industrialiseren. Zij hebben nog de tijd voor een frisse aanpak die minder milieuvervuiling veroorzaakt, en wij moeten hen helpen bij de planning en het bouwen van de infrastructuur die daarvoor nodig is.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Mijnheer de Voorzitter, de aanpak van klimaatverandering is losgekoppeld van een aantal essentiële zaken en vooral scheefgetrokken door de zogenaamde “marktoplossingen”. Fossiele brandstoffen voorzien op dit moment in bijna 85 procent van de mondiale energiebehoefte. Een consequente aanpak van klimaatverandering moet gericht zijn op het verminderen van deze afhankelijkheid. Zo niet, dan zal het belangrijkste instrument dat de Europese Unie voorstelt om klimaatverandering te beheersen, de koolstofhandel, geen bijdrage leveren aan het reduceren van die afhankelijkheid en zelfs een obstakel vormen voor de noodzakelijke verandering van het energieparadigma.

De ervaring heeft ons geleerd dat de handel in emissievergunningen niet leidt tot minder uitstoot van broeikasgassen, integendeel zelfs. Meerdere voorbeelden logenstraffen de capaciteit van de markt om de uitstoot van koolstof in de hand te houden, terwijl evenzovele andere voorbeelden juist de doeltreffendheid van wettelijke regelingen en gerichte investeringen aantonen, met name op het vlak van milieueffecten en milieubescherming.

De milieuproblemen waar de mensheid tegenwoordig mee geconfronteerd wordt, zijn talrijk en gevarieerd. De problemen zijn zo ernstig dat ze zelfs een bedreiging vormen voor het voortbestaan van het leven op aarde, zoals wij dat kennen, en het zal moeilijk zijn ze op te lossen binnen het kader van het irrationele systeem dat ze heeft doen ontstaan.

Godfrey Bloom (EFD). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik grijp deze gelegenheid aan om alle Oost-Europese steden geluk te wensen met de zeer vroege komst van het skiseizoen, met de sneeuw en het ijs die daar al aanwezig zijn. Dit toont natuurlijk aan dat de aarde afkoelt – en dat dit proces al sinds 2002 aan de gang is – zoals onafhankelijke wetenschappers nu hebben bevestigd en dat de temperatuur sinds 1998 over het algemeen laag is geweest. We hebben het hier dus allemaal over iets wat niet gebeurt.

Steeds opnieuw heb ik afgevaardigden hier over CO₂ horen spreken als over een vervuilende stof. Een vervuilende stof! Het is een levenwekkend natuurlijk gas. Hierdoor krijg ik de indruk dat sommigen van onze afgevaardigden geen goede opleiding hebben genoten.

Draait dit eigenlijk niet gewoon om de staat die erin slaagt om zijn hand in de broekzakken van de gewone mensen te steken om nog wat meer belasting van ze te pakken? Draait dit niet allemaal om politieke controle? Is dit niet allemaal politiek en “big business”? Het is allemaal oplichterij – deze zogenaamde hypothese, deze belachelijke onzin dat de door mensen veroorzaakte CO₂ leidt tot opwarming van de aarde. Laten we hiermee ophouden, voordat we de wereldwijde economie onherroepelijke schade toebrengen.

George Becali (NI). – (RO) Ik reken mezelf tot de Parlementsleden die vinden dat landbouw niet alleen maar een oorzaak van de klimaatverandering is maar ook een oplossing kan bieden. Ik denk zelfs dat de landbouw een van de slachtoffers van dit verschijnsel is. Wij worden in Europa weliswaar allemaal steeds vaker met droogte en overstromingen geconfronteerd, maar de gevolgen ervan worden vooral door boeren gevoeld.

Ik reken mezelf ook tot de Parlementsleden die vinden dat we ook in de toekomst een gemeenschappelijk landbouwbeleid nodig hebben om nieuwe modellen en productiemethoden te kunnen ontwikkelen zodat we de agrarische en inheemse biodiversiteit die aan het begin van dit millennium al voor 70 procent was verdwenen, kunnen herstellen. Als we het over landbouw hebben, hebben we het over levende organismen, te beginnen met de bodem, daarna de planten en met name de bomen, bossen en weidegebieden. Ik hoop dat een dergelijke boodschap en benadering over twee maanden in Kopenhagen de ruimte krijgt en dat het EU-beleid op dit gebied op concrete en strategische wijze zal worden benaderd, ook in termen van begroting, en dat landbouw als deel van de oplossing zal worden gezien, zoals ik aan het begin van mijn toespraak al zei.

Richard Seeber (PPE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, we hebben het hier over politiek en niet over religie. Daarom moeten we feiten en empirische vaststellingen enerzijds en hypothesen anderzijds gescheiden houden. Feit is dat de wereldwijde temperatuur in vergelijking met het pre-industriële tijdperk met circa 0,7 °C is gestegen. Feit is echter ook dat in het afgelopen decennium de temperatuur nauwelijks gestegen is.

Een ander feit is dat Kopenhagen een internationale conferentie is en dat de CO₂-uitstoot van de Gemeenschap circa 17 procent bedraagt van de CO₂-emissies wereldwijd. De Gemeenschap heeft al wetgeving vastgesteld die bepaalt dat de CO₂-uitstoot in 2020 met 20 procent moet zijn gedaald.

Laten we nu eens kijken naar de hypothesen. Een eerste hypothese is dat de wereldwijde temperatuur verder stijgt. Een tweede hypothese is dat er direct verband bestaat tussen de CO₂-uitstoot en het CO₂-gehalte in de lucht en de temperatuurstijging. Een derde hypothese luidt dat de mens het CO₂-gehalte in de lucht daadwerkelijk kan beïnvloeden. In de wetenschap lopen de meningen hierover uiteen. Als politici staan wij dus voor een dilemma, en wij zullen de knoop door moeten hakken.

Het is echter nuttig om een tweede constatering erbij te betrekken om ons beleid richting te geven. Die constatering is dat alle maatschappijen die zeer efficiënt met energie en energiebronnen omspringen, bijzonder succesvol zijn. Tegen die achtergrond is het nuttig om beleid uit te voeren dat het mogelijk maakt om als maatschappij zuinig met energie en energiebronnen om te gaan, wat ons in staat zou stellen om in economisch opzicht een leidende rol te blijven vervullen en andere landen, met name de minder ontwikkelde landen, te helpen dezelfde weg in te slaan.

Wat betreft de middelenoverdracht die wij hier bespreken, is het van cruciaal belang dat hieraan controles en voorwaarden worden verbonden, anders openen we alleen maar een tweede traject richting ontwikkelingshulp.

Linda McAvan (S&D). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik denk niet dat Godfrey Bloom de spreker van de BNP heeft gehoord, maar als dat wel het geval was geweest, zou hij hebben gemerkt dat ze heel veel met elkaar gemeen hebben, zoals ik altijd al vermoedde. Het was bijna exact dezelfde spreekbeurt.

We hebben iets over vervuiling gehoord. Uit een recente enquête blijkt dat klimaatverandering volgens twee derde van de Europeanen een zeer serieuze zaak is, en volgens 20 procent een tamelijk serieuze zaak. In het Verenigd Koninkrijk was het voor 51 procent van de mensen een zeer serieuze en voor 30 procent een tamelijk serieuze zaak. Dat is bij elkaar 81 procent. In feite zei maar 10 procent van de Europeanen dat ze het helemaal niet belangrijk vonden. Uit de opiniepeilingen blijkt dat de mensen in Europa zich wel zorgen maken over de klimaatverandering en dat ze begrijpen wat er aan de hand is. Daarom steunen alle belangrijke fracties in dit Parlement de Raad en de Commissie in Kopenhagen en daarom hebben we vorig jaar onze steun gegeven aan het pakket wetgevingsmaatregelen.

Gisteravond hebben de leden van de Commissie milieu met 55 tegen 1 voor ondersteuning van een ambitieuze onderhandelingspositie van de Europese Unie in Kopenhagen gestemd. Wat de financiering betreft, die deze week uiterst belangrijk is – en we weten dat de ministers van Financiën vandaag bij elkaar komen – willen we fondsen, additionaliteit, geen dubbeltellingen en goed-governancestructuren.

Soms zie je in je leven dingen die je nooit meer vergeet. Ongeveer drie jaar geleden zijn Fiona Hall en ik naar Noord-Kenia gegaan. We zijn naar één van de armste gemeenschappen gegaan en hebben daar veeboeren ontmoet. We hebben jonge vrouwen ontmoet – meisjes – die in Noord-Kenia op steeds jongere leeftijd worden uitgehuwelijkt. Waarom? Omdat de vader, wanneer een jonge vrouw in Kenia trouwt, in ruil voor haar hand koeien ontvangt, want koeien zijn in Kenia het betaalmiddel. Door de klimaatverandering worden koeien in Noord-Kenia schaars. We kunnen nooit korte metten maken met de armoede, tenzij we de klimaatverandering aanpakken en dit Parlement moet aan deze oproep gehoor geven.

Marit Paulsen (ALDE). - (SV) Mijnheer de Voorzitter, als je rekening houdt met de volledige productieketen is ongeveer 40 procent van alle broeikasgasemissies afkomstig van onze voedselproductie. Je zou kunnen zeggen dat de landbouw in dit kader de grote boosdoener is. We moeten inzien dat de land- en bosbouw vermoedelijk één van de cruciaalste gebieden zijn als we de emissieproblematiek willen aanpakken. Om dat te doen, moeten de rijke landen echter dapper genoeg zijn om nieuwe technologie te beginnen gebruiken en afstappen van ervaringen uit het verleden. We moeten ons landbouwbeleid veranderen zodat we de markten van de ontwikkelingslanden niet langer overvoeren. Dat zou misschien één van de nuttigste maatregelen zijn die we kunnen nemen om de Afrikaanse landbouw op eigen benen te kunnen laten staan en om de vrouwen in Afrika te bevrijden.

Carl Schlyter (Verts/ALE). – (SV) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer Carlgren, u komt hier keer op keer met mooie speeches, maar waar blijft de concrete inhoud? In de ontwikkelingslanden droogt de bodem uit en verspreiden zich ziekten. Het aantal klimaatvluchtelingen stijgt. Vraagt u hun de dood met de glimlach tegemoet te treden?

U kan het pessimisme dat u in de Raad zelf veroorzaakt, doen omslaan door concrete beloften te doen. Ik vraag me daarom af of u 35 à 40 miljard euro per jaar aan nieuwe bijstand voor klimaatmaatregelen zal geven? Zal u kernenergie en koolstofafvang en -opslag uitsluiten van projecten die voor steun in aanmerking komen? Aanvaardt u dwanglicenties voor belangrijke groene technologie voor de armste landen? Zal u de bossen redden door de op de markt gebaseerde mechanismen van REDD af te wijzen? Als u dat allemaal kan beloven, zal u ook de reductie met 40 procent realiseren en dan kunnen we hier allemaal met een glimlach op de lippen vertrekken.

Konrad Szymański (ECR). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, het standpunt van het Parlement over de wereldwijde verdeling van de verbintenissen aangaande de reductie van CO₂-emissies voorziet helaas in een onevenwichtige spreiding van de aan deze beperking verbonden kosten. Als we deze ontwerpresolutie aannemen, ondermijnen we het klimaat- en energiepakket dat na lange onderhandelingen tot stand is gekomen en waarvan momenteel een onevenredig deel van de kosten voor rekening komt van de lidstaten in Midden-Europa. Door de vandaag voorgestelde oplossingen goed te keuren, zal de ongelijkheid alleen nog toenemen. We trachten de lidstaten uit alle macht normen op te leggen die rampzalige gevolgen hebben voor hun economieën en vragen tegelijkertijd geen enkele concrete inspanning van de landen die op wereldniveau de meeste CO₂ uitstoten. Dit is onrechtvaardig en ondoeltreffend. Zonder een billijke verdeling op wereldschaal versterken we alleen het concurrentievoordeel van China, India en Brazilië.

De ontwerpresolutie gaat zelfs nog een stap verder: ze stelt voor om de armste landen te subsidiëren. Het bedrag van 330 miljard euro tot 2020 komt neer op bijdragen van 16,5 tot maar liefst 40 miljard euro in het geval van een land als Polen. Dit is politieke dwaasheid die het economische nut van EU-lidmaatschap op de helling zet. Bovendien is dit een inefficiënte methode, zoals blijkt uit de voorbereidingen met het oog op het opstarten van de uitvoer van elektrische energie uit de aan Polen grenzende regio Kaliningrad. Het heeft geen zin om in Kopenhagen een overeenkomst te ondertekenen waarin de aan de vermindering van de CO₂-uitstoot verbonden lasten niet evenredig zijn verdeeld op wereldschaal.

VOORZITTER: RODI KRATSA-TSAGAROPOULOU

Ondervoorzitter

Marisa Matias (GUE/NGL). – (PT) Mevrouw de Voorzitter, een actieplan voor steun aan ontwikkelingslanden op het vlak van klimaatverandering is een zaak van fundamentele rechtvaardigheid en gelijkheid. Ontwikkelingslanden worden immers het hardst getroffen door klimaatverandering maar zijn tegelijkertijd ook de landen die het minst schuldig zijn aan de ontstane situatie. Juist daarom moeten we verder gaan dan een intentieverklaring en nauwkeurig en serieus werk maken van fundamentele zaken als de financiering van het plan.

Hoe ambitieus de strategie ook is, als de financiering niet goed geregeld is dan kan er absoluut geen sprake zijn van concreet beleid. De Raad heeft het over 100 miljard euro tot 2020. De ramingen lopen uiteen, maar volgens sommige schattingen is er jaarlijks een bedrag van 120 miljard nodig voor steun aan de ontwikkelingslanden. We hebben derhalve eigen middelen nodig en niet louter lapmiddelen. Het is daarom dringend noodzakelijk in te vullen hoe gefinancierd gaat worden en wie gaat financieren. We moeten de moed opbrengen deze taak op ons te nemen en alle partijen erbij te betrekken, met inbegrip van de particuliere sector en de industrie. Of verwachten we soms dat zij zich vrijwillig aanmelden om aan dit plan een bijdrage te leveren?

Timo Soini (EFD). – (FI) Mevrouw de Voorzitter, de klimaatmafia gebruikt goedgegelovige groene politici om honderden miljoenen euro's aan belastinginkomsten van de ontwikkelde landen over te hevelen naar supranationale ondernemingen die enorme winsten maken in ontwikkelingslanden en naar staatsbedrijven van ontwikkelingslanden, in de vorm van het soort klimaatbelasting dat nu wordt voorgesteld. Bijvoorbeeld China kan heel goed zelf aan zijn verplichtingen voldoen, aangezien dat het rijkste land ter wereld is, gemeten naar zijn reserves aan buitenlandse valuta.

Finland en de Europese Unie moeten hun eigen staal-, metaalbewerkings- en houtindustrie redden door te eisen dat er in Kopenhagen wordt besloten een specifiek emissiesysteem voor klimaatproducten in te voeren

om de klimaatdoelen te bereiken in plaats van de huidige, op percentages gebaseerde doelen en de klimaathandel. Dat is eerlijker.

(Applaus)

Pilar del Castillo Vera (PPE). – (ES) Mevrouw de Voorzitter, ik zou de Raad en de Commissie van harte willen bedanken. Wat de onderhavige kwestie betreft, zijn er een aantal zekerheden en een aantal onzekerheden.

De eerste zekerheid, ofwel het eerste gemeenschappelijke element, is dat velen het er nu over eens zijn dat de uitstoot moet worden beperkt en dat er schone energiebronnen moeten worden ontwikkeld.

De tweede zekerheid is dat er een globale benadering of aanpak nodig is. De landen die het meeste CO₂ uitstoten in de atmosfeer moeten deelnemen aan alle internationale overeenkomsten op dit gebied. De grootste CO₂-producenten zijn onder meer de Verenigde Staten, China, India en Brazilië.

De derde zekerheid is dat de Europese Unie een voorstel ter tafel brengt voor een verplicht systeem van streefcijfers: 20 of 30 procent.

De vierde zekerheid is dat er, om uiteenlopende redenen, geen redelijke signalen zijn dat de landen met de meeste uitstoot akkoord zullen gaan met een dergelijke overeenkomst, en dat is de realiteit.

Er is niet zo'n gebrek aan optimisme als we de realiteit erkennen; het pessimisme zegeviert op de dag dat de realiteit niet erkend wordt. Alleen door de realiteit te erkennen, kun je een efficiënt beleid voeren, en dat is het meest optimistische beleid.

Ik denk dat de Europese Unie, die op dit terrein een leidende rol wil spelen, de plicht heeft om aanvullende maatregelen en extra voorstellen ter tafel te brengen. Japan is in dit verband genoemd, en we moeten het hebben over het succes van bepaalde projecten, zoals dat van het Sector Focus project, die van invloed zijn op de meest vervuilende industrieën. Op basis van een proces van benchmarking hebben deze projecten buitengewone resultaten behaald in Japan. Dat zijn realistische manieren om de klimaatverandering aan te pakken.

Kopenhagen is een kans, maar het zal alleen een kans zijn voor meer doelmatigheid dan welsprekendheid, indien we uitgaan van de werkelijkheid.

Jo Leinen, namens de S&D-Fractie. – (DE) Mevrouw de Voorzitter, commissaris Olli Rehn heeft dit Parlement geprezen voor zijn activiteiten bij de totstandkoming van het klimaatpakket. Inderdaad blijven onze ambities onverminderd hoog.

Gisteren heeft de Commissie milieubeheer, volksgezondheid en voedselveiligheid met 55 stemmen voor en één stem tegen een resolutie goedgekeurd die hoge doelstellingen heeft geformuleerd voor de onderhandelingen in Kopenhagen. Dit resultaat geeft er blijk van dat de ontkenning van de klimaatverandering en de onwetendheid over dit soort vraagstukken zich hier in dit Huis slechts manifesteren bij een slinkende, geringe minderheid waar we hoegenaamd geen notitie van hoeven te nemen. Deze minderheid heeft zich herhaaldelijk over dit onderwerp uitgelaten, daarbij ingaand tegen de publieke opinie in de landen van de Europese Unie.

Voor de aardatmosfeer maakt het niet uit waar de CO₂ vandaan komt en dus moet er een mondiaal akkoord komen en niet – zoals waar Bangkok voor pleit – meerdere akkoorden: een voor de VS, een voor Europa, een voor de ontwikkelingslanden. Dat zou noodlottig zijn. Er is een mondiaal pact nodig tegen de klimaatverandering en daarom moet er een wereldwijd pact worden gesloten van solidariteit tussen de rijke en de arme landen. Daar hebben wij in dit Parlement op gehamerd.

De klimaatverandering is een kans voor ons en voor de ontwikkelingslanden om een koolstofarme ontwikkeling in gang te zetten met nieuwe technieken en modernisering van de infrastructuur. Europa moet daarbij hulp bieden. Wat de financiering betreft, hebben wij ons aangesloten bij de claim dat er van de zijde van de EU in 2020 30 miljard euro nodig is en dat er duurzame en calculeerbare financieringsinstrumenten moeten worden ontwikkeld. Die mogen niet enkel van begrotingsmiddelen afhankelijk worden gesteld; er moeten ook andere bronnen worden aangeboord.

Ik wil nogmaals benadrukken dat ook gezorgd moet worden voor de integratie van de scheepvaart en de luchtvaart en dat natuurlijk ook de bossen en de landbouw hun eigen belangrijke rol spelen. Ontwikkeling

en klimaatbescherming zijn niet met elkaar in tegenspraak, maar moeten in Kopenhagen samen opgaan in een synthese.

Gerben-Jan Gerbrandy (ALDE). - Voorzitter, uiteindelijk is er maar één oplossing voor de klimaatproblematiek, namelijk technologie. Alleen met nieuwe technologie zullen we in staat zijn onze manier van leven te handhaven. De ontwikkeling van technologie echter gaat zelf te langzaam, en vooral de verspreiding van technologie, met name naar ontwikkelingslanden, gaat veel te traag. Het klimaat is een wereldwijd probleem, maar met elkaar de best beschikbare technologie gebruiken, is er niet bij. Onder Kyoto is dit totaal mislukt, dus laten we daarvan leren.

Natuurlijk moeten we rekening houden met intellectuele eigendom. Juist bedrijven die vooroplopen in de ontwikkeling moeten worden aangemoedigd en hiervoor beloond worden. Maar die kennis moet wel sneller verspreid worden. Rond de ozonproblematiek is indertijd in het kader van het Protocol van Montreal een fonds opgericht voor dit doel en er zijn ideeën voor een *multilateral climate technology fund*. Kunnen de Commissie en de Raad toelichten hoe zij hierover denken?

Tot slot, het stopzetten van de ontbossing is met name voor ontwikkelingslanden van groot belang. Ik begrijp echter dat nu binnen de Europese Unie verdeeldheid heerst over de rol van bossen, vooral door toedoen van Zweden, Finland en Oostenrijk. Hoe kunnen wij ontwikkelingslanden laten stoppen met ontbossing als de EU zelf dubbelzinnig met haar bossen omgaat? Gaarne commentaar hierop van minister Carlgren.

Bas Eickhout (Verts/ALE). - Voorzitter, we praten hier over klimaatverandering, maar we zouden het moeten hebben over de mensen die het hardst getroffen worden door klimaatverandering, en dat zijn de minst ontwikkelde landen. Op de Maldiven vecht men tegen het stijgende water, in Soedan vecht men om vruchtbare grond.

Elke keer weer gaat de Commissie ervan uit dat marktpartijen fors zullen bijdragen aan klimaatadaptatie. Als je echter praat met alle investeerders, zeggen zij het telkens hetzelfde: "Ja, wij geven geld, maar vooral aan de opkomende economieën. Wij gaan niet investeren in de kwetsbare landen". Dat zijn namelijk instabiele markten en de besteding aan klimaatadaptatie gaat om kleine projecten. Dat is niet waar investeerders hun geld in stoppen.

Het moet nu heel duidelijk worden dat er publiek geld moet gaan naar de minst ontwikkelde landen. De Wereldbank geeft duidelijk aan dat dat minstens 80 miljard moet zijn. Het wordt nu tijd dat de EU serieus leiderschap toont met een serieus bod en niet het vage bod van 2 tot 15 miljard. De EU moet gewoon het Europees Parlement volgen en met minstens 30 miljard komen.

James Nicholson (ECR). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, de Klimaatveranderingsconferentie in december in Kopenhagen biedt ons een unieke gelegenheid om dit enorme en veelomvattende probleem aan te pakken. Als we naar de gevolgen van de opwarming van de aarde kijken, is het duidelijk dat de ontwikkelingslanden de prijs betalen voor de door de rijkere landen veroorzaakte milieuschade.

Klimaatverandering is niet ons enige milieuprobleem maar het is absoluut noodzakelijk dat we dit probleem in Kopenhagen proberen aan te pakken. Het is een mooie kans voor de EU om met één mond te spreken en om oplossingen te vinden voor een probleem waarmee we allemaal te maken hebben. Alle landen moeten een bijdrage leveren, als het gaat om het verwezenlijken van doelen en duurzame ontwikkeling. De ontwikkelingslanden moeten worden gesteund en aangemoedigd, maar de doelen voor deze landen moeten wel haalbaar zijn.

Ik weet dat anderen er anders over denken, maar ik denk niet dat we het ons kunnen veroorloven om nog eens vijftig, zestig of zeventig jaar te wachten om erachter te komen wie gelijk had en wie niet. We moeten nu de verantwoordelijkheid nemen en actie ondernemen en we moeten nu, nu we hier zijn, doen wat we kunnen doen.

John Stuart Agnew (EFD). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, gelukkig worden er geen ketters meer verbrand, want anders zou ik nu echt in brand staan. Ik ben echter wel een vurig tegenstander van het idee van de door de mens veroorzaakte klimaatverandering.

Onze atmosfeer bestaat maar voor 0,038 procent uit koolstofdioxide en slechts 4 procent daarvan wordt beïnvloed door menselijke activiteiten. Het is een vitale en onvervangbare voedingsbron voor het plantenrijk. Hoe meer planten hiervan krijgen, des te sneller groeien ze. Een tekort van dit gas is veel ernstiger dan een teveel. Plaatselijke autoriteiten gebruiken de paniekzaaiende en onjuiste beweringen dat iedere toename van koolstofdioxide leidt tot een belangrijke stijging van de zeespiegel als een excuus om de goedkope houten

zeeweringen niet te handhaven. Wanneer deze na veertig jaar dienst te hebben gedaan, onvermijdelijk gaan rotten, wordt er niets gedaan om ze te repareren en daardoor gaan huizen verloren. Hierdoor wordt in de kustgemeenschappen een sfeer van wanhoop gecreëerd. Indien computervoorspellingen er al niet in slagen om het weer voor de korte termijn behoorlijk te voorspellen, zullen ze helemaal niet in staat zijn om veranderingen voor de lange termijn te voorspellen.

Romana Jordan Cizelj (PPE). – (SL) Dames en heren, ik zou graag minister Carlgren en commissaris De Gucht willen danken voor hun verklaringen, maar er is nog iets dat me zorgen baart. Ik maak me zorgen over het feit dat we het hebben over kwantitatieve doelstellingen die pas respectievelijk in 2020 en 2050 gehaald dienen te worden, terwijl de experts ons waarschuwen dat we de mondiale uitstoot al vanaf 2015 moeten beginnen te beperken. Ik zou graag vernemen of de Commissie deze doelstelling misschien over het hoofd heeft gezien of heeft laten varen.

Ten tweede dienen we in Kopenhagen tot een allesomvattende overeenkomst te komen, een waarin alle landen worden betrokken. Het volstaat niet om deze ambitieuze milieustandaarden alleen aan Europa op te leggen, want dat zou alleen maar betekenen dat de technologieën met de hoogste uitstoot naar andere delen van de wereld zouden verhuizen. Ik zou erg graag van de Commissie horen hoe ze van plan is de kwestie van de gelijke verdeling van de last over de geïndustrialiseerde landen in de onderhandelingen naar voren te brengen en welke argumenten ze gaat aanhalen om de ontwikkelingslanden aan te moedigen om hun verantwoordelijkheden te dragen. Hoe gaan we koolstoflekken voorkomen? Ik zou echt willen dat we een troef achter de hand hebben.

Ten derde zou ik erop willen wijzen dat we onze ogen niet kunnen sluiten voor de realiteit. Fossiele brandstoffen zorgen voor de grootste uitstoot en we kunnen die in de nabije toekomst niet meteen uitbannen. Het is niet realistisch om te verwachten dat landen gaan afzien van het gebruik van steenkool. De ontwikkelde landen zullen het niet doen en de kans dat ontwikkelingslanden het zullen doen is nog veel kleiner. Daarom dienen we tijdens internationale onderhandelingen ook veel aandacht te besteden aan de voortzetting van de ontwikkeling en het gebruik van technologieën die ervoor zorgen dat fossiele brandstoffen efficiënt kunnen worden gebruikt, zonder dat daarbij broeikasgassen vrijkomen. Er is nog iets wat Europa nu kan doen: we kunnen de subsidies optrekken voor het zevende kaderprogramma dat is opgezet met het oog op internationale samenwerking rond klimaatverandering.

Matthias Groote (S&D). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, geachte commissaris, mijnheer Carlgren, dames en heren, we zullen langer opgezadeld zitten met het onderwerp klimaatverandering dan met de financiële en economische crisis. Er zijn wel parallellen te trekken. Beide problemen zullen ons een berg geld kosten en in Kopenhagen is het zaak overeenstemming te bereiken over de financieringsinstrumenten voor de derde wereld en de ontwikkelingslanden.

De Conferentie van Kopenhagen moet een succes worden en daar kunnen wij een bijdrage aan leveren. Gisteren hebben wij goed werk geleverd door met grote meerderheid de ontwerp-resolutie in de Commissie milieubeheer, volksgezondheid en voedselveiligheid goed te keuren en ik denk dat deze ontwerp-resolutie ook in het Parlement kan rekenen op een grote meerderheid. Zo kunnen wij het politieke klimaat op weg naar Kopenhagen veranderen. Vaak zit er een psychologische kant aan de zaak en daar moeten wij allen iets mee doen.

Ik heb nog een concrete wens. Het Parlement heeft zich succesvol ingezet voor de integratie van de luchtvaart in de emissiehandel. Mijn verzoek aan de Commissie en de Raad is om hieraan een consequent vervolg te geven in Kopenhagen. Wij moeten internationaal zien overeen te komen dat de scheepvaart en de luchtvaart wordt opgenomen in een vervolgovereenkomst voor Kyoto. Het zijn namelijk deze vervoerssectoren die buitenproportioneel groeien en buitenproportioneel bijdragen aan de opwarming van de aarde.

De 2 °C-grens mag niet worden overschreden. Daarmee houdt de parallel tussen de financiële crisis en de klimaatverandering op. Wordt die grens wel overschreden, dan treedt er onherroepelijke schade op aan onze planeet, schade die onomkeerbaar is.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, we moeten oog hebben voor de kansen die kunnen voortvloeien uit een uitgebreid internationaal akkoord in Kopenhagen, waarmee we de klimaatverandering effectief een halt kunnen toeroepen. De Unie zegt toe dat tegen 2020 20 procent van al onze energiebehoeften afkomstig zal zijn van de hernieuwbare-energiesector. Europa – en ook mijn eigen land, Ierland – kan wereldleider worden op het gebied van de ontwikkeling van nieuwe en innovatieve golfslag- en getijdentechnologieën.

De ontwikkeling van dergelijke technologieën vormt een essentieel bestanddeel van onze strategieën voor verwezenlijking van onze klimaatveranderingsdoelen. We moeten ervoor zorgen dat we hiervoor tussen nu en 2020 binnen het zevende en achtste EU-kaderprogramma voor onderzoek en technologie zoveel mogelijk geldmiddelen beschikbaar stellen.

(GA) De investering in groene technologie zal helpen om in deze tijden van economische crisis banen te creëren in Europa. We zijn op de hoogte van de grote moeilijkheden die zullen ontstaan indien we onze internationale verantwoordelijkheden niet nemen. We weten welke uitdagingen ons te wachten staan. Bijgevolg zullen we deze uitdagingen vastberaden en met zin voor verantwoordelijkheid tegemoet treden.

Claude Turmes (Verts/ALE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, kent u Russische roulette? Hebt u wel eens Russische roulette gespeeld? Natuurlijk niet, want er bestaat een kans van één op zes dat je gedood wordt of gewond raakt. Indien Kopenhagen geen succes wordt, is de kans dat we deze planeet kunnen behoeden voor een gevaarlijke klimaatverandering nog niet eens 50 procent.

Waarom bevinden we ons in deze onmogelijke situatie? We hebben eigenlijk twintig jaar verloren – twintig jaar vanaf de grote Conferentie in Rio, twintig jaar van lobby's van vuile industrieën, van olie tot steenkool en auto's. Twintig jaar waarin centrumrechts in de VS en in Europa het de Groenen en anderen te moeilijk heeft gemaakt om een ambitieuze agenda door te drukken.

De Europese Top volgende week in Kopenhagen biedt centrumrechts in Europa – terwijl het Zweeds voorzitterschap van de Raad, en Denemarken, Frankrijk en Duitsland allemaal door centrumrechtse politici worden bestuurd – dus de laatste gelegenheid om verantwoordelijk te handelen.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Mevrouw de Voorzitter, de Europese Unie wordt op internationaal niveau beschouwd als een leider bij het bevorderen van de dialoog over het bestrijden van de klimaatverandering en het definiëren van politieke prioriteiten voor de reductie van de CO₂-uitstoot. In het kader van de lopende voorbereidingen voor de Conferentie van Kopenhagen heeft de Europese Unie meer toezeggingen gedaan dan enige andere regio in de wereld. Geen enkel belangrijk industrieland – noch de Verenigde Staten, noch Japan of Australië – heeft tot dusver een concreet voorstel ingediend met concrete cijfers en gedetailleerde informatie over de steun die het wil vrijmaken om de ontwikkelingslanden te steunen bij hun inspanningen om de CO₂-emissies te beperken en om de ontwikkeling van energie-efficiënte technologieën op basis van hernieuwbare energiebronnen te bevorderen.

Europa zal alleen een geloofwaardige partner zijn in de onderhandelingen als het realistische en haalbare voorstellen formuleert die getuigen van gezond verstand. Deze voorstellen zullen als uitgangspunt dienen voor het bereiken van een internationale consensus en van wederzijds begrip. Europa heeft nu niet alleen bondgenoten nodig, maar moet ook op zoek gaan naar steun voor de voorstellen die het tot dusver heeft geformuleerd. We moeten daarom eveneens behoedzaam omspringen met steeds verregaandere toezeggingen om de CO₂-reductie van 20 tot 30 procent te verhogen, aangezien andere geïndustrialiseerde landen niet bereid zijn om even ambitieuze doelstellingen te definiëren. Het verlenen van financiële steun aan ontwikkelingslanden zou ook een realistische onderneming moeten zijn. Het mag niet alleen om een verlanglijstje gaan. Het zou een systeem van hulpverlening moeten zijn dat in overeenstemming is met het beginsel van duurzame ontwikkeling en dat de begunstigen in staat stelt om planmatig te werk te gaan.

Ten slotte is er nog een element dat belangrijk is vanuit het oogpunt van de Europese burgers. We mogen niet vergeten dat de Top in Kopenhagen, onze resoluties en de voorbereidingen van het Europees Parlement in de aanloop naar deze Conferentie gepaard zouden moeten gaan met een duidelijk gedefinieerd systeem van communicatie met de burgers en de samenleving. Wij willen niet dat er een kink in de kabel komt of dat er een kloof ontstaat tussen de bevolking en de EU-instellingen door problemen met het systeem voor het verstrekken van informatie over de opwarming van de aarde.

Michael Cashman (S&D). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik zal mijn CO₂-uitstoot beperken en het kort houden. Commissaris en voorzitterschap, het doet me genoegen u hier te zien.

Spreeken over 2020 of 2050 is niet voldoende. We hebben nu een akkoord en resultaten nodig, omdat de armoedebestrijding door de klimaatverandering gevaar loopt. We zien nu dat de ODA-budgetten in mindere mate aan ontwikkeling worden besteed. Dat is onaantvaardbaar en brengt de millenniumdoelstellingen voor ontwikkeling in gevaar en die moeten worden bereikt. In Kopenhagen zullen we 27 landen als één land zien optreden om ambitieuze doelen te bereiken.

We hebben hier in dit Parlement naar de ontkenner van de klimaatverandering geluisterd. Ik wil slechts dit zeggen: er wordt gesproken over planten en CO₂. Welnu er is sprake van ontbossing en woestijnvorming. Dit betekent dat er op sommige plaatsen geen water is. Daar zijn geen bomen. Klimaatverandering is dodelijk. Zo eenvoudig is het. We moeten duidelijk zijn – de lidstaten moeten hun 0,7 procent van het bnp voor ontwikkeling handhaven en het gebruik van dat bnp beperken tot maximaal 10 procent en dan de extra fondsen opbrengen die nodig zijn in de strijd tegen klimaatverandering.

Fiona Hall (ALDE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik ben bang dat de berekeningen van de Commissie met betrekking tot de internationale klimaatfinanciering slechts een rookgordijn vormen.

In de eerste plaats heeft zij beweerd dat 90 procent van de maatregelen voor energie-efficiëntie door de ontwikkelingslanden zelf kan worden gefinancierd. Dat is 30 miljard euro per jaar. In de EU vormt gebrek aan financiering het grootste obstakel voor de invoering van maatregelen voor energie-efficiëntie, zowel voor de overheid als voor individuele burgers. Waarom denkt de Commissie dat ontwikkelingslanden efficiëntiemaatregelen kunnen financieren zonder over de vereiste middelen te beschikken, wanneer EU-landen hier zelf al moeite mee hebben?

Ook is het niet realistisch om te denken dat de internationale CO₂-markt voor 38 miljard euro per jaar kan zorgen. We hebben gezien hoe traag het EU-emissiehandelssysteem van de grond is gekomen en hoe de koolstofprijs uit de koers is geraakt door de economische crisis. Het duurt waarschijnlijk nog decennia voordat er een behoorlijk functionerende internationale CO₂-markt is, dus we hebben nu een nieuwe aanvullende financieringsmaatregel nodig.

Françoise Grossetête (PPE). – (FR) Mevrouw de Voorzitter, de klimaatverandering – we hebben het er de hele ochtend al over – is simpelweg een toename van de verwoestijning en de droogte, dat is ontbossing, dat zijn natuurrampen, dat is een toename van honger en armoede, vooral in de zuidelijke landen, en dat zijn migratiestromen.

De Top in Kopenhagen moet gebruikmaken van het streven van alle landen in de wereld om een evenwicht te vinden tussen vier belangrijke doelstellingen. De eerste is natuurlijk het verminderen van de uitstoot van broeikasgassen, maar het gaat ook om het op gang houden van onze economie, het voorkomen van ecologische dumping en het bevorderen van nieuwe Europese technologieën.

Daarom wil ik, aangezien we bij dit onderwerp rekening moeten houden met de armste landen, uw aandacht vestigen op de landen in ontwikkeling, met name op de landen die al het verst zijn in hun ontwikkeling. Dit begrip komt in de internationale verdragen niet voor en daarom vallen deze landen in de categorie “ontwikkelingslanden”. Ze worden derhalve niet beschouwd als landen die een bijdrage moeten leveren aan het verminderen van de uitstoot van broeikasgassen, terwijl ze wel behoren tot de grootste verbruikers van koolstof. Ik denk uiteraard aan China, aan India en aan Brazilië; landen die in Kopenhagen beslist toezeggingen moeten doen om vergelijkbare doelstellingen te halen als de geïndustrialiseerde landen, aangezien ze strikt genomen niets gemeen hebben met de meeste andere ontwikkelingslanden.

De inspanningen om de CO₂-uitstoot te beperken, moeten zo eerlijk mogelijk worden verdeeld. We moeten elke vorm van concurrentievervalsing voorkomen. De onderhandelingen moeten tevens een gelegenheid zijn om het gebruik van onze nieuwe technologieën te stimuleren en de investeringen in onderzoek en ontwikkeling substantieel te verhogen.

In Kopenhagen moeten – en dat is absoluut noodzakelijk – voorwaarden worden geschapen voor een duurzame uitwisseling tussen landen, op basis van gemeenschappelijke belangen. Als dit lukt, zal de verspreiding van deze technologieën naar de minst ontwikkelde landen worden bevorderd, in ruil voor de erkenning van rechten van intellectuele eigendom en het openen van hun markten voor deze technologieën.

Enrique Guerrero Salom (S&D). – (ES) Mevrouw de Voorzitter, de twee meest dramatische crises in de wereld zijn de armoede en de gevolgen van de klimaatverandering: twee crises die in de toekomst nog nauwer met elkaar verweven zullen zijn, twee crises die met de dag verwoestender zijn.

Op het ogenblik zijn er veel meer armen in de wereld dan een jaar geleden, tientallen miljoenen meer. Op het ogenblik zijn de gevolgen van de klimaatverandering veel ernstiger en ingrijpender dan ooit tevoren.

Nog anderhalve maand te gaan en dan is de Conferentie van Kopenhagen, over een paar weken. Kopenhagen zal een grote inzet van ons vragen. We moeten meer inspanningen leveren om de klimaatverandering te

bestrijden, maar dat mag niet gebeuren met behulp van de middelen die we nu uittrekken voor ontwikkelingshulp, noch met die welke we nu uittrekken voor onderwijs of gezondheidszorg.

De ontwikkelingslanden hebben die financiële hulpmiddelen nodig. Daarom moeten we die 0,7 procent van het bruto nationaal product verhogen. Dat is de boodschap geweest van verschillende leiders op de recente vergadering van de Verenigde Naties. Dat is de boodschap geweest van de premier van de Spaanse regering.

Peter Liese (PPE). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de commissaris, dames en heren, enige dagen geleden had ik een ontmoeting in Brussel met gezondheidscommissaris Vassiliou en medische deskundigen uit heel Europa over het onderwerp "gezondheid en klimaatverandering". Het was een zeer informatieve bijeenkomst onder het motto *prescription for a healthy planet*. De voorzitter van het Permanent Comité van Europese artsen (CPME) gebruikte een prima metafoor. Met de patiënt aarde is het zoals met een mens die ernstig ziek is. Hoe langer je wacht, des te pijnlijker is de behandeling, en het moment kan komen dat het voor een behandeling te laat is. De patiënt is dan uitbehandeld. Het is daarom zaak om bij de patiënt aarde snel en doortastend op te treden. Ik hoop dat wij het daarover eens zijn.

Ook is het zo dat de klimaatverandering iedereen aangaat, alle landen van de wereld en alle sectoren van de Europese economie. Ik vind dat er sprake is van een onbalans: wij zadelen de traditionele deelnemers aan de Europese emissiehandel op met zeer zware lasten, terwijl zij minder dan 50 procent van de EU-uitstoot voor hun rekening nemen. Daarom hebben wij meer schouders nodig die de lasten dragen, zoals we gisteravond hebben vastgesteld. Daarnaast zijn we overgaan – de heer Groote bracht het al ter sprake – tot goedkeuring van de ontwerpamendementen 198 tot en met 202 over de integratie van de luchtvaart en de scheepvaart. Wellicht verdient een en ander nog wat nadere uitwerking en differentiatie, maar we gaan de goede kant op. Op dit punt zullen ook de Commissie en de Raad zich nu eindelijk wat harder moeten inspannen. Op de EU-Top in de aanloop naar Pittsburgh en in Pittsburgh zelf zijn er op dit terrein nauwelijks vorderingen gemaakt. De Raad en de Commissie moeten meer doen op dit vlak.

Tot slot moeten ook andere regio's in de wereld meer engagement tonen. Ik ben blij dat de Nobelprijs voor de vrede naar Barack Obama is gegaan, maar als hij niet naar Kopenhagen komt en een fatsoenlijk aanbod doet verspeelt hij zijn geloofwaardigheid. Hij zal daarom met iets voor de dag moeten komen.

Kriton Arsenis (S&D). - (EL) Mevrouw de Voorzitter, ontwikkelingslanden hebben minder dan wie ook bijgedragen aan de klimaatverandering. Toch hebben zij er maximaal onder te lijden. Miljoenen mensen in Afrika moeten elk jaar grotere afstanden afleggen om water, brandhout en voedsel te vinden. Deze mensen zijn afhankelijk van hetgeen natuurlijke ecosystemen hun bieden en hebben geen enkele bijdrage geleverd aan de klimaatverandering.

Deze natuurlijke ecosystemen, zoals de bossen van Afrika, slaan drie keer meer koolstof op dan zij in de atmosfeer hebben losgelaten, drie keer meer koolstof dan momenteel in de atmosfeer aanwezig is; zij absorberen daarentegen 50 procent van de koolstof die wij jaarlijks uitstoten. De bescherming en uitbreiding van bossen op basis van natuurlijke processen en zonder commercieel oogmerk moet daarom bovenaan onze agenda komen te staan. Op die manier bestrijden we de klimaatverandering en helpen we ontwikkelings- en ontwikkelde landen zich hieraan aan te passen.

Theodoros Skylakakis (PPE). - (EL) Mevrouw de Voorzitter, ik wil mijn standpunt over het specifieke maar zeer belangrijke onderwerp scheepvaart naar voren brengen in verband met Kopenhagen en de ontwikkelingslanden. Ik heb twee punten: we zouden de plank helemaal mis slaan als we scheepvaart en luchtvaart over één kam scheren. Scheepvaart is de meest efficiënte en milieuvriendelijke vervoerswijze, en luchtvaart zo'n beetje de meest schadelijke. We moeten daarom inzetten op scheepvaart, maar wel een balans zien te vinden met – met name – het wegvervoer, dat met de scheepvaart concurreert en veel vervuilerder is. Als we de scheepvaart sterker aanpakken dan het wegvervoer, treffen we de kern van de economieën van ontwikkelingslanden onevenredig hard, aangezien de economieën van deze landen voornamelijk gebaseerd zijn op grondstoffen, landbouwproducten en industrie, waarvoor scheepvaart de belangrijkste vervoerswijze is, terwijl onze economieën vooral diensteneconomieën zijn.

Ik vraag me af of we de ontwikkelingslanden zullen kunnen overtuigen van onze goede bedoelingen als we voorstellen de strijd tegen klimaatverandering te financieren met geld dat in onevenredige mate uit de scheepvaart wordt gehaald en dat ontwikkelingslanden als percentage van het bbp meer belast dan ontwikkelde landen.

Ik heb gehoord dat de Fractie De Groenen/Vrije Europese Alliantie gisteren weigerde een debat over het onderlinge verband tussen doelstellingen voor de scheepvaart en doelstellingen voor het wegvervoer te

steunen; in die context vraag ik mij ook af of het milieuvriendelijker is met 180 km per uur in een luxeauto over de snelweg te rijden dan voedingsmiddelen en grondstoffen voor de wereldeconomie te transporteren.

Gilles Pargneaux (S&D). - (FR) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer Carlgren, mijnheer de voorzitter van de Commissie, we staan voor een uitdaging voor de mensheid, een uitdaging voor de toekomstige generaties. Om die handschoen te kunnen opnemen, moet Kopenhagen voorwaarden scheppen voor een mondiaal akkoord. Een uniek akkoord want, zoals de voorzitter van de Commissie milieubeheer, volksgezondheid en voedselveiligheid, de heer Leinen, zojuist al heeft gezegd, wat we nodig hebben is een mondiale alliantie waarin geïndustrialiseerde en opkomende landen zich verenigen.

Met dit debat, maar ook met een ontwerpresolutie van ons Parlement, roepen we de Europese Unie vandaag opnieuw op het voortouw te blijven nemen in deze noodzakelijke strijd tegen de klimaatverandering. Laten we goed onthouden dat we alleen geloofwaardig kunnen blijven als we met één stem spreken.

Ja, we moeten in Kopenhagen een akkoord zien te bereiken over het beperken van de toename van de gemiddelde temperatuur wereldwijd tot een niveau dat niet meer dan 2 graden hoger ligt dan het gemiddelde niveau in het pre-industriële tijdperk. Ja, we moeten in Kopenhagen een akkoord tekenen om de emissie van broeikasgassen voor 2020 collectief met 30 procent te verlagen ten opzichte van de emissie in 1990. Maar dat is nog niet alles. Het is niet alleen noodzakelijk dat de ontwikkelde landen hun emissies drastisch beperken, ook de ontwikkelingslanden moeten bijdragen aan het behalen van de doelstellingen.

De geïndustrialiseerde landen moeten de ontwikkelingslanden derhalve adequate, duurzame en niet-aflatende financiële en technische ondersteuning bieden om hen te stimuleren maatregelen te nemen voor het beperken van de emissie van broeikasgassen. Kopenhagen moet deze landen tevens in staat stellen zich te ontwikkelen tot koolstofarme samenlevingen.

Staat u mij verder toe twee punten aan te stippen die mij onontbeerlijk lijken voor onze toekomst. Allereerst de invoering, op mondiaal niveau, van een belasting op financiële transacties ter financiering van de strijd tegen de opwarming van de aarde. Voorts lijkt het mij noodzakelijk een fiscale aanpassing door te voeren aan de grenzen van Europa, waarmee producten die zijn geproduceerd zonder dat daarbij enige rekening is gehouden met het milieu zwaarder worden belast. Voor een dergelijke koolstofheffing, die aan de grenzen van Europa wordt geïnd, kan contractueel worden vastgelegd dat deze aan de zuidelijke landen wordt terugbetaald ter financiering van investeringen die een bijdrage leveren aan hun strijd tegen de opwarming van de aarde.

Rachida Dati (PPE). - (FR) Mevrouw de Voorzitter, net als tijdens de laatste G20, waarbij Europa de kans kreeg het voortouw te nemen in het definiëren van een nieuwe, mondiale economische orde, heeft Europa tijdens de Conferentie van Kopenhagen in december opnieuw de verantwoordelijkheid, maar vooral de plicht, de internationale partners de weg te wijzen.

In tegenstelling tot hetgeen zojuist is gezegd, met name door enkele collega's van de Fractie De Groenen/Vrije Europese Alliantie, is Europa begonnen zijn verantwoordelijkheden op het gebied van milieubescherming te nemen, aangezien we in december 2008 het pakket maatregelen inzake energie en klimaatverandering hebben aangenomen. Hierdoor heeft Europa het volste recht in de onderhandelingen aan te sturen op de opstelling van een ambitieus, concreet en mondiaal antwoord op de uitdagingen van de klimaatverandering.

Het akkoord dat in Kopenhagen moet worden bereikt, moet zijn gebaseerd op het beginsel van gedeelde, maar ook gedifferentieerde verantwoordelijkheid. Dat wil concreet zeggen dat wij, de geïndustrialiseerde landen, zodanig moeten handelen dat onze partners, de ontwikkelingslanden, zoals Françoise Grossetête zojuist al aangaf, de middelen hebben om onze ambitieuze stappen in de strijd tegen de klimaatverandering te volgen.

We moeten ook het goede voorbeeld geven, in het bijzonder door ons vast te leggen op een ambitieus programma dat tot doel heeft de uitstoot van broeikasgassen tegen 2050 met 80 procent te reduceren. Ik heb zojuist gehoord dat dit niet voldoende is, maar het is een goed begin. Tegelijkertijd moeten we de benodigde voorwaarden scheppen om ervoor te zorgen dat de ontwikkelingslanden samen met ons kunnen werken aan het behalen van deze mondiale doelstelling.

We hebben een verantwoordelijkheid, maar we hebben ook verplichtingen jegens deze landen. Het is heel eenvoudig: we hebben een gezamenlijk probleem en dat moeten we ook samen oplossen. We weten echter ook dat we niet allemaal dezelfde mogelijkheden hebben, en dat we niet hetzelfde verleden hebben. Kopenhagen moet dus een succes worden, maar dat betekent wel dat we een serieuze bijdrage moeten leveren.

Een toezegging alleen is niet voldoende. De Europese Unie zal op die bijdrage en op die toezegging worden beoordeeld.

Als Kopenhagen geen harde, gezamenlijke toezeggingen voor concrete actie van onze internationale partners oplevert, moeten we in Europa, zoals de vorige spreker zojuist zei, aan onze grenzen een koolstofheffing opleggen. Dat is de enige manier om te worden gehoord en onze inspanningen zin te geven. Het is aan Europa om ervoor te zorgen dat die boodschap goed wordt begrepen.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Mevrouw de Voorzitter, zeven weken voor de Top in Kopenhagen is onze grootste uitdaging de vraag of we overeenstemming zullen weten te bereiken over het nemen van verantwoordelijkheid voor de wereldwijde financiering van maatregelen van ontwikkelingslanden tegen de klimaatverandering. Europa heeft belangrijke stappen gezet door financieringsbronnen en manieren om de financiering te organiseren aan te wijzen, maar moet nu andere ontwikkelde landen overhalen hun bijdrage te leveren. Steun aan maatregelen van ontwikkelingslanden tegen klimaatverandering biedt ons immers ook de kans de mondiale ongelijkheid te bestrijden en de kloof tussen ontwikkelde en ontwikkelingslanden te verkleinen.

Er is nog iets dat we niet mogen vergeten, vooral niet hier in de Europese Unie. We staan op het punt een nieuw soort vluchtelingen te creëren, klimaatvluchtelingen, die momenteel krachtens geen enkel internationaal verdrag bescherming genieten en dus ook geen rechten hebben. De internationale gemeenschap heeft de plicht deze maas in de wetgeving te dichten en klimaatvluchtelingen volop steun te bieden; de Europese Unie moet hierin het voortouw nemen.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer Carlgren, mijnheer De Gucht, de Europese Unie moet een leidende rol blijven spelen bij de internationale onderhandelingen teneinde in Kopenhagen een ambitieus akkoord te bereiken. Het akkoord moet gestoeld zijn op het principe van een gedeelde, maar gedifferentieerde verantwoordelijkheid. Dit principe moet ook gelden voor de ontwikkelingslanden. Daar die landen zich in verschillende stadia en omstandigheden van ontwikkeling bevinden, zijn er gedifferentieerde maatregelen nodig die afgestemd zijn op de situatie van die landen. Alle ontwikkelingslanden, met uitzondering van de minst ontwikkelde, moeten een nationale ontwikkelingsstrategie volgen die gericht is op een lage koolstofuitstoot.

De ontwikkelingslanden zullen geconfronteerd worden met een kostenpost van zo'n 100 miljard euro voor het reduceren van de uitstoot en voor maatregelen om zich aan te passen aan de effecten van klimaatverandering. De financiering van deze maatregelen zal ten dele opgebracht moeten worden door de particuliere sector maar er zal ook een internationale publieke bijdrage nodig zijn, die bovenop de officiële ontwikkelingshulp moet komen. Het is dringend noodzakelijk de structuur van dit financieringssysteem en de bron en de hoogte van de financiering te definiëren teneinde een akkoord in Kopenhagen te verzekeren.

Aan de andere kant moet het mechanisme voor schone ontwikkeling in het Protocol van Kyoto hervormd worden, zodat er alleen geld gaat naar projecten die kunnen zorgen voor extra beperking van de uitstoot. De ontwikkelingslanden die economisch het meest geavanceerd zijn en de sectoren van de economie met de grootste concurrentiekracht moeten geleidelijk aan van dit mechanisme worden uitgesloten, zodat het zich met name kan concentreren op de armste landen, vooral in Afrika.

Justas Vincas Paleckis (S&D). – (LT) De Europese Unie stelt andere continenten een voorbeeld door de bedreigingen aan te pakken die boven onze planeet hangen. Dit versterkt ook de strijd tegen de klimaatverandering. De Europese Unie is bereid om ook in de toekomst de leidersrol op zich te nemen, maar alle landen die deelnemen aan de Conferentie in Kopenhagen moeten mee de strijd aanbinden.

Voor de ontwikkelingslanden is bijkomende hulp nodig. Net als voor de BRIC-landen dient hun economische groei gebaseerd te zijn op "groene technologieën". Er dient meer aandacht te worden besteed aan het gemeenschappelijk gebruik van de meest geavanceerde technologieën en kennis. De EU moet een interessant voorbeeld worden, niet alleen door zich in te zetten voor een vermindering van de uitstoot maar ook door hernieuwbare energie te promoten en de energie-efficiëntie te verhogen.

Laten we niet vergeten dat er ook in de Europese Unie een aanzienlijke kloof bestaat tussen de landen die de nieuwe technologieën succesvol implementeren en energie besparen, en de landen die achterblijven. We moeten allemaal samen een inspanning leveren om die kloof te dichten en dat zou voor iedereen opnieuw een mooi voorbeeld zijn.

Eija-Riitta Korhola (PPE). – (FI) Mevrouw de Voorzitter, bepaalde feiten moeten worden erkend. Het eerste is dat de inspanningen die wij tot nu toe hebben gedaan met betrekking tot het klimaat ons niets hebben opgeleverd. De strategie is ondoeltreffend gebleken, omdat de uitstoot zowel in absolute als in relatieve zin is toegenomen. Tegen de verwachtingen in is de mondiale CO₂-intensiteit alleen maar toegenomen, terwijl er tegelijkertijd op internationaal niveau in is geïnvesteerd. In de landen die het verdrag hebben geratificeerd, is de uitstoot per ton productie niet meer afgenomen dan in de landen die buiten het Protocol van Kyoto zijn gebleven. Wij hebben een slecht verdrag dat moet worden vervangen door een beter, omvattender, effectiever en ambitieuzer verdrag.

Ten tweede moet worden gezegd dat wij minder weten dan wij enige tijd geleden dachten. Hoewel de uitstoot meer is toegenomen dan was voorspeld, volgt de temperatuur deze toename nu niet vanzelf. De temperatuurstijging is zelfs tot stilstand gekomen en verwacht wordt dat er in de komende jaren afkoeling plaatsvindt. De tijdreeks is echter te kort om conclusies te trekken of om de eerdere opwarming helemaal te kunnen negeren. Deze voor het grote publiek verwarrende informatie betekent daarom niet dat wij ons geen zorgen hoeven te maken over klimaatverandering, maar wel dat wij meer onderzoek nodig hebben. Daarom moeten onze besluiten in alle omstandigheden verstandig zijn, of er nu wel of geen snelle opwarming plaatsvindt. Als uitgangspunt hiervoor moeten de ideeën over duurzame ontwikkeling in het VN-rapport over de millenniumontwikkelingsdoelen worden genomen. Dat richt zich niet alleen op CO₂, maar vormt een alomvattend klimaatbeleid.

Ten derde zitten wij nu midden in een economische crisis en dat brengt een verantwoordelijkheid ten opzichte van onze burgers met zich mee. Wat wij doen, moet verstandig en doeltreffend zijn. De wereld kan zich niet langer een slecht klimaatverdrag veroorloven. De fouten van Kyoto mogen niet worden voortgezet en wij hebben geen verdrag nodig dat zich tevreden stelt met het alleen maar verplaatsen van uitstoot zonder deze echt te verminderen. Aangezien de criteria van het klimaatbeleid momenteel gebaseerd zijn op de uitstoot van de productie en niet op die van de consumptie, kan de oorzaak van het probleem naar elders worden verplaatst. Vanwege het CO₂-lek dat zo ontstaat, is het zelfs mogelijk dat de mondiale uitstoot toeneemt, terwijl de lokale uitstoot afneemt. In plaats daarvan hebben wij enorme investeringen nodig in decarbonisatie en in technologie die uitstoot reduceert. Vervuilende productie zou nergens mogelijk mogen zijn. Wij mogen geen mazen in het systeem creëren, ook al is emissiehandel in de Europese Unie een schoolvoorbeeld van de wijze waarop je dat wel doet.

Ivari Padar (S&D). – (ET) Mevrouw de Voorzitter, de ambitieuze klimaatmaatregelen zouden kunnen helpen om een oplossing te bieden voor de huidige economische crisis door nieuwe banen te creëren en de economische activiteit te doen toenemen. Het Internationaal Energieagentschap vindt het noodzakelijk dat er in Kopenhagen tot een overeenkomst wordt gekomen om zo de investeringen die door de crisis zijn uitgesteld te richten op investeringen in de duurzame energiesector.

Ik zie hier ook kansen voor mijn land, Estland. We hebben een uitgebreid energiebesparingsprogramma nodig en ook een ambitieuze langetermijnaanpak voor de hernieuwbare energiesector. We mogen ons echter niet hiertoe beperken. We dienen onze eigen voorschriften op het vlak van transport en logistiek te herzien, gebruik te maken van milieuvriendelijke bouwmaterialen en –technologieën, het gebruik van materialen en chemische stoffen in de industrie af te bouwen, de verpakkingsmethodes in de kleinhandel te hervormen en de biologische landbouw uit te breiden.

Deze en veel andere oplossingen zullen de essentiële groeisectoren vormen voor de toekomst. Veel van deze nieuwe oplossingen verlangen inspanningen van onze wetenschappers; een paar ervan kunnen alleen tot stand komen door onze eigen inspanningen.

Elisabetta Gardini (PPE). – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, ik heb gemerkt dat de stemming die gisteren heeft plaatsgevonden in de Commissie milieubeheer, volksgezondheid en voedselveiligheid, een aantal keer ter sprake is gebracht.

Ik zou echter duidelijk willen maken dat niet alles kan worden teruggevoerd op één enkel extremistisch ideologisch standpunt. We hebben veel standpunten van collega's gehoord die zeer veelzijdig, veel genuanceerder en veel meer op het gezond verstand gebaseerd zijn en dus, aangezien ze de werkelijkheid beter weergeven, naar mijn mening beter daadwerkelijke oplossingen kunnen opleveren.

De wetenschap is niet heilig. Toen de fout werd gemaakt om een probleem zo ideologisch te benaderen, leidde dat niet tot oplossingen, maar tot een complete mislukking. Europa zou daar een meester in moeten zijn, in het niet herhalen van dezelfde fouten, ook al worden ze anders ingekleed en wordt er een ander etiket

opgeplakt, dat schijnbaar veel vriendelijker oogt. Ik wil u eraan herinneren dat de richtlijn inzake de handel in emissierechten erin voorziet dat de Commissie moet beoordelen of de Europese Unie op de juiste weg is, op basis van de uitkomsten van de Conferentie.

Wij moeten zonder meer naar de Conferentie met sterke standpunten en heldere ideeën, maar ook met het absolute doel om onze inspanningen in de eerste plaats eerlijk te verdelen over alle geïndustrialiseerde landen, die gelijkwaardige emissiereductiedoelstellingen op zich moeten nemen. We mogen echter ook niet vergeten wat mevrouw Grossetête zo goed heeft verwoord, namelijk dat we inmiddels onderscheid moeten maken tussen de ontwikkelingslanden: er zijn landen die echt in ontwikkeling zijn en er zijn landen die inmiddels een opkomende economie zijn, zoals India, China en Brazilië. Dat zijn landen die zich ook niet kunnen onttrekken aan hun verplichtingen.

Dus verzoek ik de Europese Unie aan de andere kant met klem om, als Kopenhagen geen evenwichtig resultaat oplevert, daadwerkelijk door te gaan met het garanderen van het kosteloos toekennen van emissierechten aan de bedrijfstakken die risico lopen, in overeenstemming met Richtlijn 2003/87/EG. Dit zijn essentiële punten. Wij willen dat het Protocol van Kyoto zijn waarde op het gebied van het milieu behoudt en we willen vooral niet dat er een financiële zeepbel wordt gecreëerd ten koste van Europese bedrijven.

Vincent Peillon (S&D). - (FR) Mevrouw de Voorzitter, het is vanochtend al diverse malen gezegd, het probleem van de financiering van de strijd van ontwikkelingslanden tegen de opwarming van de aarde, kan Kopenhagen doen mislukken, ook al willen we nog zo graag dat deze Top een succes wordt.

Zoals we weten, zijn deze landen vaak de belangrijkste slachtoffers van de opwarming van de aarde, terwijl ze daar zelf niet verantwoordelijk voor zijn. De geïndustrialiseerde landen hebben al een belangrijke financiële bijdrage geleverd, maar deze is momenteel ontoereikend en in de praktijk worden de toegezegde bedragen niet nagekomen. Daarom zijn we, nu en in de toekomst, verplicht nieuwe financieringsbronnen aan te boren.

De Commissie milieubeheer, volksgezondheid en voedselveiligheid heeft, in navolging van de Commissie ontwikkelingssamenwerking, erkend dat het nu noodzakelijk wordt na te denken over een belasting op financiële transacties naar het model van de Tobin-heffing. Deze heffing van 0,01 procent op speculatieve transacties zou 100 miljard dollar per jaar opbrengen. Dat is het bedrag dat we naar verwachting tegen 2020 nodig hebben voor de strijd tegen de opwarming van de aarde in de ontwikkelingslanden.

Het Parlement neemt derhalve, in navolging van enkele nationale, politieke leiders, zijn verantwoordelijkheden. Ik zou graag willen weten wat het standpunt van de Raad en van de Commissie is en of ze ons op dit punt zullen volgen.

Lena Ek (ALDE). - (SV) Mevrouw de Voorzitter, de wereld kampt nu met drie grote crises: de financiële crisis, de werkgelegenheids crisis en de klimaatcrisis. De oplossingen die we gezamenlijk tot stand brengen, moeten alle drie deze crises helpen op te lossen. Onze ondernemingen worden met grote uitdagingen geconfronteerd, maar er zijn ook grote mogelijkheden om nieuwe banen te creëren en een aantal sociale crises op te lossen. Indien op de juiste manier uitgevoerd, met de juiste besluiten en als degenen die de onderhandelingen voeren, voldoende moeilijke knopen doorhakken, zouden we vernieuwing en een nieuwe ecologisch duurzame economie in de wereld kunnen zien.

In de hele wereld verwachten mensen krachtdadige maatregelen van de Conferentie in Kopenhagen. We moeten beseffen dat de VS op de markt gebaseerde oplossingen willen, dat Europa op wetgeving gestoelde oplossingen wil en dat China zijn eigen binnenlandse sociale problemen wil oplossen. Binnen Europa bestaan ook verschillende houdingen. In het Europees Parlement zijn er afgevaardigden die de drempels zo hoog willen leggen dat het onmogelijk wordt om in Kopenhagen een oplossing te vinden, terwijl anderen alleen met vrijwillige oplossingen willen werken.

De toekomst ligt in een groene liberale markteconomie. We moeten verzekeren dat de consumenten de mogelijkheid krijgen om hun macht op de markt uit te oefenen via kennis en transparantie.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). - (RO) Ontbossing, een verschijnsel dat tijdens dit debat vaak wordt genoemd, treft zonder twijfel vooral ontwikkelingslanden. Maar voor we de schuld bij deze landen leggen, moeten we ons realiseren dat ontbossing tegemoet komt aan bepaalde behoeften om te overleven.

Ik wil tijdens het debat van vandaag verwijzen naar de conclusies van een onlangs uitgevoerde studie waarin wordt benadrukt dat bijna de helft van de landbouwgebieden in de wereld voort ten minste 10 procent uit bossen bestaat. Deze beboste landbouwgebieden bestrijken een gebied tweemaal zo groot als het regenwoud van de Amazone. Ik denk dat dit erop wijst hoe waardevol deze bebossing is. Het spreekt voor zich dat boeren

zich meer voor de bescherming van deze beboste gebieden zouden inzetten als ze de financiële middelen daartoe zouden krijgen.

Een ander aspect dat we in overweging zouden kunnen nemen, is het stimuleren van gelaagde agrobosbouwsystemen waarmee het verbouwen van gewassen wordt gecombineerd met bomen. Dit type gewassen is minder levensvatbaar dan monoculturen en wordt vaak niet meer verbouwd. Ik vind dat een oplossing gericht op het voorkomen van ontbossing ook moet voorzien in systemen die compensatie bieden aan boeren, waaronder de boeren in Europa die deze soorten gelaagde gewassen verbouwen.

Judith A. Merkies (S&D). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, “succes of mislukking, dat is de vraag”. Alle soorten crises zijn al genoemd, maar naast de opwarming van de aarde is er één vergeten, namelijk de crisis in het vertrouwen van het publiek in de politiek.

Ik ben het met de heer Carlgren eens. Laten we hier geen “schoonheidswedstrijd” van maken, door te kijken wie meer of minder ambitieus is, meer of minder realistisch is of wie meer of minder wil betalen. We moeten op vier punten duidelijkheid hebben, want er staat te veel op het spel: we hebben een duidelijke en ambitieuze politieke houding nodig, we hebben duidelijke toezeggingen nodig, we hebben een duidelijke route en een duidelijke termijn nodig en last but not least hebben we duidelijkheid over de financiële ondersteuning nodig. Indien Kopenhagen geen volledig succes wordt, moeten we geen loos alarm slaan en elkaar de schuld gaan geven, maar dan moeten we een duidelijk proces met een tijdschema beschrijven om tot resultaten te komen. Laten we tonen dat we betrouwbaar en verantwoordelijk zijn, zowel in het formuleren van doelstellingen als door het bieden van een billijk financieel perspectief.

Graham Watson (ALDE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, we praten veel over het smelten van de ijskappen, maar naast de Noordpool en de Zuidpool is er nog een “derde pool”: de ijskap van de Himalaya en de gletsjers daarvan die ongeveer 2 miljard mensen van water voorzien – bijna een derde van de wereldbevolking – in China, India en elders op het subcontinent.

Deze gletsjers zijn in een hoog tempo aan het verdwijnen vanwege zwarte koolstof die grotendeels afkomstig is van de industrie, maar ook van in de landbouw gebruikte generatoren die op fossiele brandstof werken. Hierdoor worden miljarden mensen beroofd van water dat ze gebruiken als drinkwater en voor irrigatie. De Europese Unie moet inzien dat er hulp moet worden geboden om de kwaliteit van de gebruikte machines te verbeteren, zodat deze minder vervuiling veroorzaken.

Ik meen dat dit op de agenda van Kopenhagen moet worden gezet, maar ook op de agenda voor de komende EU-Top met India en andere topontmoetingen met de betrokken landen. Als we ze niet helpen, zullen we het smelten van de gletsjers van de Himalaya en ernstige problemen voor de watervoorziening van een derde van de mensheid niet kunnen voorkomen.

Iosif Matula (PPE). – (RO) We leven op een planeet met een gevarieerd klimaat. Maar er is één factor die op dit alles van invloed is: klimaatverandering. De realiteit toont dat de gevolgen van deze klimaatverandering zich niets aantrekken van grenzen of geografische gebieden. We worden allemaal op verschillende manieren geconfronteerd met de gevolgen, of het nu overstromingen, droogte, bosbranden of zware stormen zijn.

De voornaamste oorzaak van deze rampen is zonder twijfel de wildgroei van bepaalde soorten activiteiten die een stijging van de koolstofdioxide-uitstoot en opwarming van de aarde tot gevolg hebben. Volgens actuele statistieken is de uitstoot van koolstofdioxide per hoofd van de bevolking in ontwikkelde landen honderden malen groter dan in ontwikkelingslanden.

Gezien de huidige situatie voel ik mij gedwongen de volgende retorische vraag te stellen: is het wel of niet onze plicht ontwikkelingslanden te steunen met initiatieven en technologieën om onze planeet schoon te houden? Ik denk dat het antwoord voor de hand ligt. Omwille van onszelf en omwille van toekomstige generaties kunnen we het ons dus niet veroorloven om het nemen van specifieke maatregelen voor ons uit te schuiven.

Liisa Jaakonsaari (S&D). – (FI) Mevrouw de Voorzitter, het is zeer belangrijk dat op eerlijke wijze wordt overgeschakeld op een koolstofarme wereld en dat er een goed functionerend beleidskader is, omdat de markt zich nooit iets van eerlijkheid aantrekt. Daarom is de bijeenkomst in Kopenhagen belangrijk.

Ik had graag gezien dat minister Carlgren bepaalde zaken meer prioriteit had gegeven. U gaf alles prioriteit en dus kreeg in feite niets prioriteit.

Naar mijn mening moet in het klimaatbeleid ook rekening worden gehouden met de effecten van inkomensverdeling. Hoe kunnen wij ook in Europa de aanpassingsmogelijkheden van huishoudens met een laag inkomen vergroten? Is er een land in Europa dat hier al aan gedacht heeft? Er zou bijvoorbeeld op flexibeler wijze gebruik kunnen worden gemaakt van de structuurfondsen om een groene structuurwijziging te bevorderen. Het is dus niet voldoende dat wij de wereld redden: wij moeten ook de mensen in de wereld redden.

András Gyürk (PPE). – (HU) Mevrouw de Voorzitter, bosbeheer kan een van de cruciale thema's van de naderende Klimaattop in Kopenhagen worden. Dit is geen toeval, aangezien door ontbossing meer schadelijke gassen vrijkomen in de lucht dan de hoeveelheid die bijvoorbeeld aan het verkeer kan worden toeschreven. De onoplosbaarheid van de situatie blijkt uit het feit dat volgens schattingen bijna 40 procent van de houtkap op de wereld illegaal is.

Bij ontbossing denken we in de eerste plaats aan tropische regenwouden, maar zover hoeven we niet te kijken. Volgens een onlangs verschenen studie stamt een derde van het houtgebruik in Hongarije uit illegale kap. Vanwege het gebrek aan sancties is de schijnbare terreinwinst van hernieuwbare energiebronnen in werkelijkheid een dekmantel voor deels onwettelijke houtverbranding en kap. Vanwege het zojuist genoemde moeten de voorschriften met betrekking tot duurzaam bosbeheer worden aangescherpt. De Klimaattop in Kopenhagen kan de mogelijkheid bieden dat bosbeheer een geïntegreerd onderdeel wordt van systemen voor klimaatbescherming.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, in dit debat over klimaatverandering moet ook de kwestie van de voedselzekerheid worden genoemd, met name voor de ontwikkelingslanden. Het is heel moeilijk om aan mensen te vragen om te kijken naar mitigatie van klimaatverandering, als niet aan hun basisbehoeften voor voedsel wordt voldaan. Ze moeten de best beschikbare technologie kunnen gebruiken voor een duurzame voedselproductie die niet schadelijk is voor het milieu en ze moeten het probleem van de klimaatverandering aan kunnen pakken.

Ik maak me zorgen over de Wereldhandelsorganisatie en een akkoord over landbouw waarbij geen rekening wordt gehouden met de gevolgen van, bijvoorbeeld, ontbossing in Brazilië, terwijl dit land rundvlees aan de Europese Unie levert. Dit zijn zeer ingewikkelde kwesties. We lossen misschien ergens een probleem op, terwijl we elders een probleem creëren. We hebben duidelijk behoefte aan een wereldwijde overeenkomst om de klimaatverandering aan te pakken, maar we moeten ook erkennen dat voedselzekerheid een zeer serieuze zaak is.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, er is geen bewijs dat de temperatuurstijging wordt veroorzaakt door stijgende CO₂-niveaus, maar wel dat er andersom een oorzakelijk verband bestaat; maar we moeten een goed verhaal natuurlijk niet door feiten laten bederven.

Laten we echter even aannemen dat door de mens veroorzaakte emissies om verschillende redenen slecht zijn. Waarom steunt de Britse Labour Party dan agressieve en illegale oorlogen, waarin niet alleen Britse soldaten, Irakezen, Afghanen en, in de toekomst, Iraniërs worden gedood, maar die ook nog leiden tot een enorme toename van de wereldwijde uitstoot?

Edite Estrela (S&D). – (PT) Kopenhagen is een grote kans om tijdig een wereldwijd akkoord te bereiken. Voor de eerste keer is er een Amerikaanse regering die zich inzet voor oplossingen en ook van de kant van andere landen, zoals Japan, zijn er positieve signalen. Er is een nieuwe aanpak nodig van klimaatverandering waarbij rekening gehouden wordt met de effecten die dit proces heeft voor de veiligheid, het economisch herstel, immigratie en zelfs voor de strijd tegen het terrorisme. Voorts mogen we niet vergeten dat voor het aanpakken van de klimaatverandering de bijdragen van wetenschap, technologie en economie nodig zijn.

Het grootste obstakel voor een akkoord in Kopenhagen is de financieringskwestie. Er zal geen akkoord tot stand komen zonder geld voor aanpassingsmaatregelen in de ontwikkelingslanden. Dat financieringsmechanisme dient versterkt te worden, mijnheer de commissaris, want de tot nu toe beschikbare bedragen volstaan niet. De ontwikkelde landen moeten het voorbeeld geven, ambitieus zijn bij het reduceren van hun emissies – ten minste 30 procent minder uitstoot – en met geld en technologie de ontwikkelingslanden bijstaan.

Milan Zver (PPE). – (SL) Goedemiddag mevrouw de Voorzitter, commissaris, mijnheer Carlgren, dames, heren en bezoekers, waaronder ook zij die uit Slovenië zijn gekomen. Mag ik u kort aan iets herinneren: de Conferentie in Kopenhagen vindt plaats op wat een slecht moment zou kunnen zijn. We leven in een crisistijd

wat het moeilijk maakt om dit soort beslissingen over gewichtige en belangrijke kwesties te nemen, zoals we in december in Kopenhagen zullen moeten doen.

Laat me echter even benadrukken dat Kopenhagen alleen maar een succes kan worden als het zowel de milieu- als de sociale dimensie handhaaft, dat wil zeggen, als we erin slagen de uitstoot te verminderen of overeenkomen om die te verminderen. Bijgevolg moeten de Raad en de Commissie nog tot een overeenkomst komen omtrent de doelstellingen die tegen 2020 moeten worden bereikt. Bovendien zal Kopenhagen slechts een succes worden als het instaat voor duurzame ontwikkeling, het ook een sociale dimensie aanneemt en vooral als wij, het ontwikkelde deel van de wereld, erin slagen om ontwikkelingslanden te financieren. Als dat niet gebeurt, dan zal deze generatie volgens mij een uitzonderlijke historische kans aan zich voorbij laten gaan.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE). – (PL) Mevrouw de Voorzitter, ik zou in het kader van ons debat twee aangelegenheden onder de aandacht willen brengen. Ten eerste moeten we bij het indienen van een voorstel inzake het beperken van de CO₂-uitstoot en het toekennen van steun aan ontwikkelingslanden rekening houden met de bestaande economische en financiële situatie die het gevolg is van de wereldwijde crisis. Het spreekt vanzelf dat het heel belangrijk is om ambitieuze doelstellingen te formuleren, maar ik denk dat het verwezenlijken ervan nog veel belangrijker is.

Ten tweede zouden we aandacht moeten besteden aan het probleem van het bewustzijn van de burgers en de noodzaak van verandering op het vlak van ecologische kwesties. Uit onderzoek dat vorig jaar naar aanleiding van de Klimaatconferentie in Poznań is uitgevoerd, blijkt dat de publieke opinie de klimaatverandering als een ernstig probleem beschouwt, maar tegelijkertijd van mening is dat het aanpakken van dit probleem uitsluitend een taak van de overheid is. Ik zou hier bijgevolg een oproep willen doen. Er is behoefte aan een informatiecampagne om de houding van de burgers te veranderen en om gedragspatronen te bevorderen die erop gericht zijn de doeltreffendheid te vergroten en het energieverbruik van gezinnen te beperken. We hebben een campagne nodig om mensen ervan bewust te maken dat onze manier van leven en werken een economisch en ecologisch prijskaartje heeft.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) In termen van een internationale post-Kyoto-overeenkomst is het van groot belang dat er ontwikkelings- en samenwerkingsmechanismen worden ingesteld en substantiële middelen ter bestrijding van de klimaatverandering aan ontwikkelingslanden worden toegekend.

De maatregelen die de Europese Unie neemt om de verplichtingen die ze reeds is aangegaan, na te komen, vormen echter het beste argument om andere landen over te halen tot naleving van een post-Kyoto-overeenkomst.

In het geval van niet-ETS-sectoren kunnen ondermeer de volgende maatregelen worden genomen: renovatie van gebouwen met een lage energie-efficiëntie, de vorming van een fonds voor energie-efficiëntie in iedere lidstaat en een aanzienlijke verhoging van de EFRO-subsidie die kan worden benut om de energie-efficiëntie in gebouwen te verhogen en het openbaar vervoer te ontwikkelen. Deze maatregelen stellen ons in staat om tot 2020 in heel Europa ongeveer 7 miljoen banen te scheppen.

In het geval van ETS-sectoren zijn financieringsmechanismen nodig voor de koolstofarme economie. Door de technologie die Europese bedrijven in de energie- en de metaalsector toepassen, te moderniseren, zullen deze bedrijven in staat zijn een milieuvriendelijke productiemethode toe te passen.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, veel sprekers hebben het over ontbossing gehad en dit is volkomen terecht – zowel geïndustrialiseerde ontbossing als individuele ontbossing.

Toen ik als vrijwilliger in Afrika werkte, heb ik zelf gezien hoe mensen dag in dag uit de berg opklimmen, de hele dag met hun bijltje hout hakken en in de middag weer naar beneden komen met hun bundeltje hout op het hoofd of op de fiets.

Dit kan natuurlijk niet worden aangepakt zonder de hele kwestie van de armoede in de wereld te behandelen. Individuen zullen niet ophouden met het hakken van hout om een groter maatschappelijk doel te dienen, als dit betekent dat ze zelf honger moeten lijden. Klimaatverandering en de armoede in de wereld moeten dus tegelijk worden aangepakt.

Diane Dodds (NI). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, er is vanmorgen in dit Parlement vaak gezegd dat ontwikkelingslanden een rol moeten spelen in de aanpak van klimaatverandering, en dat is zeker waar. Net als veel anderen wil ik wijzen op het feit dat dit in regio's waar veel armoede heerst alleen kan gebeuren,

indien dit Parlement, de Raad en de Commissie kennis nemen van de kosten die hiermee gemoeid zijn en wanneer er een strategie is om dit aan te pakken.

Ik wil dit Parlement echter niet verlaten, zonder erop te wijzen dat er bij het bepalen van de kosten voor de aanpak van klimaatverandering, ook enige aandacht besteed moet worden aan de minder bevoorrechte mensen in gebieden zoals dat waar ik vandaan kom in Noord-Ierland, waar de energiekosten hoog zijn – waar onder minder bevoorrechte mensen veel brandstofarmoede heerst, waar kleine bedrijven de economische basis vormen.

Zoran Thaler (S&D). – (SL) Ik ga graag akkoord met de basisdoelstellingen van onze strategie, namelijk voorkomen dat de gemiddelde temperatuur op aarde met meer dan twee graden Celsius stijgt. Dit is een strategie die voornamelijk is gebaseerd op beperking: hoe lager de uitstoot van broeikasgassen, hoe lager de temperatuursverhoging.

Ik zou echter graag op een andere dimensie wijzen en hiervoor verwijs ik naar de technologische doorbraken die daarvoor nodig zijn. Ik geloof in de technologie. Beperkingen alleen zullen ons niet helpen onze doelstellingen te bereiken. We moeten meer gaan investeren in technologische vooruitgang en vooral in de artificiële reductie van broeikasgassen in de atmosfeer, alsook in de ontwikkeling van een fusiereactor. Daarom zou ik de Commissie dringend willen verzoeken om effectieve en snelle stappen te ondernemen om een dergelijke investering op de agenda te zetten.

Andreas Carlgren, fungerend voorzitter van de Raad. – (SV) Mevrouw de Voorzitter, ik zou de leden van het Parlement van harte willen bedanken voor dit geëngageerde en toekomstgerichte debat. De brede politieke steun in het Europees Parlement, speelt natuurlijk een erg belangrijke rol voor de positie van Europa in de onderhandelingen. Ik ben ook echt ingenomen met de ontwerp-resolutie over klimaatverandering die de Commissie milieubeheer, volksgezondheid en voedselveiligheid heeft opgesteld. Het engagement van het Parlement is erg belangrijk voor de resterende 48 dagen voor de Conferentie in Kopenhagen. Die dagen moeten we echt op de best mogelijke manier benutten. Dat betekent dat we ons tot de rest van de wereld moeten richten en andere landen onder druk moeten zetten. Een mondiale bedreiging vereist een mondiaal antwoord. Er is in het debat gesproken over mondiaal partnerschap – daar ben ik het mee eens. De noodzaak om mondiaal een koolstofarme ontwikkeling tot stand te brengen, is aan de orde gesteld – daar ben ik het mee eens. De behoefte aan nieuwe en groene technologie is aangekaart – ook daar ben ik het mee eens. Ik zou ook willen zeggen dat we een mondiaal solidariteitspact nodig hebben.

Ik ben nu op weg naar de vergadering van de Raad van ministers van Milieu in Luxemburg, waar we ook het mandaat van de EU voor de Conferentie in Kopenhagen zullen vaststellen. Het gaat om de langetermijndoelstellingen van de EU, die erin moeten bestaan om de emissies tegen 2050 met meer dan 80 procent te reduceren. Het gaat erom hoe wij andere landen kunnen aanzetten om hun emissies meer te reduceren zodat we ook onze emissiereductie met dertig procent halen. Het gaat vooral ook om wat tijdens het debat hier aan de orde is gesteld, namelijk maatregelen tegen ontbossing en voor duurzame bosbouw, financiering waar de Raad Economische en Financiële Zaken een besluit over moet nemen. Tot slot gaat het erom een mandaat te hebben dat door de Europese Raad is vastgesteld. Ik zou het Parlement willen bedanken voor zijn steun.

Karel De Gucht, lid van de Commissie. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, even kort een paar punten. Ik denk dat we na dit debat en na wat de Raad heeft gezegd, kunnen zeggen dat we klaar zijn voor deze Conferentie in Kopenhagen. Ik heb gezien dat er zeer brede steun voor onze voorstellen bestaat en dat geldt zowel voor de doelstellingen die we op tafel hebben gelegd als voor de financiële toezeggingen die we hebben gedaan.

Het is ook zeer belangrijk dat we een gezamenlijk standpunt hebben ten aanzien van de ontwikkelingslanden – over de toezeggingen die we tegenover hen hebben gedaan, en misschien is het allerbelangrijkst dat we het ook eens zijn geworden over een interne herverdeling van de inspanningen die door de Europese Unie verricht moeten worden. Toezeggingen doen en afspraken maken zonder het onderling eens te worden, is namelijk niet erg effectief in dit soort zaken. We kunnen vooruit, mits de Europese Raad later deze maand zijn steun aan deze voorstellen verleent en daar twijfel ik niet aan.

We verwachten ook dat de anderen met voorstellen komen. Ik heb het dan over de Verenigde Staten en ook over de BRIC-landen. Zij zijn aan zet. Ik denk dat we in Kopenhagen een eerlijke en open discussie moeten voeren. Het zal zeker niet eenvoudig zijn, dat kunnen we wel stellen, maar ik denk dat we daar echt over onze gezamenlijke toekomst zullen spreken.

De Voorzitter – Het debat is gesloten.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Elena Oana Antonescu (PPE), *schriftelijk*. – (RO) De kosten die gemoeid zijn met de overgang naar schone energiebronnen, moeten we niet zien als een economische last als gevolg waarvan de productiekosten van bedrijven en de overheidsuitgaven als onderdeel van nationale begrotingen omhoog gaan, maar als een investering die tastbare voordelen oplevert in termen van nieuwe banen, technische innovatie en een schone infrastructuur ter ondersteuning van de duurzame ontwikkeling van onze respectievelijke landen.

Klimaatverandering vormt een bedreiging voor het ecologisch evenwicht en ons leefgebied. Europa moet moed tonen en een consequente houding innemen als voorloper in de strijd tegen de opwarming van de aarde. Op basis van redelijkheid en historische verantwoordelijkheid moeten we arme landen niet alleen helpen om hun economie te versterken en aan te passen aan de nieuwe uitdagingen, maar ook om zichzelf te beschermen tegen de gevolgen van de opwarming van de aarde waarvoor zij het meest gevoelig zijn.

Ik hoop dat iedereen die de Conferentie in december bijwoont, zich zal realiseren dat er geen alternatief is voor het terugdringen van de vervuilende emissies en dat uitstel van een besluit in Kopenhagen over de bindende doelstellingen betekent dat niet alleen de Conferentie mislukt is maar ook de multilaterale dialoog over mondiale kwesties die ons aller toekomst raakt.

Nessa Childers (S&D), *schriftelijk*. – (EN) Er bestaan momenteel veel spanningen in de onderhandelingen over een nieuw wereldwijd klimaatakkoord. De VS lijken niet in staat te zijn om nieuwe wetgeving in te voeren waarmee hun buitensporige CO₂-uitstoot kan worden omgebogen. China lijkt niet bereid te zijn om bindende doelstellingen te aanvaarden. De ontwikkelingslanden zeggen terecht dat zij de crisis niet hebben veroorzaakt.

Wij Europeanen hebben een historische verantwoordelijkheid om de rotzooi op te ruimen die mede door ons is ontstaan. Deze gevaarlijke klimaatverandering is in feite teweeggebracht door onze onverschilligheid ten aanzien van het milieu. Dit is niet alleen een milieuprobleem en ook niet alleen een economisch probleem, maar het is ook een kwestie van internationale sociale rechtvaardigheid. Ik steun mijn collega's in hun oproep aan Europa om de ontwikkelingslanden werkelijke financiële steun te bieden voor de strijd tegen klimaatverandering, om de impasse in de huidige onderhandelingen te doorbreken.

Dit dient nieuwe en aanvullende financiering te zijn (de bestaande beloften van 0,7 procent moeten hier buiten blijven) en het moet voor de ontwikkelingslanden voldoende zijn om de strijd tegen klimaatverandering met de nodige mitigatie- en aanpassingsmaatregelen te kunnen aangaan. Sommige mensen beweren dat we ons een dergelijke financiering niet kunnen veroorloven. Toen de banken hierom vroegen, kwamen de meeste regeringen, met inbegrip van de Ierse regering, echter heel snel over de brug met miljarden aan belastinggeld. Onze economieën zullen zich herstellen, maar ons milieu kan zich niet herstellen...

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), *schriftelijk*. – (RO) Klimaatverandering vormt niet alleen de grootst mogelijke bedreiging voor het milieu maar ook voor de economie en de maatschappij. Oogsten fluctueren van jaar tot jaar en worden sterk beïnvloed door wisselende extreme klimaatomstandigheden. Dit is van invloed op alle sectoren van de economie, maar de landbouw blijft de meest kwetsbare sector.

Ik ben van mening dat dit probleem op twee manieren moet worden aangepakt:

- voor de gebieden die het zwaarst te lijden hebben moet er een actieplan komen dat onder andere voorziet in het gebruik van bepaalde plantensoorten die bestand zijn tegen nieuwe klimaatomstandigheden, aanpassing van de kalender voor landbouwactiviteiten aan de nieuwe omstandigheden, bebossing, het bouwen van broeikassen, het beheer van watervoorraden in de landbouw en het milieuvriendelijker maken van verontreinigde grond;

- de andere maatregel moet bestaan in een plan voor de toekomst dat erop gericht is de oorzaken van klimaatverandering weg te nemen door een mondiale economie te bevorderen die gebaseerd is op terugdringing van de koolstofemissies, in combinatie met het nastreven van energiezekerheid.

Ik denk ook dat het belangrijk is strategieën te ontwikkelen voor de preventie en het beheer van natuurrampen. De afgelopen tien jaar hebben er namelijk diverse overstromingen en perioden van droogte plaatsgevonden en deze hebben zowel een negatief effect op de landbouwproductie als op de flora en fauna.

Ik ben er sterk vóór dat de Europese Unie haar leidende rol in de strijd tegen de klimaatverandering volhoudt. Het mag niet zo zijn dat de EU door de huidige economische problemen afglijdt naar de tweede plaats.

Adam Gierek (S&D), schriftelijk. – (PL) Ik ben inmiddels vijf jaar getuige van de ongekennde klimaathysterie die hier, in het Europees Parlement, door een bepaalde groep personen – die is samengesteld uit leden van alle fracties, maar vooral uit groenen en socialisten – wordt veroorzaakt. Deze hysterie wordt op ingenieuze wijze in stand gehouden in de toespraken van de voorzitter van de Commissie en de vorige Voorzitter van het Europees Parlement, door ons de schrik op het lijf te jagen met onvoorstelbare rampen die volgens hen het gevolg zullen zijn van de klimaatverandering.

Parlementsleden die rationeel nadenken over deze kwestie worden beschuldigd van een gebrek aan morele waarden of krijgen eenvoudigweg niet de kans – zoals vandaag in mijn geval – om op “democratische” wijze het woord te voeren. De economische beslissingen uit het energie- en klimaatpakket zijn op basis van een niet erg geloofwaardige hypothese over de oorzaken van de klimaatverandering genomen. Dit is niet alleen een cynische aanfluiting van het gezond verstand, maar ook een voorbode van een toekomstige economische ramp en het einde van de beschaving. Wij zouden moeten eisen dat in dit Parlement een eerlijk debat wordt gevoerd op basis van adviezen van vertegenwoordigers van de hele objectieve wetenschappelijke wereld, niet alleen over de huidige klimaatverandering en de oorzaken ervan, maar ook en vooral over manieren om de gevolgen van de opwarming van de aarde tegen te gaan.

Zita Gurmai (S&D), schriftelijk. – (HU) Om succes te boeken in de strijd tegen klimaatverandering moet er een mondiaal, ambitieus en alomvattend akkoord worden bereikt in Kopenhagen. De financieringskwestie is de hoeksteen van het akkoord in Kopenhagen. Alle landen moeten, naargelang van hun mogelijkheden en economisch potentieel, bijdragen aan de financiering van de strijd tegen klimaatverandering. De Europese Unie neemt een beduidende rol en verplichting op zich in de financiering van het klimaatprogramma. Volgens schattingen en berekeningen betekent de financierings eis van 5 à 7 miljard per jaar in de periode 2010-2012 ter ondersteuning van de ontwikkelingslanden een aanzienlijke belasting voor de EU-begroting en de nationale begrotingen.

Wat betreft het laatste punt acht ik het echter van belang dat bij de verdeling van de financiële lasten die voortkomen uit de internationale toezeggingen van de Europese Unie voor klimaatfinanciering in de toekomst, het economisch potentieel en de grenzen van het prestatievermogen van bepaalde lidstaten in aanmerking worden genomen. Verder ben ik ervan overtuigd dat alle Europese burgers hun steentje moeten bijdragen aan de strijd tegen klimaatverandering, en daarvoor zijn alomvattende campagnes voor energiebesparing nodig.

Edit Herczog (S&D), schriftelijk. – (HU) Het is ons inmiddels duidelijk geworden dat van de gevaren die de aarde bedreigen, broeikasgassen, in de eerste plaats kooldioxide-uitstoot, verreweg het grootste dilemma vormen. Maar wat nu een ideologisch debat lijkt bij de politieke elite, is in werkelijkheid bepalend voor de grenzen van de economische mogelijkheden en groei, en voor toekomstige investeringen. Als we in het Europees Parlement spreken over klimaatverandering en de voorbereiding op de Conferentie in Kopenhagen, mogen we niet vergeten dat we met het aannemen van het derde energiepakket en het klimaatpakket de grondslagen voor een Europees energiebeleid hebben gelegd, waarin naast de toename van het concurrentievermogen en de consolidatie van de voorzieningszekerheid prioriteit wordt gegeven aan energie-efficiëntie, milieuvriendelijke energiewinning en de verwezenlijking van consumentenbelangen. Het derde energiepakket heeft vanuit de markt de mogelijkheid gecreëerd om nieuwe investeerders en nieuwe spelers op de Europese energiemarkt toe te laten, terwijl het klimaatpakket daarvoor het wettelijke kader heeft geschapen. Dat is de sleutel van het Europese beleid op het gebied van klimaatverandering en de bijbehorende doelstellingen van Kopenhagen. We hebben nieuwe energie-investeringen, nieuwe innovatieve technologieën en nieuwe spelers nodig. Want een aanzienlijke vermindering in de kooldioxide-uitstoot is alleen maar mogelijk als we nieuwe technologieën ontwikkelen en in bedrijf stellen, zowel op Europees als op mondiaal niveau. De Europese beslissingen uit het recente verleden maken dit mogelijk. We moeten verdergaan op de ingeslagen weg.

Marian-Jean Marinescu (PPE), schriftelijk. – (RO) Een overeenkomst in Kopenhagen kan zorgen voor de noodzakelijke impuls voor de coördinatie van maatregelen tegen klimaatverandering die op mondiaal niveau moeten worden genomen. Er moet een onlosmakelijk verband worden gezien tussen de klimaatcrisis en de economische crisis. Dit biedt een gelegenheid om een niet-duurzame economie op basis van beperkte natuurlijke hulpbronnen om te buigen in een duurzame economie. Naast het bevorderen van de strategie voor de zekerheid van de energievoorziening en energie-efficiëntie, moet Europa een plan ontwikkelen om te investeren in nieuwe energietechnologieën. Het bevorderen van groene technologieën op communautair niveau brengt niet alleen met zich mee dat er een alternatieve oplossing moet worden gevonden voor de energiecrisis, maar ook dat de economische groei en de werkgelegenheid moeten worden gestimuleerd. Anderzijds biedt een overeenkomst in Kopenhagen de gelegenheid om een toekomstige koppeling te

bevorderen tussen het EU-systeem voor de handel in emissierechten en de regionale of federale handelssystemen in de VS en andere landen die dit systeem of vergelijkbare systemen hanteren. Tot slot moet de EU een eenduidig standpunt innemen om haar leidende rol in de onderhandelingen te kunnen behouden. De EU moet ook actief betrokken zijn bij het versterken van bestaande partnerschappen in de klimaatsector met ontwikkelingslanden en met de vorming van nieuwe partnerschappen waar deze nog niet bestaan.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), schriftelijk. – (PL) Met het oog op de onvermijdelijke klimaatverandering verwacht de wereld anderhalve maand voor de Top in Kopenhagen dat wij specifieke actie ondernemen. Uit dit optreden moet blijken dat wij onze verantwoordelijkheid op ons nemen en dat wij zorgvuldig hebben nagedacht over gemeenschappelijke inspanningen ten behoeve van de mensen en hun veiligheid. Uit de verslagen van het Intergouvernementeel Panel inzake klimaatverandering, die ons allen bekend zijn, blijkt duidelijk dat de opwarming die de afgelopen vijftig jaar is waargenomen grotendeels te wijten is aan menselijke activiteit. Klimaatkwesties zijn de geopolitieke en economische prioriteit van de 21^e eeuw geworden. Om deze uitdaging aan te gaan, zijn moedige beslissingen nodig die gebaseerd zijn op langetermijnmaatregelen.

Om een wereldwijde consensus te bereiken, is het absoluut noodzakelijk om klimaatverdragen uit te werken die aan de basis zullen liggen van nieuwe modellen om na 2012 de emissies van broeikasgassen te beperken. Het Verdrag van Kyoto was een eerste stap om overal in de wereld de mentaliteit van de regeringen te veranderen in verband met milieubescherming. We zouden deze manier van denken moeten voortzetten. Het is echter belangrijk dat we ons niet beperken tot het verminderen van de uitstoot van broeikasgassen van ontwikkelde landen als China en de Verenigde Staten.

Het is van cruciaal belang om steun te verlenen aan kleinere, armere landen die moeilijkheden ondervinden bij de invoering van alternatieve milieuvriendelijke energiebronnen. Ik doel in dit verband niet alleen op financiële ondersteuning, maar ook op onderwijs en de uitwisseling van ervaringen in verband met de ontwikkeling van groene economieën. We zouden bij het nemen van beslissingen ook aan onze burgers moeten denken. We zouden hen moeten informeren en opleiden. Bovendien moeten we hen ertoe aanzetten om in milieubescherming te investeren. Net zoals voor elke politieke maatregel op het gebied van veiligheid geldt, zijn de steun en de medewerking van de burgers onontbeerlijk.

Sirpa Pietikäinen (PPE), schriftelijk. – (FI) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, wij krijgen dagelijks nieuwe resultaten van onderzoeken naar het verloop van de klimaatverandering en die zeggen ons dat die verandering steeds sneller gaat dan eerder was voorspeld. Als wij de aarde willen behouden in de vorm waaraan het leven zich hier heeft aangepast, dan moeten wij al in 2050 een CO₂-neutrale economie tot stand hebben gebracht. In het licht van deze onderzoeken kunnen de klimaatdoelstellingen van de Europese Unie in ieder geval niet te ambitieus worden genoemd. Iedereen kent de ernst van het probleem. En toch wordt er nog steeds tijd verspild met discussies over de vraag of wij er honderd procent zeker van kunnen zijn dat de mens de klimaatverandering veroorzaakt of niet. De onwil om de juiste maatregelen te nemen is onbegrijpelijk, vooral omdat wij allang de manieren kennen en over de technologie beschikken om het tij te keren en tegelijkertijd met behulp van nieuwe technologie de levenskwaliteit kunnen verbeteren. Er is een psychologische verklaring voor deze passiviteit: een deel van onze gedragsmodellen verzet zich hardnekkig tegen veranderingen, terwijl de rest slechts langzaam verandert. Het probleem is alleen dat wij geen tijd meer hebben. Een van de grootste vragen aan het eind van dit jaar is in hoeverre de Europese Unie bereid is ervoor te zorgen dat de overeenkomst die in Kopenhagen wordt gesloten de klimaatuitdaging aankan. De Europese Unie moet zich duidelijk verbinden aan een emissiereductie van 30 procent in 2020 en 80 procent in 2050. Een geloofwaardige belofte van de Europese Unie de ontwikkelingslanden te helpen met informatie- en technologieoverdrachten en toereikende steunbedragen moet ook een onderdeel van de overeenkomst zijn.

Rovana Plumb (S&D), schriftelijk. – (RO) De klimaatverandering zal de komende vijftig jaar van grote invloed zijn op belangrijke economische sectoren zoals landbouw, energie, transport, ecosystemen, toerisme en gezondheid.

De klimaatverandering is ook van invloed op huishoudens, bedrijven en bepaalde geledingen van de maatschappij, vooral ouderen, mensen met lichamelijke beperkingen en gezinnen met een laag inkomen. De EU is vastberaden om snel actie te ondernemen om de uitstoot van broeikasgassen terug te dringen. Maar het terugdringen van de uitstoot van broeikasgassen zal niet genoeg zijn om de gevolgen van de klimaatverandering te verminderen. Aanvullende maatregelen zijn nodig om dit probleem op korte termijn te verlichten.

De gevolgen van de klimaatverandering zullen naar verwachting groter zijn dan eerder werd voorzien en zullen zich hoe dan ook aandienen, ongeacht de te nemen verzachtende maatregelen. Daarom zijn er

maatregelen nodig die natuurlijke en menselijke systemen beter bestand maken tegen de gevolgen van de klimaatverandering, met andere woorden, we moeten een aanpassingsbeleid voeren.

Dit beleid wordt in de EU toegepast, maar er moet ook beleid op mondiaal niveau komen. Daarom moet de Conferentie van Kopenhagen een internationaal succes worden. Er moet een mondiaal solidariteitspact komen gericht op de ontwikkeling van groene economieën door middel van bepaalde schone technologieën waarmee de werkgelegenheid wordt gegarandeerd en ook het milieu en de volksgezondheid worden beschermd.

Pavel Poc (S&D), schriftelijk. – (CS) De EU is wereldleider in de strijd tegen de klimaatverandering. Deze toepositie schept de verplichting de ontwikkelingslanden te ondersteunen. De hulp dient gepaard te gaan met een groot verantwoordelijkheidsgevoel voor de gevolgen ervan. Indien er tot aan 2020 jaarlijks 30 miljard euro uitgetrokken moet worden voor de ondersteuning van de ontwikkelingslanden bij hun pogingen de effecten van de klimaatverandering te helpen verminderen, dan dient dit alles gericht te zijn op gerechtigheid en solidariteit op klimaatvlak. De hulp mag niet ten doel of tot gevolg hebben dat er nieuwe spanningen ontstaan, door nieuwe verstoringen van de maatschappelijke en politieke verhoudingen. De banden van de ontwikkelingslanden met de ontwikkelde landen zijn uitermate complex. Zo dient er bij de verstrekking van financiële middelen gekeken te worden naar alle potentiële gevolgen ervan, met inbegrip van de politieke gevolgen en die voor de bevolking. Het leeuwendeel van de middelen dient te worden ingezet ter ondersteuning van het onderwijs en de informatiemaatschappij. Ook in het Europees Parlement is nog lang niet iedereen ervan overtuigd dat de klimaatverandering een werkelijke dreiging vormt. Zonder een goed inzicht in alle feiten rond de klimaatverandering en de gevolgen ervan in de doellanden, is hulp van onze zijde louter een afkoopsom aan de regeringen van landen waarvan de bevolking niet in een dergelijke welvaart leven kan als wij. Indien de ambitieuze doelstellingen van de EU geen evenknie krijgen bij de overige belangrijke partijen, namelijk de Verenigde Staten, China, India, alsook de landen in Zuid- en Midden-Amerika, dan dient de EU zich te richten op interne aanpassingsmaatregelen en -mechanismen, met name op het gebied van de volksgezondheid en de veiligheid van de EU-bevolking.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), schriftelijk. – (EN) Voor het succes van deze Topontmoeting zijn de onderhandelingen in Kopenhagen over de financiering voor de ontwikkelingslanden van cruciaal belang. Enkele Afrikaanse landen hebben al laten weten dat ze zich niet zullen kunnen vinden in een akkoord dat in Kopenhagen moet worden bereikt, indien hierin geen maatregelen worden opgenomen waarmee mitigatie en aanpassingen in ontwikkelingslanden kunnen worden gefinancierd. Twee punten zijn hierbij van groot belang. Het eerste is dat de publieke middelen voor deze ontwikkelingslanden nieuwe, aanvullende middelen moeten zijn, en dat dit geld niet uit bestaande steunfondsen mag komen. Het tweede punt is dat in dit verband niet alleen overheidsgeld hoeft te worden gebruikt. Als aanvulling op rechtstreekse steun, kunnen stappen worden ondernomen om investeringen in koolstofarme economieën vanuit de particuliere sector te stimuleren. In hoeverre de particuliere sector bereid is tot investeringen in ontwikkelingslanden, zal afhangen van internationale overeenkomsten over emissiehandelregelingen. Overeenkomsten op dit gebied bieden de beleidscoherentie en stabiliteit die de particuliere sector voldoende vertrouwen geven om behoorlijke investeringen in ontwikkelingslanden te doen. De onderhandelingen moeten daarom zowel gericht zijn op uitgebreide toezeggingen met betrekking tot overheidsfinanciering als op concrete maatregelen om investeringen van de particuliere sector veilig te stellen.

(De vergadering wordt om 11.55 uur onderbroken en om 12.00 uur hervat)

VOORZITTER: GIANNI PITTELLA

Ondervoorzitter

6. Rectificatie (artikel 216 van het Reglement): zie notulen

7. Stemmingen

De Voorzitter. – We gaan nu over tot de stemming.

(Uitslagen en nadere bijzonderheden betreffende de stemmingen: zie notulen)

7.1. Statuut van het Internationale Agentschap voor hernieuwbare energie (IRENA) (A7-0026/2009, Herbert Reul) (stemming)

7.2. Achterhaalde wetsbesluiten van de Raad op het gebied van het gemeenschappelijk landbouwbeleid (A7-0018/2009, Paolo De Castro) (stemming)

7.3. Overdracht van taken in verband met laboratoriumtests (A7-0017/2009, Paolo De Castro) (stemming)

7.4. Accijnsverlaging op Madeira en de Azoren (A7-0039/2009, Danuta Maria Hübner) (stemming)

7.5. Behoud van de vogelstand (gecodificeerde versie) (A7-0024/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (stemming)

7.6. Gastoestellen (gecodificeerde versie) (A7-0025/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (stemming)

7.7. Het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (gecodificeerde versie) (A7-0029/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (stemming)

7.8. Bescherming van werknemers tegen de risico's van blootstelling aan asbest op het werk (Gecodificeerde versie) (A7-0033/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (stemming)

7.9. Veterinaire controles voor dieren uit derde landen (gecodificeerde versie) (A7-0028/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (stemming)

7.10. Boekhoudkundig informatienet betreffende de inkomens en de bedrijfseconomische positie van landbouwbedrijven (gecodificeerde versie) (A7-0031/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (stemming)

7.11. Veterinairrechtelijke voorschriften voor het intracommunautaire handelsverkeer en de invoer van pluimvee en broedeieren (gecodificeerde versie) (A7-0027/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (stemming)

7.12. Raszuivere fokrunderen (gecodificeerde versie) (A7-0032/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (stemming)

7.13. Overeenkomst EG/Mauritius inzake de vrijstelling van de visumplicht voor kort verblijf (A7-0019/2009, Simon Busuttil) (stemming)

7.14. Overeenkomst EG/Seychellen inzake de vrijstelling van de visumplicht voor kort verblijf (A7-0012/2009, Simon Busuttil) (stemming)

7.15. Overeenkomst EG/Barbados inzake de vrijstelling van de visumplicht voor kort verblijf (A7-0013/2009, Simon Busuttil) (stemming)

7.16. Overeenkomst EG/Saint Kitts en Nevis inzake de vrijstelling van de visumplicht voor kort verblijf (A7-0014/2009, Simon Busuttil) (stemming)

7.17. Overeenkomst EG/Antigua en Barbuda inzake de vrijstelling van de visumplicht voor kort verblijf (A7-0015/2009, Simon Busuttil) (stemming)

7.18. Overeenkomst EG/Bahama's inzake de vrijstelling van de visumplicht voor kort verblijf (A7-0016/2009, Simon Busuttil) (stemming)

7.19. Ontwerp van gewijzigde begroting 9/2009: Aardbeving in Italië (A7-0023/2009, Jutta Haug) (stemming)

7.20. Beschikbaarstelling van middelen uit het Europees fonds voor aanpassing aan de globalisering: Duitsland (A7-0022/2009, Reimer Böge) (stemming)

7.21. Verzoek om opheffing van de immuniteit van Marek Siwiec (A7-0030/2009, Diana Wallis) (stemming)

7.22. Evaluatiemechanisme voor toezicht op de toepassing van het Schengenacquis (A7-0035/2009, Carlos Coelho) (stemming)

- Na de stemming over het voorstel van de Commissie:

Karel De Gucht, lid van de Commissie. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, gisteren heeft mijn collega, de heer Barrot, vicevoorzitter van de Commissie, erop gewezen dat de voorstellen tot doel hebben het evaluatiemechanisme in de gehele Unie in te stellen en effectiever te maken, terwijl het wederzijdse vertrouwen tussen de lidstaten behouden blijft.

De Commissie is ervan overtuigd dat het Parlement moet worden betrokken bij de Schengenevaluatie, wat momenteel niet het geval is. De resultaten van deze evaluaties moeten toegankelijk zijn voor de burgers.

Op grond van de geldende Verdragen is het echter niet mogelijk het Parlement hierbij medebeslissingsrecht te verlenen. De Commissie handhaaft derhalve haar voorstellen op grond van de geldende Verdragen.

Bij de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon zal het dossier echter worden heropend en de Commissie zal mettertijd besluiten wat zij als de passende rechtsgrondslag voor het voorgestelde mechanisme ziet, en zij zal het Europees Parlement daarbij zoveel mogelijk betrekken.

De Commissie kan derhalve, al naargelang de situatie, gewijzigde dan wel nieuwe voorstellen doen.

Carlos Coelho, rapporteur. – (PT) Ik dank de Europese Commissie voor de toelichting. Ik zou echter op iets willen wijzen dat ook tijdens het debat duidelijk is geworden. De Juridische Dienst van het Europees Parlement heeft weliswaar de legitimiteit van de rechtsgrond voor het initiatief van de Commissie erkend, maar tegelijkertijd heeft die dienst gesteld dat de Europese Commissie op basis van het geldende Verdrag voor het initiatief een rechtsgrond had kunnen kiezen die het Europees Parlement recht van medebeslissing had gegeven.

Daar de Commissie deze keuze niet heeft gemaakt, stel ik voor het initiatief terug te verwijzen naar de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken. Dan kan de Europese Commissie zich op haar initiatief bezinnen en kan het Europees Parlement binnen de termijn die artikel 56 van het Reglement noemt een initiatief van de Commissie verwachten dat de medebeslissingsprocedure respecteert en het Parlement de rol geeft die het toekomt bij het pal staan voor meer veiligheid in het Schengengebied.

De Voorzitter. - Dank u wel, mijnheer Coelho. Het is niet nodig om over dit verzoek te stemmen, want, als de Commissie heeft besloten haar voorstel te handhaven, zal het automatisch worden terugverwezen naar de commissie, conform het verzoek van de heer Coelho.

7.23. Evaluatiemechanisme om de toepassing van het Schengenacquis te controleren (A7-0034/2009, Carlos Coelho) (stemming)

- Na de stemming over het voorstel van de Commissie:

Karel De Gucht, lid van de Commissie. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, dit is een vergelijkbaar geval. Het standpunt van de Commissie is dan ook identiek.

De Voorzitter. – Goed, dan zal dit tweede verslag eveneens naar de commissie worden terugverwezen, aangezien de Europese Commissie heeft besloten haar voorstel te handhaven.

8. Stemverklaringen

Mondelinge stemverklaringen

- Verslag-Busuttil (A7-0013/2009)

Antonio Masip Hidalgo (S&D). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, ik heb voor de verslagen over de Bahama's, Barbados, Saint Kitts and Nevis en de Seychellen gestemd. Ik vind het een goede zaak dat in deze verslagen korte metten wordt gemaakt met de bureaucratische vereisten van de overeenkomsten, en dat het vrije verkeer van de burgers wordt bevorderd, evenals het wederkerige karakter dat al die stappen dienen te hebben.

Welnu, met alle respect voor al deze bevriende en soevereine landen zou ik de goede onderlinge relatie waarvan deze overeenkomsten het bewijs zijn, willen aangrijpen om deze landen, zoals gezegd bevriende en soevereine landen, op te roepen zich in te enten tegen een epidemie die nog dodelijker is dan de Mexicaanse griep: dat van de belastingparadijzen. Hierover is al beraadslaagd op de Top van de G20, en op tal van andere fora.

De belastingparadijzen hebben in aanzienlijke en betreurenswaardige mate bijgedragen tot het ontstaan van de economische crisis waaronder we thans gebukt gaan. Er wordt wel iets gedaan – misschien nog niet veel – om de meest actieve belastingparadijzen op te heffen maar we moeten onszelf niet voor de gek houden. Andere belastingparadijzen kunnen het overnemen.

In Spanje speelt op het ogenblik de zaak-Gürtel, naar aanleiding van een wijd verbreid netwerk waarbij niet alleen sprake is van corruptie maar ook van kapitaalvlucht. De vertegenwoordigers van de Commissie en van de Raad moeten deze overeenkomsten dus aangrijpen om die inenting te bepleiten die we, vroeg of laat, moeten eisen in het kader van een breder en radicaler beleid tegen belastingparadijzen.

- Verslag-Coelho (A7-0034/2009)

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, het Verdrag van Schengen heeft tot een kwalitatieve verandering geleid op het grondgebied van de meeste landen van de Europese Unie. Hoewel het Verdrag nog niet zo lang geleden in werking is getreden, vergeten wij vaak hoe Europa eruitzag toen het nog grenzen had en welke moeilijkheden onze burgers ondervonden als ze zich van de ene lidstaat naar de andere wilden begeven. Het Verdrag van Schengen is een volgend succesverhaal in het kader van onze integratie, maar brengt ook een zware verantwoordelijkheid met zich mee. De nieuwe lidstaten van de Europese Unie hebben de verantwoordelijkheid voor een aanzienlijk deel van onze landgrenzen op zich genomen.

Afgezien van deze positieve elementen zijn er ook enkele negatieve aspecten. Er zijn immers te strikte beperkingen ingevoerd op het verkeer van inwoners van landen die aan de Europese Unie grenzen, voornamelijk aan nieuwe lidstaten, zoals Polen en Letland. Deze moeilijkheden leiden onder meer tot een ernstige beperking van de grensbewegingen aan onze oostelijke grenzen. Hierdoor is een nieuwe opdeling ontstaan, een soort barrière tussen landen die in het verleden nauw met elkaar verbonden waren en dat vandaag nog steeds zijn, niet alleen door een gedeelde geschiedenis en talrijke familiebanden, maar ook en vooral omdat ze buurlanden van elkaar zijn.

Overeenkomstig de bepalingen van Schengen is een gemeenschappelijk systeem van interne controle ingevoerd dat wordt toegepast door de bevoegde diensten van de EU-lidstaten die de overeenkomst hebben ondertekend. Nu blijkt echter dat dit controlesysteem overdreven streng wordt toegepast, wat de vorming van een positief beeld van de eenheid van de Europese Unie niet ten goede komt.

Schriftelijke stemverklaringen

- Verslag-Reul (A7-0026/2009)

Elena Oana Antonescu (PPE), schriftelijk. – (RO) Ik heb voor dit verslag gestemd. Ik sta volledig achter het sluiten van het statuut van het Internationale Agentschap voor hernieuwbare energie (IRENA) door de Europese Gemeenschap. De belangrijkste doelstelling van dit orgaan is het bevorderen van goede praktijken in de hernieuwbare energiesector, zowel binnen de Europese Unie als wereldwijd. Krachtens het statuut zal het Agentschap het gebruik van hernieuwbare energiebronnen in de hele wereld bevorderen en steunen.

Door het sluiten van het statuut van het Agentschap zal de Gemeenschap eenvoudiger rechtstreeks toegang hebben tot informatie over de activiteiten in de hernieuwbare energiesector, zowel op Europees als op mondiaal niveau. Tegelijkertijd zal ze dankzij haar status als lid van het Agentschap beter in staat zijn toezicht te houden op de door de lidstaten geboekte vooruitgang op het gebied van de naleving van de bindende doelstellingen inzake hernieuwbare energie in 2020.

Zigmantas Balčytis (S&D), *schriftelijk*. – (EN) Ik heb voor dit verslag gestemd. Er is momenteel geen gecoördineerde strategie voor hernieuwbare energie, noch op Europees niveau, noch op wereldniveau. Daarom bestaat er een grote kloof tussen landen die op het gebied van de hernieuwbare energie belangrijke vorderingen hebben gemaakt en successen hebben geboekt en landen die nog achterblijven op dit terrein.

Indien we sneller over meer hernieuwbare energiebronnen willen beschikken, zouden verschillende landen hun inspanningen moeten coördineren en zouden leidende landen hun beste praktijken moeten delen. Ik denk dat deze instantie zich op die doelen kan richten en de hernieuwbare energie in het algemeen een nieuwe impuls en richting kan geven.

Maria da Graça Carvalho (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Het verheugt me dat de Europese Gemeenschap vertegenwoordigd zal zijn in het Internationale Agentschap voor hernieuwbare energie (IRENA). IRENA heeft tot doel de toepassing en het duurzaam gebruik van alle vormen van hernieuwbare energie te bevorderen. Daarbij dient rekening gehouden te worden met de bijdrage van de energiebron aan milieubehoud, klimaatbescherming, economische groei en sociale cohesie (met name armoedebestrijding en duurzame ontwikkeling), toegang tot energie en continuïteit van de energievoorziening alsmede regionale ontwikkeling en gedeelde verantwoordelijkheid tussen generaties.

Onder de doelstellingen van het Agentschap valt ook het verstrekken van technische, financiële en politieke adviezen aan de regeringen van ontwikkelingslanden, waarmee een bijdrage kan worden geleverd aan het overgangsproces van deze landen naar een koolstofarme maatschappij.

Het gebruik van hernieuwbare energie is juist een van de doelstellingen in het klimaat- en energiepakket van de EU. Dit Agentschap zal bijdragen tot het realiseren van de doelstellingen van dit pakket, met name het doel om tegen 2020 20 procent van het totale energieverbruik uit hernieuwbare energie te halen.

David Casa (PPE), *schriftelijk*. – (EN) IRENA is officieel opgericht op 26 januari 2009. Deze organisatie stelt zich ten doel om de belangrijkste instantie te worden voor de bevordering van een snelle overgang naar het gebruik van hernieuwbare energie. Het statuut van deze organisatie is nu vastgesteld. Het is van cruciaal belang dat deze organisatie zo snel mogelijk gaat functioneren. Ik ben voor goedkeuring van het gepresenteerde statuut en daarom heb ik voor het verslag gestemd.

Proinsias De Rossa (S&D), *schriftelijk*. – (EN) Ik ben voor het sluiten van het statuut van het Internationale Agentschap voor hernieuwbare energie door de Europese Gemeenschap. Het Internationale Agentschap voor hernieuwbare energie stelt zich ten doel om een kenniscentrum voor hernieuwbare energie te worden, waardoor het overheden zal kunnen helpen om hernieuwbare energiebronnen bruikbaar te maken, om knowhow en beste praktijken te verspreiden en om opleidingen op dit gebied aan te bieden. Het is wenselijk dat de Gemeenschap wordt vertegenwoordigd in deze instelling, omdat de doelen hiervan binnen het bestek van haar bevoegdheden vallen en omdat het statuut hiervan al door twintig lidstaten is ondertekend.

Diogo Feio (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Portugal staat in de EU van 27 lidstaten op de zesde plaats als het gaat om de afhankelijkheid van energie. Daarom is het inzetten op “clean tech” van cruciaal belang.

Ik ben voorstander van een nationaal plan voor hernieuwbare energie met bijzondere aandacht voor windenergie, golfslagenergie (gezien de buitengewone omstandigheden aan de Portugese kust), thermische zonne-energie en fotonvoltaïsche energie en micro-opwekking.

Voorts bepleit ik onderzoek en ontwikkeling van methoden, technologieën en strategieën die de opslag van overtollige hernieuwbare energie mogelijk maken.

Ik ben voorstander van een energiebeleid dat afgestemd is op de economische uitdagingen en de sociale noden. Tegelijkertijd moet het beleid duurzame ontwikkeling bevorderen zonder dat er milieukosten ontstaan voor toekomstige generaties.

Ik houd steeds voor ogen dat onze energieafhankelijkheid dient te worden beperkt en ik ben ervan overtuigd dat het steunen en ontwikkelen van hernieuwbare energie daarvoor de aangewezen weg is. Daarom verheugt het mij dat Portugal een stichtend lid is van het Internationale Agentschap voor hernieuwbare energie (IRENA).

Mede om die reden steun ik het toetreden van de Europese Gemeenschap tot het statuut van IRENA.

Rovana Plumb (S&D), schriftelijk. – (RO) Ik heb voor dit verslag gestemd om te benadrukken dat deze internationale organisatie die het gebruik van hernieuwbare energiebronnen wereldwijd gaat bevorderen en steunen, er moet komen, aangezien het gebruik van hernieuwbare energiebronnen een bijdrage kan leveren aan de bescherming van het milieu en het klimaat, de economische groei en de maatschappelijke cohesie, waaronder armoedebestrijding, alsook aan de energiezekerheid en de regionale ontwikkeling.

Tijdens de Conferentie in Bonn in januari 2009 werd Roemenië, dat het statuut als eerste tekende, benoemd als vicevoorzitter van deze eerste zitting. Het werd ook uitgenodigd om toe te treden tot het administratief comité van IRENA, het centrale orgaan dat tijdelijk als secretariaat van het Agentschap fungeert tot het definitief in werking treedt. Tot nu toe hebben 137 landen het statuut getekend, waaronder 24 EU-lidstaten.

- Verslag-De Castro (A7-0018/2009)

Luís Paulo Alves (S&D), schriftelijk. – (PT) Ik heb gestemd voor het verslag over het voorstel voor een verordening van de Raad tot intrekking van een aantal achterhaalde wetsbesluiten van de Raad op het gebied van het gemeenschappelijk landbouwbeleid (GLB), daar het noodzakelijk is uit het communautair acquis besluiten te verwijderen die niet meer relevant zijn. Op die manier kunnen de transparantie en de rechtszekerheid van de communautaire wetgeving verbeterd worden in overeenstemming met het Interinstitutioneel Akkoord “Beter wetgeven” van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie. Dit werd onlangs nog bekrachtigd in de mededeling van de Commissie “Een vereenvoudigd GLB voor Europa – in het voordeel van iedereen”. Ik ben verantwoordelijk voor het verslag hierover namens de Fractie van de Progressieve Alliantie van Socialisten en Democraten in het Europees Parlement. In het kader van de genoemde strategie is het nuttig wetsbesluiten die geen praktische effecten meer hebben uit de geldende wetgeving te verwijderen.

David Casa (PPE), schriftelijk. – (EN) Vanwege de enorme hoeveelheid Europese wetgeving is het nu van cruciaal belang dat al het achterhaalde materiaal op een efficiënte manier wordt ingetrokken. Daarom heb ik voor dit verslag gestemd.

Diogo Feio (PPE), schriftelijk. – (PT) Het is van fundamenteel belang dat alle betrokkenen bij het gemeenschappelijk landbouwbeleid (GLB) te allen tijde het bestaande rechtskader en de geldende regels kennen.

Rechtszekerheid vereist dat achterhaalde wetsbesluiten niet eindeloos van kracht blijven in de communautaire rechtsorde.

Ik pleit ervoor dat met het oog op het fundamentele belang van het GLB voor de regeringen en de burgers van de Unie, dat beleid zo eenvoudig en duidelijk mogelijk is wat betreft de toepassing en de geldende regels.

Het GLB speelt een centrale rol in het leven van de Unie en is van grote praktische betekenis. Daarom mag het GLB geen wirwar zijn van regels, verordeningen, wetsteksten en besluiten die geen toepassing meer vinden, want daarmee boet het beleid aan doeltreffendheid in.

Om bovenstaande redenen steun ik het voorstel van de Commissie tot intrekking van een aantal achterhaalde wetsteksten op het gebied van het gemeenschappelijk landbouwbeleid.

Alan Kelly (S&D), schriftelijk. – (EN) De kwestie waarover wordt gestemd verwijst naar de behoefte van de Europese instellingen tot intrekking van wetsbesluiten van de Raad die in de loop van de tijd en door technische ontwikkelingen achterhaald en voor het correct functioneren van de Unie irrelevant zijn geworden. Deze stemming verwijst naar bepaalde wetsbesluiten van de Raad op het gebied van het gemeenschappelijk landbouwbeleid. Ik ben van mening dat bepaalde aspecten van het GLB reeds lang herzien hadden moeten worden. Indien het beleid correct uitgevoerd en ten behoeve van de Europese burgers toegepast moet worden, moeten de wetsbesluiten die hieruit zijn voortgekomen relevant zijn voor de landbouwsector van nu. Ik ben er ook van overtuigd dat er iets gedaan moet worden om de Unie te bevrijden van het bureaucratische imago dat zij onder de Europese burgers heeft. Dergelijke wetsbesluiten stichten alleen maar verwarring en dienen geen enkel doel. Dit soort aspecten van het EU-beleid is schadelijk voor het beeld dat de burgers van de Unie hebben en dit weerhoudt mensen ervan zich erbij betrokken te voelen. Kortom, ik ben ervan overtuigd dat er, wil de Unie relevant blijven, altijd voor modernisering van de wetten en het beleid van de Unie moet worden gestemd.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *schriftelijk*. – (PL) Ik heb met veel genoegen voor de resolutie voor een verordening tot intrekking van een aantal achterhaalde wetsbesluiten op het gebied van het gemeenschappelijk landbouwbeleid gestemd, aangezien we voortdurend horen dat we in de Europese Unie te veel regelgeving hebben, wat de goede werking van de markteconomie in de weg staat. Dit geldt met name voor het gemeenschappelijk landbouwbeleid omdat op dit gebied nog tal van onnodige wetsbesluiten van kracht zijn, ondanks de invoering van een groot aantal vereenvoudigingen en het schrappen van een hele reeks voorschriften.

Veel van deze wetsbesluiten hebben intussen geen rechtsgevolgen meer, terwijl de inhoud van andere regelgeving in latere documenten is overgenomen. Dit neemt veel tijd in beslag, betekent een zware financiële last voor onze boeren en brengt een grote hoeveelheid administratief werk met zich mee. Ik ben daarom van mening dat het onontbeerlijk is om de EU-wetgeving verder te actualiseren, te consolideren en te vereenvoudigen. Voorts moet een groot aantal overbodige wetsbesluiten worden ingetrokken om ervoor te zorgen dat de geldende bepalingen eenvoudig, duidelijk en begrijpelijk zijn. Dit zal de Europese Unie dichter bij haar burgers brengen.

Oldřich Vlasák (ECR), *schriftelijk*. – (CS) Ik zou graag een toelichting willen geven bij mijn stemgedrag inzake het voorstel voor een verordening van de Raad tot intrekking van een aantal achterhaalde wetsbesluiten van de Raad op het gebied van het gemeenschappelijk landbouwbeleid. In het kader van de Europese eenwording hebben het Europees Parlement en de Raad talrijke wetsbesluiten goedgekeurd. Bij onze toetreding tot de EU telde het acquis communautaire ongeveer 80 000 bladzijden, waarvan de helft voor de landbouw. Het is dan ook zeer lovenswaardig dat de instellingen van de Europese Unie middels een Interinstitutioneel Akkoord besloten hebben het Gemeenschapsrecht te actualiseren en in te korten.

Ter verhoging van de transparantie en de rechtszekerheid van de communautaire voorschriften dienen voorschriften zonder enig duurzaam belang geschrapt te worden uit het acquis communautaire. De vorige keer verklaarde de Commissie 250 landbouwvoorschriften achterhaald. Ditmaal gaat het om 28 voorschriften die praktisch gezien geen enkel nut hebben, maar desondanks formeel nog steeds bestaan. En dan tot slot zijn er nog zes verouderde voorschriften. Ondanks het feit dat ik dit voorstel gesteund heb, ben ik ervan overtuigd dat er nog veel meer ruimte bestaat voor afslanking van het Europees recht en vermindering van de Brusselse bureaucratie. Ik verzoek de Commissie dan ook om verder te gaan op de ingeslagen weg en het Gemeenschapsrecht verder te vereenvoudigen.

- Verslag-De Castro (A7-0017/2009)

David Casa (PPE), *schriftelijk*. – (EN) Om schadelijke organismen die binnen de EU niet aanwezig zijn te identificeren, moeten er laboratoriumtests worden uitgevoerd. Krachtens de huidige verordeningen mogen dergelijke taken niet worden overgedragen aan bepaalde laboratoria die deze zouden kunnen verrichten, omdat ze niet voldoen aan artikel 2, lid 1, onder g)ii van Richtlijn 2000/29/EG. Ik ben er voor dat het dergelijke laboratoria wordt toegestaan om dit soort taken uit te voeren, mits aan bepaalde voorwaarden wordt voldaan. Daarom heb ik voor dit verslag gestemd.

- Verslag-Danuta Maria Hübner (A7-0039/2009)

Luís Paulo Alves (S&D), *schriftelijk*. – (PT) Ik heb voor het verslag gestemd dat Portugal machtigt de accijns te verlagen op Madeira en de Azoren op lokaal geproduceerde en verbruikte likeuren, eaux de vie en rum, daar ik deze steunmaatregel belangrijk acht voor het voortbestaan van de kleine bedrijven die deze dranken produceren en wier concurrentiepositie zeer ongunstig is vanwege de liberalisering van de markt en de toenemende handel in spirituelen in deze autonome regio's.

Deze accijnsverlaging zal ook bijdragen tot meer economisch en sociaal evenwicht in deze regio's door te verzekeren dat de bestaande werkgelegenheid gehandhaafd blijft en er zelfs nieuwe arbeidsplaatsen worden gecreëerd, wat essentieel is voor de lokale economie.

John Attard-Montalto (S&D), *schriftelijk*. – (EN) De regering van Malta moet voor het eiland Gozo soortgelijke initiatieven nemen. Alle EU-lidstaten met eilandregio's hebben soortgelijke initiatieven aangevraagd en zijn door de EU in de gelegenheid gesteld om dergelijke speciale maatregelen te nemen. De maatregelen zelf verschillen per eilandregio. Ze hebben echter één ding gemeen: ze zorgen voor een beter economisch klimaat om de negatieve aspecten van eilandregio's te vereffenen. Het eiland Gozo heeft te kampen met ernstige handicaps zoals dubbele insulariteit, de afgelegen positie, de geringe oppervlakte en het moeilijke reliëf. Landen die veel groter zijn dan Malta, zoals Portugal, Italië en Griekenland hebben speciale maatregelen

kunnen verkrijgen om de eilandregio's aantrekkelijke stimulansen te bieden. Vooral de kleinere eilanden van de Maltese archipel zijn kwetsbaar.

Gozo moet worden geholpen door middel van invoering van soortgelijke speciale maatregelen. Het is de taak van de Maltese regering om te bepalen welke speciale maatregelen het meest geschikt zouden zijn en om vervolgens de EU te vragen om die maatregelen goed te keuren. De Maltese regering moet ervoor zorgen dat de problemen waar vooral Gozo mee te kampen heeft, kleiner worden.

David Casa (PPE), *schriftelijk*. – (EN) Dit betreft een uitbreiding van de fiscale uitzonderingsregel voor Portugal van 2002, met betrekking tot bepaalde autonome gebieden. Ik ben voor een dergelijke uitbreiding en daarom heb ik voor dit verslag gestemd.

Edite Estrela (S&D), *schriftelijk*. – (PT) Ik heb voor het verslag-Hübner gestemd over het voorstel voor een beschikking van de Raad waarbij Portugal wordt gemachtigd tot een verlaging van de accijns in de autonome regio Madeira op lokaal geproduceerde en verbruikte rum en likeuren en in de autonome regio de Azoren op lokaal geproduceerde en verbruikte likeuren en eaux de vie. Gezien de specifieke kenmerken van de ultraperifere regio's acht ik deze verlenging essentieel voor het voortbestaan van de lokale industrie van deze producten en de bescherming van de werkgelegenheid in de sector.

Diogo Feio (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De productie van rum en likeuren op Madeira en van eaux de vie en likeuren op de Azoren is erg belangrijk voor de landbouw en daarmee voor de economie en de werkgelegenheid van deze twee autonome regio's. Daarom ben ik van mening dat het van fundamenteel belang is het verlaagde accijnstarief op deze producten te continueren, daar die maatregel geen oneerlijke concurrentie op de interne markt teweegbrengt.

De stijging van de detailhandelsprijs door het afschaffen van het speciale accijnstarief zou de concurrentiepositie van deze producten ten opzichte van soortgelijke producten die uit de andere lidstaten van de EU worden ingevoerd nog verder verslechteren. Daarmee zou het voortbestaan van deze traditionele producten op het spel komen te staan. Dat zou voor de lokale industrie en de regionale economie dramatische gevolgen hebben op sociaaleconomisch vlak vanwege de effecten voor de bestaande familiebedrijven in de landbouw in die regio's.

Nuno Teixeira (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Het voorstel dat de plenaire vergadering vandaag met een overweldigende meerderheid heeft goedgekeurd verschaft de mogelijkheid een uitzondering uit 2002 te verlengen, waarbij Portugal gemachtigd wordt de accijns te verlagen op Madeira op lokaal geproduceerde en verbruikte rum en likeuren en op de Azoren op lokaal geproduceerde en verbruikte likeuren en eaux de vie. Vanaf het begin van deze procedure heb ik alle mogelijke stappen gezet teneinde deze maatregel, die eind 2008 was verstreken, zo spoedig mogelijk opnieuw in te voeren. Na de unanieme steun voor het voorstel in de Commissie regionale ontwikkeling bevestigt de uitslag van de stemming van vandaag dat resultaat met als gevolg de continuering van het verlaagde accijnstarief van januari 2009 tot 2013.

De producenten van rum en likeur op Madeira hebben te kampen met permanente obstakels in verband met de ultraperifere ligging, het insulaire karakter, het moeilijke reliëf en klimaat en de zeer kleine landbouwbedrijven. Zonder deze uitzondering zouden die bedrijven hun verkoopprijzen dienen te verhogen, waardoor de bedrijvigheid en de daarmee gegenereerde werkgelegenheid benadeeld zouden worden met pijnlijke gevolgen voor de regio.

- Verslag-Geringer de Oedenberg (A7-0024/2009)

David Casa (PPE), *schriftelijk*. – (EN) Dit is slechts een codificatie van teksten zonder enige inhoudelijke verandering. Ik ben voor een dergelijke codificatie en heb daarom voor dit verslag gestemd.

- Verslag-Geringer de Oedenberg (A7-0025/2009)

David Casa (PPE), *schriftelijk*. – (EN) Dit is opnieuw een codificatie zonder inhoudelijke veranderingen, waar ik voorstander van ben, en daarom heb ik voor dit verslag gestemd.

- Verslag-Geringer de Oedenberg (A7-0029/2009)

David Casa (PPE), *schriftelijk*. – (EN) Dit is slechts een codificatie van reeds bestaande teksten en ik heb daarom voor gestemd.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), *schriftelijk*. – (RO) De coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het uitzenden van televisieprogramma's is van cruciaal belang voor de totstandkoming van een mediaruimte rond het centrale thema eenheid in verscheidenheid. Het is evenzeer van belang dat we in staat zijn Europese wetgeving zo toegankelijk mogelijk te maken voor alle burgers. Het verslag over het voorstel voor de gecodificeerde versie van een richtlijn audiovisuele mediadiensten, dat vóór de plenaire zitting is ingediend, is een louter technische en juridische maatregel die ontegenzeggelijk voordelen heeft. Codificatie van wetgeving die voortdurend verandert, leidt ertoe dat de communautaire wetgeving helderder en transparanter wordt, waardoor EU-burgers deze beter begrijpen. In dit geval houdt het codificatievoorstel in dat de oude richtlijn uit 1989 (zonder de inhoud te wijzigen) wordt vervangen door een nieuwe richtlijn aangevuld met de wetsteksten die er in de loop van de jaren aan zijn toegevoegd. Ik heb dit initiatief gesteund omdat we, ondanks de technische aard van het initiatief, de waarde ervan voor het goed functioneren van audiovisuele mediadiensten, zeker in termen van transparantie, niet mogen negeren.

Petru Constantin Luhan (PPE), *schriftelijk*. – (RO) Ik sta achter de tekst van dit verslag aangezien pluralisme van informatie een grondbeginsel van de Europese Unie behoort te zijn. Diversificatie van massamedia leidt tot een toename van het aantal meningen en dat is een wezenlijk kenmerk van een democratische maatschappij.

Dit argument heeft ook een economische kant. Conventionele audiovisuele mediadiensten (zoals televisie) en opkomende mediadiensten (zoals video on demand) bieden grote kansen voor de werkgelegenheid in Europa, met name dankzij kleine en middelgrote ondernemingen, en dat leidt vervolgens weer tot economische groei en meer investeringen.

- Verslag-Geringer de Oedenberg (A7-0033/2009)

David Casa (PPE), *schriftelijk*. – (EN) Dit betreft de codificatie van wetgeving inzake de bescherming van werknemers tegen blootstelling aan asbest. Ik ben voor een dergelijke codificatie en heb daarom voor gestemd.

Elisabeth Morin-Chartier (PPE), *schriftelijk*. – (FR) Ik heb, net als het merendeel van mijn collega's, gestemd voor het vergroten van de transparantie en de duidelijkheid van de communautaire regelgeving. Met het aannemen van deze resolutie onderstreept het Europees Parlement immers de wens van de Europese Commissie om de regelgeving "op te schonen" door de voorschriften ter bescherming van werknemers tegen de risico's van blootstelling aan asbest te codificeren. Deze resolutie maakt de weg vrij voor een betere toepassing van de regelgeving die de werknemers zo hard nodig hebben.

- Verslag-Geringer de Oedenberg (A7-0028/2009)

David Casa (PPE), *schriftelijk*. – (EN) Dit betreft de codificatie van wetgeving inzake veterinaire controles voor dieren die in de EU worden binnengebracht, en ik heb daarom voor gestemd.

Miroslav Mikolášik (PPE), *schriftelijk*. – (SK) Dames en heren, ik juich de goedkeuring toe van het verslag van mevrouw Geringer de Oedenberg over het voorstel voor een richtlijn van de Raad tot vaststelling van de beginselen voor de organisatie van de veterinaire controles voor dieren uit derde landen die in de EU worden binnengebracht. De nieuwe richtlijn zal ongetwijfeld bijdragen tot verduidelijking en een beter begrip van de huidige uitgebreide wettelijke overeenkomsten op dit vlak. De richtlijn concentreert zich op de codificatie van de wetten zonder dat hun inhoud wordt aangepast.

Vanuit het oogpunt van de Europese burger draagt de vereenvoudiging en verduidelijking van de EU-wetgeving bij tot een grotere rechtszekerheid en daarom is de codificatie die in de richtlijn wordt uitgevoerd volgens mij een stap in de goede richting en zal die leiden tot een effectieve toepassing van positief recht. Eveneens ga ik ermee akkoord dat de harmonisatie van beginselen op het niveau van de Gemeenschap niet alleen zal bijdragen tot de garantie van leveringszekerheid, maar ook tot de stabilisatie van een interne markt waarvan de interne grenzen zijn opgeheven en tot bescherming van dieren die de EU worden binnengebracht.

Andreas Mölzer (NI), *schriftelijk*. – (DE) Bij ontdekking van een dierenvriendelijk transport verplicht het toepasselijk recht de instanties er thans toe om, bijvoorbeeld, niet-ingeënte jonge dieren die veel te vroeg van hun moeder zijn gescheiden, nadat zij eerst "in beslag zijn genomen" met het oog op hun welzijn en nadat er een einde is gemaakt aan de misstand, weer over te dragen aan de eigenaren. In de praktijk wordt natuurlijk schaamteloos misbruik gemaakt van deze situatie.

De betreffende codificatie was een goede aanleiding geweest om de communautaire transportverordening zodanig te wijzigen dat puppy's in geval van dierenvriendelijk transport permanent in beslag kunnen worden

genomen en deze achterdeur kan worden afgesloten. Helaas heeft men die kans voorbij laten gaan. Desondanks lijkt de codificatie in algemene zin voor een verbetering van de dierenbeschermingsvoorschriften te zorgen en daarom heb ik voor het verslag gestemd.

Franz Obermayr (NI), *schriftelijk*. – (DE) Aangezien voeding een belangrijke factor is voor de volksgezondheid en dieren tot de essentiële levensmiddelen behoren, is het van groot belang dat er wat dit betreft vergaande bescherming wordt geboden, onder andere door middel van veterinaire controles. De veterinaire inspecties zijn juist aan de buitengrenzen van belang, omdat de desbetreffende normen in de derde landen vaak niet op Europees niveau liggen.

Er is dan ook doelmatige, uniforme en duidelijke regelgeving nodig om de controle bij de invoer aan alle buitengrenzen in gelijke mate te waarborgen. Met dit voorstel van de Commissie voor een gecodificeerde versie van de richtlijn van de Raad tot vaststelling van de beginselen voor de organisatie van de veterinaire controles voor dieren uit derde landen die in de Gemeenschap worden binnengebracht, wordt een stap in die richting gezet. Het voorstel kan daarom rekenen op mijn instemming.

- Verslag-Geringer de Oedenberg (A7-0031/2009)

David Casa (PPE), *schriftelijk*. – (EN) Dit is een codificatie zonder substantiële veranderingen en daarom heb ik voor gestemd.

Elisabeth Morin-Chartier (PPE), *schriftelijk*. – (FR) Ik heb, net als het merendeel van mijn collega's, gestemd voor het vergroten van de transparantie en de duidelijkheid van de regelgeving inzake boekhoudkundige informatienetwerken betreffende de inkomens en de bedrijfseconomische positie van landbouwbedrijven met het oog op het verbeteren en vooral het leesbaarder maken van de regelgeving.

- Verslag-Geringer de Oedenberg (A7-0027/2009)

David Casa (PPE), *schriftelijk*. – (EN) Dit verslag bestaat slechts in een codificatie van wetgeving inzake veterinairerechtelijke voorschriften voor het intracommunautaire handelsverkeer. Ik ben voor een dergelijke codificatie en heb voor dit verslag gestemd.

Franz Obermayr (NI), *schriftelijk*. – (DE) De pluimveehouderij neemt een belangrijk deel van de economische activiteiten in de landbouwsector voor haar rekening en vormt voor een deel van de beroepsbevolking in de landbouw een bron van inkomsten. Daarnaast behoren eieren en pluimvee tot de meest gangbare levensmiddelen. Daarom moet de handel hierin, ook met het oog op de volksgezondheid, uniform en duidelijk worden geregeld.

Het onderhavige voorstel van de Commissie voor een gecodificeerde versie van de richtlijn van de Raad tot vaststelling van veterinairerechtelijke voorschriften voor het intracommunautaire handelsverkeer en de invoer uit derde landen van pluimvee en broedeieren is in het belang van zowel de in de landbouw werkzame personen en de handelaren op dit gebied, als de EU-burgers en consumenten. Vandaar dat ik met dit voorstel instem.

- Verslag-Geringer de Oedenberg (A7-0032/2009)

David Casa (PPE), *schriftelijk*. – (EN) Dit is een codificatie zonder substantiële veranderingen en daarom heb ik voor gestemd.

- Verslag-Busuttil (A7-0019/2009)

David Casa (PPE), *schriftelijk*. – (EN) Dit voorziet in de vrijstelling van de visumplicht tussen Mauritius en de EU-lidstaten. Ik ben voor een dergelijke overeenkomst en heb daarom voor dit verslag gestemd.

Carlos Coelho (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Ik steun het sluiten van deze overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en de Republiek Mauritius inzake de vrijstelling van de visumplicht voor toegang en kort verblijf teneinde het reizen van de burgers van de betrokken landen te vergemakkelijken. De burgers van de Unie en de onderdanen van Mauritius die naar het grondgebied van de andere overeenkomstsluitende partij reizen zijn voor maximaal drie maanden binnen een tijdvak van zes maanden vrijgesteld van de visumplicht. De overeenkomst is niet van toepassing op het Verenigd Koninkrijk en Ierland, terwijl ten aanzien van Frankrijk en Nederland deze overeenkomst alleen geldt voor hun Europese grondgebied.

Ik herinner eraan dat degenen die reizen met het oog op het uitoefenen van een bezoldigde activiteit gedurende een kort verblijf niet onder deze overeenkomst vallen. Op hen blijft het desbetreffende Gemeenschaps- en nationale recht van toepassing inzake visumplicht of visumvrijstelling en toegang tot de arbeidsmarkt. Deze overeenkomst kan worden opgeschort of beëindigd, maar een dergelijk besluit kan alleen voor alle lidstaten worden genomen. Ik steun ook de voorlopige toepassing van de overeenkomst in afwachting van de inwerkingtreding.

Franz Obermayr (NI), *schriftelijk*. – (DE) Deze overeenkomst voorziet in visumvrij reizen voor de burgers van de Europese Unie en voor de burgers van Mauritius die naar het grondgebied van de andere overeenkomstsluitende partij reizen voor een periode van maximaal drie maanden binnen een tijdvak van zes maanden.

Ik ben tegen de sluiting van deze overeenkomst omdat handhaving van de visumplicht in zekere zin als horde kan fungeren voor ongewenste immigranten, terwijl een vrijstelling van de visumplicht voor verblijven van maximaal drie maanden voldoende tijd biedt aan personen die in werkelijkheid hun zinnen hebben gezet op een langdurig verblijf, om sociale netwerken op te bouwen.

- Verslag-Busuttil (A7-0012/2009)

David Casa (PPE), *schriftelijk*. – (EN) Dit voorziet in de vrijstelling van de visumplicht tussen de Seychellen en de lidstaten van de EU. Ik ben voor een dergelijke overeenkomst en heb daarom voor dit verslag gestemd.

Carlos Coelho (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Ik steun het sluiten van deze overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en de Republiek der Seychellen inzake de vrijstelling van de visumplicht voor toegang en kort verblijf teneinde het reizen van de burgers van de betrokken landen te vergemakkelijken. De burgers van de Unie en de onderdanen van de Seychellen die naar het grondgebied van de andere overeenkomstsluitende partij reizen zijn voor maximaal drie maanden binnen een tijdvak van zes maanden vrijgesteld van de visumplicht. De overeenkomst is niet van toepassing op het Verenigd Koninkrijk en Ierland, terwijl ten aanzien van Frankrijk en Nederland deze overeenkomst alleen geldt voor hun Europese grondgebied.

Ik herinner eraan dat degenen die reizen met het oog op het uitoefenen van een bezoldigde activiteit gedurende een kort verblijf niet onder deze overeenkomst vallen. Op hen blijft het desbetreffende Gemeenschaps- en nationale recht van toepassing inzake visumplicht of visumvrijstelling en toegang tot de arbeidsmarkt. Deze overeenkomst kan worden opgeschort of beëindigd, maar een dergelijk besluit kan alleen voor alle lidstaten worden genomen. Ik steun ook de voorlopige toepassing van de overeenkomst in afwachting van de inwerkingtreding.

- Verslag-Busuttil (A7-0013/2009)

David Casa (PPE), *schriftelijk*. – (EN) Dit voorziet in de vrijstelling van de visumplicht tussen Barbados en de lidstaten van de EU. Ik ben voor een dergelijke overeenkomst en heb daarom voor dit verslag gestemd.

Carlos Coelho (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Ik steun het sluiten van deze overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en Barbados inzake de vrijstelling van de visumplicht voor toegang en kort verblijf teneinde het reizen van de burgers van de betrokken landen te vergemakkelijken. De burgers van de Unie en de onderdanen van Barbados die naar het grondgebied van de andere overeenkomstsluitende partij reizen zijn voor maximaal drie maanden binnen een tijdvak van zes maanden vrijgesteld van de visumplicht. De overeenkomst is niet van toepassing op het Verenigd Koninkrijk en Ierland, terwijl ten aanzien van Frankrijk en Nederland deze overeenkomst alleen geldt voor hun Europese grondgebied.

Ik herinner eraan dat degenen die reizen met het oog op het uitoefenen van een bezoldigde activiteit gedurende een kort verblijf niet onder deze overeenkomst vallen. Op hen blijft het desbetreffende Gemeenschaps- en nationale recht van toepassing inzake visumplicht of visumvrijstelling en toegang tot de arbeidsmarkt. Deze overeenkomst kan worden opgeschort of beëindigd, maar een dergelijk besluit kan alleen voor alle lidstaten worden genomen. Ik steun ook de voorlopige toepassing van de overeenkomst in afwachting van de inwerkingtreding.

Andreas Mölzer (NI), *schriftelijk*. – (DE) De onderhavige verslagen over de overeenkomsten tussen de Europese Gemeenschap en een groot aantal kleine eilandstaten, zoals Mauritius of Barbados, voorzien in visumvrij reizen voor de burgers van de overeenkomstsluitende partijen die naar het grondgebied van de andere overeenkomstsluitende partij reizen voor een periode van maximaal drie maanden binnen een tijdvak van zes maanden. Ik ben tegen deze versoepelingen van de toegang tot de EU en heb daarom tegen de sluiting

van deze overeenkomsten gestemd. Handhaving van de visumplicht zou ontegenzegglijk een horde opwerpen voor criminelen en ongewenste immigratie zodoende sterk verminderen.

Bovendien moet ervan uit worden gegaan dat personen die als gevolg van deze vrijstellingen drie maanden lang in de EU verblijven, talrijke contacten aanknopen die ze mogelijk zullen gebruiken om in de illegaliteit onder te duiken. Een toename van door illegalen begane criminaliteit moet onder alle omstandigheden worden vermeden.

- Verslag-Busuttil (A7-0014/2009)

Carlos Coelho (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Ik steun het sluiten van deze overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en de Federatie van Saint Kitts en Nevis inzake de vrijstelling van de visumplicht voor toegang en kort verblijf teneinde het reizen van de burgers van de betrokken landen te vergemakkelijken. De burgers van de Unie en de onderdanen van Saint Kitts en Nevis die naar het grondgebied van de andere overeenkomstsluitende partij reizen zijn voor maximaal drie maanden binnen een tijdvak van zes maanden vrijgesteld van de visumplicht. De overeenkomst is niet van toepassing op het Verenigd Koninkrijk en Ierland, terwijl ten aanzien van Frankrijk en Nederland deze overeenkomst alleen geldt voor hun Europese grondgebied.

Ik herinner eraan dat degenen die reizen met het oog op het uitoefenen van een bezoldigde activiteit gedurende een kort verblijf niet onder deze overeenkomst vallen. Op hen blijft het desbetreffende Gemeenschaps- en nationale recht van toepassing inzake visumplicht of visumvrijstelling en toegang tot de arbeidsmarkt. Deze overeenkomst kan worden opgeschort of beëindigd, maar een dergelijk besluit kan alleen voor alle lidstaten worden genomen. Ik steun ook de voorlopige toepassing van de overeenkomst in afwachting van de inwerkingtreding.

- Verslag-Busuttil (A7-0015/2009)

Carlos Coelho (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Ik steun het sluiten van deze overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en Antigua en Barbuda inzake de vrijstelling van de visumplicht voor toegang en kort verblijf teneinde het reizen van de burgers van de betrokken landen te vergemakkelijken. De burgers van de Unie en de onderdanen van Antigua en Barbuda die naar het grondgebied van de andere overeenkomstsluitende partij reizen zijn voor maximaal drie maanden binnen een tijdvak van zes maanden vrijgesteld van de visumplicht. De overeenkomst is niet van toepassing op het Verenigd Koninkrijk en Ierland, terwijl ten aanzien van Frankrijk en Nederland deze overeenkomst alleen geldt voor hun Europese grondgebied.

Ik herinner eraan dat degenen die reizen met het oog op het uitoefenen van een bezoldigde activiteit gedurende een kort verblijf niet onder deze overeenkomst vallen. Op hen blijft het desbetreffende Gemeenschaps- en nationale recht van toepassing inzake visumplicht of visumvrijstelling en toegang tot de arbeidsmarkt. Deze overeenkomst kan worden opgeschort of beëindigd, maar een dergelijk besluit kan alleen voor alle lidstaten worden genomen. Ik steun ook de voorlopige toepassing van de overeenkomst in afwachting van de inwerkingtreding.

- Verslag-Busuttil (A7-0016/2009)

David Casa (PPE), *schriftelijk*. – (EN) Dit voorziet in de vrijstelling van de visumplicht tussen de Bahama's en de lidstaten van de EU. Ik ben voor een dergelijke overeenkomst en heb daarom voor dit verslag gestemd.

Carlos Coelho (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Ik steun het sluiten van deze overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en het Gemenebest van de Bahama's inzake de vrijstelling van de visumplicht voor toegang en kort verblijf teneinde het reizen van de burgers van de betrokken landen te vergemakkelijken. De burgers van de Unie en de onderdanen van de Bahama's die naar het grondgebied van de andere overeenkomstsluitende partij reizen zijn voor maximaal drie maanden binnen een tijdvak van zes maanden vrijgesteld van de visumplicht. De overeenkomst is niet van toepassing op het Verenigd Koninkrijk en Ierland, terwijl ten aanzien van Frankrijk en Nederland deze overeenkomst alleen geldt voor hun Europese grondgebied.

Ik herinner eraan dat degenen die reizen met het oog op het uitoefenen van een bezoldigde activiteit gedurende een kort verblijf niet onder deze overeenkomst vallen. Op hen blijft het desbetreffende Gemeenschaps- en nationale recht van toepassing inzake visumplicht of visumvrijstelling en toegang tot de arbeidsmarkt. Deze overeenkomst kan worden opgeschort of beëindigd, maar een dergelijk besluit kan alleen voor alle lidstaten worden genomen. Ik steun ook de voorlopige toepassing van de overeenkomst in afwachting van de inwerkingtreding.

- Verslag-Haug (A7-0023/2009)

Gerard Batten (EFD), *schriftelijk*. – (EN) De afgevaardigden van de UKIP hebben zich van stemming onthouden omdat we vinden dat het niet tot de verantwoordelijkheid van de Europese Unie behoort om belastinggelden naar de slachtoffers van de Italiaanse aardbeving te sturen. We leven mee met de slachtoffers en we menen dat dergelijke donaties van nationale regeringen of liefdadigheidsorganisaties afkomstig moeten zijn.

Diogo Feio (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Zoals ik al heb opgemerkt bij de behandeling van het verslag-Böge over de aardbeving in de Abruzzes (A7-0021/2009), ben ik van mening dat de solidariteit tussen de lidstaten van de Europese Unie en Europese steun voor lidstaten die getroffen zijn door rampen een duidelijk signaal vormen van het feit dat de Europese Unie bij het invoeren van instrumenten voor speciale steunverlening als het Solidariteitsfonds van de Europese Unie bewijst in staat te zijn verenigd te blijven bij tegenslagen. Dat verheugt mij.

Daarom en aangezien de Commissie gewijzigde begrotingen in kan dienen “in geval van onafwendbare, uitzonderlijke of onvoorziene omstandigheden” (waaronder ook de aardbeving in Italië valt) heb ik voor dit verslag over de gewijzigde begroting van de Europese Unie gestemd, zodat de bewoners van de getroffen regio de schade die de aardbeving heeft aangericht zo snel mogelijk hersteld zien en de levensomstandigheden worden genormaliseerd door het beschikbaarstellen van 493,78 miljoen euro uit het Solidariteitsfonds van de EU.

João Ferreira (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (PT) De beschikbaarstelling van een bedrag van 493 771 159 euro uit het Solidariteitsfonds ten behoeve van Italië is goedgekeurd. Daar het Solidariteitsfonds geen eigen begroting heeft moet de communautaire begroting worden gewijzigd om te verzekeren dat het overeengekomen bedrag beschikbaar wordt gesteld. Hoewel wij het ermee eens zijn dat het noodzakelijk is de gelden zo snel mogelijk beschikbaar te stellen, betreuren we het dat het voorstel van de Europese Commissie ertoe leidt dat, naast het bezuinigen op de uitgaven van andere begrotingsposten, er wordt gesneden in belangrijke communautaire programma's van het afgelopen en huidige meerjarig financieel kader.

Het reduceren van de uitgaven van het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw, het Financieringsinstrument voor de Oriëntatie van de Visserij – communautaire programma's van het vorige communautair kader 2000-2006 – en het financieringsinstrument voor het milieu LIFE+ zijn er voorbeelden van. Wij zijn van mening dat het noodzakelijk is het Solidariteitsfonds aan te passen door er een zelfstandige begrotingspost met eigen middelen voor te creëren. De financiering van het fonds mag echter niet ten koste gaan van de genoemde communautaire programma's, terwijl men blijft volharden in het opvoeren van de uitgaven voor militaire en propagandistische doeleinden. Het zou onze voorkeur hebben gehad als de gelden die nu zijn bestemd voor het Solidariteitsfonds bij die begrotingsposten waren weggehaald.

Barry Madlener (NI), *schriftelijk*. – De Partij voor de Vrijheid (PVV) is voor noodhulp. Het is echter aan de individuele lidstaten om noodhulp te verlenen en niet aan de Europese Unie.

- Verslag-Böge (A7-0022/2009)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *schriftelijk*. – (LT) Ik ga ermee akkoord dat er bijkomende steun verleend dient te worden aan werknemers die te lijden hebben onder de gevolgen van grote structurele veranderingen in de wereldhandelspatronen en dat deze werknemers bij hun herintreding op de arbeidsmarkt begeleid dienen te worden. Het is van essentieel belang dat de financiële steun aan ontslagen werknemers zo snel mogelijk ter beschikking wordt gesteld en dat het geld van het Europees Fonds voor aanpassing aan de globalisering (EGF), dat essentieel is voor de herintreding van ontslagen werknemers op de arbeidsmarkt, efficiënter wordt gebruikt. Ik zou graag benadrukken dat de lidstaten uitvoeriger gegevens dienen te verstrekken over de inachtneming van belangrijke doelstellingen op het vlak van de gelijkheid van man en vrouw en vermindering van discriminatie door middel van maatregelen die door het EGF worden gefinancierd.

David Casa (PPE), *schriftelijk*. – (EN) Dit verslag pleit voor beschikbaarstelling van middelen uit het Europees Fonds voor aanpassing aan de globalisering. Ik ben het ermee eens dat beschikbaarstelling van middelen uit dit Fonds in dit geval noodzakelijk is en ik heb daarom voor dit verslag gestemd.

Lena Ek, Marit Paulsen, Olle Schmidt en Cecilia Wikström (ALDE), *schriftelijk*. – (SV) Wij zijn ons terdege bewust van de negatieve gevolgen van de economische crisis voor de arbeidsmarkt en de samenleving in haar geheel. Wij voelen sterk mee met iedereen die door de crisis is getroffen en stellen prijs op overbruggingsmaatregelen, zoals opleiding, voor individuele personen. Wij zijn er echter van overtuigd dat vrijhandel in wezen een positieve kracht is die de ontwikkeling van heel Europa bevordert. Daarom willen

wij liefst dat de economische crisis wordt bestreden met op de markt gebaseerde middelen die vrije en rechtvaardige handel stimuleren.

Diogo Feio (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Werkloosheid is een van de belangrijkste problemen waar de Europese economische ruimte door wordt getroffen. Nog voor het uitbarsten van de huidige financiële crisis, waardoor enkele symptomen die al eerder werden gevoeld zijn versterkt en verergerd, waren de ernstige effecten van de mondialisering en de daarmee gepaard gaande verplaatsing van ondernemingen voor het bestaan van veel Europeanen al duidelijk. Als we daar nog eens het huidige wantrouwen van de markten en de krimp in de investeringen bij optellen wordt het bijzonder moeilijke moment dat we nu beleven duidelijk. Hoewel ik de voorkeur geef aan zelfregulering van de markten, ben ik van mening dat met het oog op het uitzonderlijk karakter van de crisis buitengewone crisisbestrijdingsmaatregelen gerechtvaardigd zijn.

Het Europees Fonds voor aanpassing aan de globalisering is een van de mechanismen waarover de Europese Unie beschikt om werknemers te helpen die ten gevolge van de huidige crisis werkloos zijn geraakt. Ik meen dat de werknemers van Nokia GmbH in de regio rond het Duitse Bochum recht hebben op Europese steun, zoals die al eerder is verleend aan Portugal. Die steunverleningen zijn ontegenzeggelijk nuttig, maar los daarvan moet de Europese Unie zich blijven inzetten voor een steviger en creatievere Europese markt die investeringen en werkgelegenheid genereert. Alleen op die manier kan dit probleem doeltreffend, serieus en duurzaam aangepakt worden.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (PT) In dit geval ging het erom een antwoord te geven op een steunaanvraag van Duitsland voor het ontslag van werknemers in de telecommunicatiesector bij Nokia GmbH. De aanvraag voldoet aan de subsidiabiliteitscriteria in de verordening voor het Europees Fonds voor aanpassing aan de globalisering.

Het beschikbaarstellen van gelden uit dit Fonds verzacht slechts enkele ernstige gevolgen van de economische en financiële crisis. Daarom dient er gebroken te worden met het neoliberale beleid dat een ware economische en sociale ramp teweegbrengt in vele lidstaten van de Europese Unie, met name Portugal.

Hoewel we voor dit verslag hebben gestemd, moeten we toch opmerken dat de maatregelen – niet meer dan een lapmiddel – ontoereikend zijn en de verordening, die landen met hogere inkomens (en met name met hogere lonen en werkloosheidsuitkeringen) meer begunstigt, onrechtvaardig is.

Daarom dringen we aan op wijziging van het beleid en op de noodzaak een echt steunplan te maken voor de productie en het scheppen van banen met rechten.

Eija-Riitta Korhola (PPE), *schriftelijk*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik heb mijn steun verleend aan de investering van bijna 5,6 miljoen euro met middelen uit het Europees Fonds voor aanpassing aan de globalisering (EFG) in de Duitse regio Noordrijn-Westfalen, waar sinds de jaren negentig veel massaontslagen hebben plaatsgevonden. Ten gevolge van de sluiting van de fabriek in Bochum van het Finse telecommunicatiebedrijf Nokia in 2008 en de verplaatsing hiervan naar meer kosteneffectieve marktgebieden, zijn nog eens 2 300 mensen in de regio werkloos geworden. Als Fin heb ik speciale belangstelling voor de situatie van de werknemers, die hun baan zijn kwijtgeraakt vanwege het staken van de productie van Nokia in Bochum. De sluiting van de Nokia-fabriek in Bochum was de laatste in een reeks van gebeurtenissen die de werkloosheid in de regio hebben vergroot. Daarom juich ik de investering van het EFG in de regio van harte toe als een manier om meer arbeidsmogelijkheden voor de mensen in Noordrijn-Westfalen te creëren.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (FR) Denkend aan de onterecht ontslagen werknemers van Nokia stemmen wij voor dit voorstel. Maar we willen wel onderstrepen dat het ons niet tevreden stemt te moeten kiezen voor de minst slechte optie: hulp bij terugkeer op de arbeidsmarkt na de absurde massaontslagen bij Nokia, de mondiale nummer één op het gebied van mobiele telefonie. Ontslagen die hier worden gezien als een van de risico's van een vorm van globalisering waar we maar mee moeten leren leven.

Wij verzetten ons tegen deze logica van “aanpassing” aan de globalisering. Want zo noemt de Europese Unie sociale en menselijke drama's als deze, waarbij ondernemingen die recordwinsten maken hun vestigingen verplaatsen om nóg meer winst te maken en daarmee het leven van honderden werknemers en van een hele regio verwoesten. Dit voorgestelde, goedbedoelde lapmiddel (het Europees Fonds voor aanpassing aan de globalisering) kan niet verhullen dat de Europese Unie door haar keuze voor de vrije mededinging en tegen bescherming van de markt in feite direct verantwoordelijk is voor deze dramatische ontslagen. In plaats van het doen van dergelijke “aanpassingen” aan de weersinwekkende uitwassen van de wereldwijde, kapitalistische economie, zou de Europese Unie dergelijke praktijken moeten verbieden en de Europese burgers moeten beschermen.

Elisabeth Morin-Chartier (PPE), *schriftelijk*. – (FR) Dit verslag pleit voor beschikbaarstelling van middelen uit het Europees Fonds voor aanpassing aan de globalisering (EFG) na de ontslagen in Duitsland. Ik sta volledig achter de aanwending van dit Fonds. Dat is in dit geval noodzakelijk en daarom heb ik, net als de meerderheid van mijn collega's, voor gestemd. Het Europees Fonds voor aanpassing aan de globalisering is een van de middelen die de Europese Unie ter beschikking heeft voor hulp aan werkloze arbeidskrachten die zijn ontslagen ten gevolge van de negatieve effecten van de mondialisering. Ik denk dat Europese steun in het geval van de werknemers van Nokia GmbH en de Duitse regio Bochum, gerechtvaardigd is, zoals dat eerder het geval was in Portugal.

- Verslag-Wallis (A7-0030/2009)

David Casa (PPE), *schriftelijk*. – (EN) Siwec is ervan beschuldigd dat hij anderen in hun religieuze overtuiging heeft beledigd tijdens een evenement dat enkele jaren geleden heeft plaatsgevonden. Na de feiten van deze zaak nog eens te hebben bestudeerd, meen ik dat zijn immuniteit zeker niet moet worden opgeheven. Dit is ook het standpunt van de rapporteur en daarom heb ik voor dit verslag gestemd.

Ole Christensen, Dan Jørgensen en Christel Schaldemose (S&D), *schriftelijk*. – (DA) Wij hebben tijdens de stemming van vandaag gestemd voor het opheffen van de immuniteit van onze collega, de heer Siwec. Dit zou betekenen dat hij in Polen voor het gerecht kan worden gedaagd zoals iedere andere burger. Wij hebben veel sympathie voor de heer Siwec en we zijn het ermee eens, voor wat het waard is, dat de zaak die tegen hem is aangespannen ongegrond is en op politieke motieven gebaseerd.

Dat wij niettemin van oordeel zijn dat het mogelijk moet zijn om hem net als anderen aan het oordeel van de rechtbank te onderwerpen, hangt ermee samen dat wij er vertrouwen in moeten hebben dat Polen de fundamentele principes van de democratie en de rechtsstaat respecteert die de voorwaarden vormen voor het lidmaatschap van de EU. Om deze reden stemmen wij uit principe altijd voor het opheffen van de immuniteit van leden van het Parlement, ongeacht de concrete zaak in kwestie.

- Verslag-Coelho (A7-0035/2009)

Elena Oana Antonescu (PPE), *schriftelijk*. – (RO) De oprichting van het Schengengebied door de opheffing van de interne grenscontroles en de invoering van vrij verkeer binnen het grondgebied van de EU zijn enkele van de belangrijkste wapenfeiten van de Europese Unie. Met het oog op het open karakter van de grenzen moeten er strenge eisen worden gesteld wanneer het Schengenacquis daadwerkelijk in praktijk wordt gebracht, zodat er meer onderling vertrouwen tussen de lidstaten ontstaat, onder andere als het gaat om de tenuitvoerlegging van de maatregelen in het kader van de opheffing van interne grenscontroles.

Het evaluatiemechanisme voor toezicht op de toepassing van het Schengenacquis moet worden verbeterd. Een hoge mate van veiligheid en vertrouwen vergt effectieve samenwerking tussen de regeringen van de lidstaten en de Commissie.

Gezien het belang van dit wetgevingsinitiatief en de betekenis ervan in termen van fundamentele rechten en vrijheden is het betreuenswaardig dat het Europees Parlement de rol van raadgever vervult in plaats van medewetgever, zoals het geval had moeten zijn. Ik heb derhalve tegen het wetgevingsvoorstel van de Commissie gestemd.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *schriftelijk*. – (LT) Ik heb voor dit verslag gestemd omdat het standpunt van de rapporteur strookt met de principes van de burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken. Het is belangrijk voor alle lidstaten dat er een evaluatiemechanisme wordt ingesteld. Aangezien niet werd overwogen om gebruik te maken van de medebeslissingsprocedure, beperkt het voorstel van de Europese Commissie de samenwerkingsmogelijkheden tussen de lidstaten. Het voorstel dat onlangs door de Europese Commissie werd opgesteld zal moeten worden aangepast zodra het Verdrag van Lissabon in werking treedt.

Diogo Feio (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Door de Overeenkomst van Schengen is er een Europese ruimte tot stand gekomen zonder controles aan de binnengrenzen. Dat was een belangrijke stap voor het creëren van een open interne markt, met vrij verkeer van personen en goederen. Om de mogelijkheden van deze ruimte, die ik zelf ook zie, te behouden is er een efficiënt evaluatiemechanisme nodig om de uitvoering van de maatregelen door de lidstaten te beoordelen.

Daarom stem ik in met de versterking van de bevoegdheden om het Schengenproces te begeleiden, met name via evaluaties (vragenlijsten en bezoeken ter plaatse, aangekondigd of niet) en mechanismen voor de

ex-postevaluatie, zodat adequaat toezicht is verzekerd op de manier waarop de lidstaten handelen, samenwerken en hun buitengrenzen controleren in het kader van de Schengenovereenkomst.

Ik weet dat zwakke kanten of het slecht functioneren van het systeem serieuze risico's voor de interne veiligheid van de Unie met zich meebrengen en het Schengengebied als ruimte van vrijheid maar ook als ruimte van veiligheid in gevaar brengen.

Ik ben het echter niet eens met de versterking van het communautaire karakter van deze evaluatie door de bevoegdheden van de Europese Commissie te versterken ten koste van het intergouvernementele karakter dat tot nu in de Groep Schengenevaluatie de boventoon voerde.

Daarom stem ik voor de verwerping van het Commissievoorstel.

- Verslagen-Coelho (A7-0034/2009) en (A7-0035/2009)

Jacky Hénin (GUE/NGL), schriftelijk. – (FR) We durven te spreken over een Schengenacquis, maar als inwoner van Calais kan ik u verzekeren dat de Schengenverdragen weliswaar gunstig zijn voor een vrij verkeer van kapitaal en goederen, maar dat ze ook een aantal problemen opleveren.

Achter de sympathieke utopie van een Europa zonder grenzen gaat de tragische realiteit van Schengen schuil. Dagelijks worden we geconfronteerd met de inhumane levensomstandigheden van migranten.

Aan die tragedie wordt door de Unie en de lidstaten weinig tot niets gedaan. Frankrijk maakt zichzelf te schande door het uitvoeren van media- en politieoperaties waarbij een ware mensenjacht plaatsvindt, zoals in de "Jungle" van Calais.

Hierbij is de Europese Unie, zelfs als het uitsluitend gaat om humanitaire acties, volkomen afwezig en staan de lokale gemeenschappen er alleen voor.

Laten we eens ophouden met het plengen van krokodillentranen en ons eindelijk eens gaan gedragen als verantwoordelijke mensen. Wat er in Calais gebeurt, is een groot politiek probleem voor de Unie. Dat wordt niet opgelost door de vesting Europa te verdedigen met Schengenverdragen, noch door gerichte humanitaire acties. Het wordt tijd dat we een einde maken aan het vrijhandelsbeleid. Het wordt tijd dat we een einde maken aan het vrije verkeer van kapitaal. Het wordt tijd dat we de voedselsovereiniteit bevorderen en dat we water en energie bestempelen als mondiale publieke goederen, en het wordt tijd dat we de sociaaleconomische ongelijkheid bestrijden.

9. Rectificaties stemgedrag/voorgenomen stemgedrag: zie notulen

(De vergadering wordt om 12.30 uur onderbroken en om 15.05 uur hervat)

VOORZITTER: JERZY BUZEK

Voorzitter

10. Goedkeuring van de notulen van de vorige vergadering: zie notulen

11. Vragenuur voor vragen aan de voorzitter van de Commissie

De Voorzitter. – Aan de orde is het vragenuur voor vragen aan de voorzitter van de Commissie.

Vrije vragen

Paulo Rangel, ondervoorzitter van de PPE-Fractie. – (PT) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de voorzitter van de Commissie, om te beginnen wil ik u in dit eerste debat feliciteren met deze nieuwe vorm van politieke controle en de betekenis ervan voor de vooruitgang en de ontwikkeling van de parlementaire democratie in Europa. Het zijn de Europese burgers die via hun vertegenwoordigers uit dit instrument voordeel halen.

Gelet op de jongste ontwikkelingen, namelijk het Ierse referendum, de ratificatie door Polen en de recente verklaringen van de president van de Tsjechische republiek, zou ik graag uw standpunt vernemen ten aanzien van het inwerkingtredingsproces van het Verdrag van Lissabon. Hebt u enige actie ondernomen? Wanneer verwacht u dat het Verdrag in werking zal treden? Heeft de Commissie met die voorlopige datum voor ogen

reeds stappen gezet naar de overgang van de Verdragen – van het Verdrag van Nice naar het Verdrag van Lissabon – of neemt zij vooralsnog een – laten we zeggen – afwachtende houding aan en wil zij liever eerst de kat uit de boom kijken?

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie*. – (PT) In de eerste plaats dank ik u van harte voor uw lovende woorden, mijnheer Rangel. Het is voor mij een waar genoegen dat deze procedure nu, net als in Portugal, ook in het Europees Parlement wordt toegepast. In mijn land heb ik er als oppositieleider en als eerste minister gebruik van gemaakt. Ik hoop dan ook van harte dat dit instrument mij in de gelegenheid zal stellen met de leden van dit Parlement in discussie te treden.

In antwoord op uw vraag kan ik u zeggen dat de zaak voor mij duidelijk is: vanuit democratisch oogpunt hebben alle landen het Verdrag van Lissabon reeds goedgekeurd. Ierland heeft dat via een referendum gedaan en de andere landen via hun parlement. In de Tsjechische republiek is het ratificatieproces nog aan de gang. We wachten thans op de voltooiing van het proces in het Constitutioneel Hof, maar zodra dat proces ten einde is, zal het ratificatieproces hoe dan ook een feit zijn, want hier is een algemeen beginsel van recht, Europees recht en internationaal recht van toepassing, namelijk het beginsel van loyale samenwerking tussen de lidstaten en de instellingen, en ook het beginsel van goede trouw bij onderhandelingen over internationale overeenkomsten.

Paulo Rangel, *ondervoorzitter van de PPE-Fractie*. – (PT) Mijnheer de voorzitter van de Commissie, na dit antwoord heb ik nog een andere vraag voor u: iedereen is in afwachting van de benoeming van de Commissie, maar hoe staat u eigenlijk tegenover deze kwestie? Zullen we totdat de Tsjechische republiek het Verdrag daadwerkelijk ratificeert slechts over een tijdelijke Commissie beschikken of zal voortgang worden gemaakt met de procedure voor de benoeming van de nieuwe commissarissen?

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie*. – (PT) De Europese Raad heeft beslist dat de nieuwe commissarissen pas kunnen worden benoemd wanneer er juridische duidelijkheid bestaat over het Verdrag en dit proces is vooralsnog niet afgerond.

Daarom zal de Commissie vanaf 1 november slechts de lopende zaken behandelen. Uiteraard wensen wij dat dit proces zo spoedig mogelijk wordt voltooid. Wij proberen zoveel mogelijk voor te bereiden voor de nieuwe Commissie en wij zullen dat blijven doen. Om eerlijk te zijn, geachte afgevaardigden, moet ik er wel aan toevoegen dat wij de timing niet helemaal onder controle hebben, omdat wij afhankelijk zijn van de afronding van het ratificatieproces in de Tsjechische republiek.

Stephen Hughes, *ondervoorzitter van de S&D-Fractie*. – (EN) Het aantal werklozen kan komend jaar in de Europese Unie oplopen tot 27 miljoen, waardoor deze financiële en economische crisis een sociale crisis wordt. Vindt u in dit licht ook niet dat het economisch herstelplan dat vorig jaar december is overeengekomen, op zich onvoldoende was? Bent u het er, met name, niet mee eens dat een verdere stimulans nodig is – de European Trade Union Confederation (ETUC) heeft 1 procent van het bbp voorgesteld – een stimulans die zich richt op een positieve strategie voor de betreding van de arbeidsmarkt die tot doel heeft essentiële werkgelegenheid te beschermen en nieuwe banen te scheppen door het intelligent delen van werk te bevorderen?

Wat gaat u op Europees niveau doen om banen in de groene sector en jongerensector te bevorderen? Er is bijvoorbeeld voorgesteld om één strategisch platform op te zetten op een niveau dat alle belangrijke spelers samenbrengt, om in alle sectoren samen te werken aan groei, innovatie en banen en om de bestaande instrumenten zoals technologieplatforms, panels van deskundigen op het gebied van vaardigheden, en gezamenlijke technologie-initiatieven te coördineren. Bent u het ermee eens dat het een goed idee zou zijn om dit op Europees niveau ten uitvoer te leggen?

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie*. – (EN) Ik denk dat de situatie zonder ons economisch herstelplan veel, veel slechter zou zijn. De genomen maatregelen hebben een echt dempend effect gehad. Er is in 2009 en 2010 volgens onze schattingen circa 5 procent van het bbp van de Europese Unie uitgegeven, wat circa 550 miljard euro is. Ik denk dus dat er wel degelijk iets is gedaan. Laten we daar realistisch over zijn.

Ik ben vóór elke andere inspanning in de vorm van de gecombineerde platforms die u hebt voorgesteld, teneinde de problemen aan te pakken waarvoor we gesteld staan. De werkgelegenheid blijft het belangrijkste probleem. Zoals u weet, heb ik dit meerdere keren gezegd en heb ik zelfs gevraagd om een top over werkgelegenheid. Het belang daarvan is door enkele lidstaten naar beneden gehaald. Misschien kunt u, meneer Hughes, ons helpen om bepaalde lidstaten en regeringen die hebben besloten de waarde van een

werkgelegenheidstop naar beneden te halen, te overtuigen, want in mijn ogen is werkgelegenheid het grootste probleem dat we in de nabije toekomst onder ogen zullen moeten zien.

Stephen Hughes, *ondervoorzitter van de S&D-Fractie*. – (EN) Ik zal deze lidstaten inderdaad bewerken. Om nog even terug te komen op het idee van de strategie voor gelijke markttoegang: vindt u ook dat uitgaven gericht op het doeltreffend verlagen van de werkloosheid niet mogen worden beschouwd als een aanvullende last voor de overheidsfinanciën, maar moeten worden gezien als een manier om duurzaamheid te waarborgen?

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie*. – (EN) Dat is in feite wat we doen. Enkele van de speciale maatregelen die de lidstaten hebben genomen – kijk bijvoorbeeld naar de *Kurzarbeit* in Duitsland – hebben de uitgaven verhoogd, terwijl de productiviteit tot op zekere hoogte is verlaagd, en dat was naar mijn mening vanuit sociaal gezichtspunt gerechtvaardigd. Ik zou hetzelfde kunnen zeggen over het Welshe systeem dat in het Verenigd Koninkrijk is goedgekeurd. Er zijn dus inderdaad goede voorbeelden van gevallen waarin om sociale redenen sprake was van meer flexibiliteit en hogere sociale uitgaven, maar waar dat een manier was om een verdere stijging van de werkloosheid te voorkomen, wat op dit moment mijn voornaamste zorg blijft.

Guy Verhofstadt, *voorzitter van de ALDE-Fractie*. – Voorzitter, mijn vraag zal de voorzitter van de Commissie niet verwonderen. Vrijdag maakte commissaris Neelie Kroes bekend dat er significante aanwijzingen zijn dat de Duitse hulp aan Opel strijdig is met de Europese regels voor staatssteun en de interne markt en dat daardoor vestigingen in andere landen werden benadeeld. Günther Verheugen daarentegen zag geen probleem. Hij zei trouwens op de radio dat Opel nu al op de goede weg is.

Gisteren heeft een CDU-collega van ons zelfs gevraagd dat mevrouw Kroes teruggefloten zou worden. Hij sprak over een zeer omstreden commissaris, een niet-objectieve commissaris, een anti-Duitse commissaris, die niet op twee weken voor het einde van haar ambtstermijn Europa op stellen kan zetten. Nu, mevrouw Kroes doet mijns inziens gewoon haar werk en mijn vraag aan u, voorzitter, is dan ook zeer eenvoudig: zult u uw commissaris Neelie Kroes ondersteunen? Ja of nee?

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie*. – (EN) Ik heb mijn commissarissen, met inbegrip van Neelie Kroes, altijd gesteund. Zij heeft het besluit – namelijk om de contactpersonen die zij had bij de Duitse regering, om opheldering te vragen – natuurlijk pas genomen nadat zij mijn instemming had. We wachten nu op antwoord van de betrokken ondernemingen.

Ik ben dankbaar dat we, dankzij goede samenwerking, heel goede voortgang maken in deze zaak. Ik begrijp dat GM en Opel Trust, na de twijfels die de Commissie heeft geuit over de rechtmatigheid van de biedprocedure, een nieuwe beoordeling zullen uitvoeren van de aanbiedingen om Opel te kopen, op basis van commerciële voorwaarden. Ik heb er vertrouwen in dat we tot een oplossing kunnen komen die verenigbaar is met de Europese regels voor de interne markt en staatssteun.

Ik heb heel vaak gezegd dat we in Europa geen compromissen mogen sluiten op het punt van de interne markt en de mededingingsregels. Als we dat wel doen, hebben we geen interne markt meer en hebben we geen gemeenschappelijk Europees project meer.

Guy Verhofstadt, *voorzitter van de ALDE-Fractie*. – Ik heb geen vraag meer. Ik stel alleen vast dat de voorzitter van de Commissie hier zeer duidelijk verklaart dat de brief die mevrouw Kroes gestuurd heeft, ook zijn aval heeft en de goedkeuring van de gehele Commissie heeft gekregen. Dat is wel belangrijk want dan moet de heer Verheugen toch wel op zijn woorden letten wanneer hij zegt dat er geen problemen zijn. Het is het een of het ander.

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie*. – (EN) De brief had niet alleen mijn steun, maar ik heb mevrouw Kroes, voordat zij de brief verzond, zelfs gezegd een brief te zenden. Mijn standpunt in deze zaken is dus volstrekt duidelijk.

Meneer Verhofstadt, laten we duidelijk zijn. We hebben in de Commissie drie mensen die het recht hebben om een standpunt naar buiten te brengen, maar de standpunten van de Commissie zijn de standpunten die worden geuit door de voorzitter namens het college of door de betrokken commissaris.

Rebecca Harms, *medevoorzitter van de Verts/ALE-Fractie*. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, in grote ongerustheid over een mogelijk mislukken van de klimaatonderhandelingen in Kopenhagen heeft de Commissie milieubeheer, volksgezondheid en voedselveiligheid van dit Parlement gisteren in goede verstandhouding de eerder aan de Europese Raad gestelde eisen bevestigd en het dringende karakter ervan onderstreept. De

commissie stelde daarbij voor dat de Raad zich nogmaals buigt over de noodzaak om een doel van 30 procent CO₂-reductie voor de Europese Unie vast te leggen, met een mogelijkheid van 40 procent voor de industrielanden. Daarnaast heeft de commissie – en dat is cruciaal voor de multilaterale onderhandelingen – voorgesteld dat Europa tegen 2020 30 miljard euro bijdraagt aan het klimaatfonds voor de ontwikkelingslanden. Wat gaat u doen, wat kunt u doen om de Raad ontvankelijk te maken voor deze belangrijke, onvermijdelijke en gerechtvaardigde eisen?

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie*. – (EN) Zoals ik in het openbaar heb verklaard tijdens de bijeenkomst op hoog niveau in New York, en ook in Pittsburgh, maak ik me grote zorgen over het trage tempo van de onderhandelingen voor Kopenhagen.

Er zijn drie potentiële struikelblokken voor Kopenhagen, die niet alleen betrekking hebben op de financiering: het duidelijke gebrek aan ambitie met betrekking tot beloften inzake emissiereducties bij enkele ontwikkelde landen buiten de Europese Unie, de terughoudendheid van grote ontwikkelingslanden – de grote opkomende economieën – om met overtuigende voorstellen voor hun reductiemaatregelen te komen, en ook het ontbreken van een solide financieel aanbod van de ontwikkelde landen op de onderhandelingstafel. Dit zijn de drie struikelblokken.

Ik hoop dat de Europese Unie haar positie als leider behoudt en dat de Europese Raad aan het einde van deze maand met een solide financieel voorstel komt. Ik hoop dat we tijd zullen hebben om dit morgen nader te bespreken, want klimaatverandering zal een van de belangrijkste gespreksonderwerpen zijn in de komende Europese Raad. De Commissie zal zeker vechten voor een ambitieus programma, want zoals ik altijd heb gezegd, is klimaatverandering niet alleen een milieuaangelegenheid, maar heeft zij ook te maken met ontwikkeling.

Rebecca Harms, *medevoorzitter van de Verts/ALE-Fractie*. – (DE) Mijnheer de voorzitter van de Commissie, bij veel informatieve gesprekken, ook met hoge VN-ambtenaren, krijgen wij te horen dat de Europese Unie met haar inzet inmiddels achterblijft bij landen als China, of – als het om de inspanningen gaat – Japan. Hoe kunt u nog altijd beweren dat wij een leidende rol zullen spelen?

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie*. – (EN) Ik zal heel blij zijn wanneer het zover komt, maar helaas klopt dit niet. Tot nu toe is de Europese Unie het enige blok dat zich heeft vastgelegd op bindende doelstellingen die nu worden vertaald in wetgeving.

Wij verwelkomen bepaalde positieve ontwikkelingen, namelijk de lofwaardige politieke aankondiging die de nieuwe premier van Japan heeft gedaan – ik heb hem persoonlijk gefeliciteerd – maar tot nu toe is dit een politieke aankondiging. Wij verwelkomen ook enkele van de nationale plannen die zijn bekendgemaakt door China. China heeft er tot nu toe echter niet mee ingestemd om deze bindend te maken in de onderhandelingen in Kopenhagen.

Wij verwelkomen ook andere positieve ontwikkelingen, maar in feite gaan wij in de wereld voorop in deze strijd tegen klimaatverandering. Ik zou willen dat er nog iemand anders was die samen met ons voorop liep, want soms is het niet erg aangenaam om helemaal alleen aan de leiding te gaan. De werkelijkheid is echter dat anderen even ambitieus zouden moeten zijn als wij.

Michał Tomasz Kamiński, *voorzitter van de ECR-Fractie*. – (PL) Mijnheer de Commissievoorzitter, allereerst wil ik u bedanken omdat u het levende bewijs bent dat door politici gedane beloften ook worden nagekomen. Wanneer mijn echtgenote mij vraagt om iets te doen en wil weten of ik het ook echt zal doen, antwoord ik haar altijd als volgt: “Ja, ik ben per slot van rekening een politicus.” U hebt vandaag bewezen dat u als politicus uw woord houdt. U staat aan onze kant en geeft zeer goede antwoorden op de vragen van het Europees Parlement.

Mijnheer de voorzitter, u hebt in uw toespraak voor dit Parlement gezegd dat het van vitaal belang is om de interne markt te versterken en dat de versterking van de interne markt als een remedie tegen de crisis in Europa kan worden gezien. Mijnheer de voorzitter, ik zou u namens mijn fractie willen vragen wat u in de komende maanden van plan bent te doen om ervoor te zorgen dat de versterking van de Europese interne markt zal bijdragen aan het bestrijden van de ernstige economische crisis die we vandaag het hoofd moeten bieden.

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie*. – (EN) Dank u wel, meneer Kamiński. Ik heb in mijn politieke richtsnoeren, die het Europees Parlement volgens mij heeft goedgekeurd door de grote steun die u

mij bij mijn herverkiezing hebt gegeven, zelfs gezegd dat de interne markt een prioriteit is en dat we alle soorten van economisch nationalisme moeten bestrijden.

Ik heb goed nieuws voor u allemaal. Juist vandaag heb ik Mario Monti opdracht gegeven om een verslag op te stellen over de toekomst van de gemeenschappelijke markt, met daarin opties en aanbevelingen voor een initiatief om de gemeenschappelijke markt weer op gang te brengen. Ik ben heel blij dat hij deze opdracht heeft geaccepteerd, omdat het een manier is om expertise van buitenaf te krijgen, om steun op te bouwen, hopelijk samen met het Europees Parlement, zodat we de interne markt een nieuwe stimulans kunnen geven, en om te zien hoe we de interne markt kunnen aanpassen aan de 21e eeuw. Ik ben van mening dat dit bijzonder belangrijk is voor consumenten en ook voor kleine en middelgrote ondernemingen, die soms de druk voelen en lijden onder verstoring gedrag in de gemeenschappelijke markt.

Michał Tomasz Kamiński, voorzitter van de ECR-Fractie. – (PL) Mijnheer de Commissievoorzitter, ten slotte zou ik willen benadrukken hoe belangrijk het is voor ons, voor onze fractie, dat u bij deze inspanningen om de interne markt te versterken en een gemeenschappelijk Europa op te bouwen, niet bent vergeten welke verschillen er in Europa bestaan. U bent niet vergeten dat er in ons midden landen zijn die nog niet zo lang geleden tot de Europese Unie zijn toegetreden en dat deze lidstaten in zekere zin een economische achterstand hebben. Wij weten dat u deze nieuwe lidstaten altijd heel eerlijk heeft behandeld en ik hoop dat u dit ook in de toekomst zult blijven doen.

José Manuel Barroso, voorzitter van de Commissie. – (EN) Ik denk dat de interne markt de beste manier is om alle lidstaten te beschermen, of die lidstaten nu oud of nieuw zijn, groot of klein, rijk of arm. Het is een rechtvaardig beleid, want het is de beste manier om de zwakkeren te beschermen, namelijk de consumenten, die doorgaans de zwakkeren zijn.

Het is ook de manier om kleine en middelgrote ondernemingen te beschermen tegen de grote monopolies of oligopolies. Dit – de inspiratie voor de interne markt – is dus een heel belangrijk acquis van onze Europese Unie.

Lothar Bisky, voorzitter van de GUE/NGL-Fractie. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, u vraagt de lidstaten om op korte termijn te stoppen met economische herstelprogramma's en begrotingstekorten snel weg te werken. Maar zelfs uw meest recente prognose voorziet voor het laatste kwart van 2009 slechts een groei van 0,1 procent in het bruto nationaal product in de Europese Unie. Over heel 2009 gezien resulteert dat nog altijd in een daling van 4 procent. Volgens uw eigen prognoses zou de werkloosheid in de EU naar ruim 11 procent kunnen stijgen.

Vreest u niet dat een voorbarige en drastische vermindering van de overheidsuitgaven een aarzelend begin van herstel meteen weer teniet zou kunnen doen,? Of denkt u: de financiële sector is voorlopig buiten gevaar, laat nu de kleine man maar opdraaien voor de kosten van de crisis? U dringt de mensen in Letland, Hongarije en Roemenië nu al schandalige voorwaarden voor EU-noodkredieten op: lagere lonen, lagere pensioenen, minder openbare voorzieningen en hogere btw. Is dat uw idee van een sociaal Europa?

José Manuel Barroso, voorzitter van de Commissie. – (EN) Allereerst, juist omdat wij ons bezighouden met de cijfers die u hebt genoemd – en ik ben het ruwweg met de cijfers eens – zijn het inderdaad onze prognoses. Zoals ik al meerdere keren heb gezegd, zijn we bezig de exitstrategie op te stellen, maar we raden af om de exitstrategie nu al ten uitvoer te gaan leggen. We zeggen dus dat we de stimuleringsprogramma's moeten behouden. De ministers van Financiën zijn bijeengekomen, en ik geloof dat ze het erover eens zijn dat we de exitstrategie niet voor 2011 ten uitvoer moeten leggen. We moeten onze economie dus nog blijven stimuleren, juist vanwege onze zorgen, namelijk op het sociale vlak en in het bijzonder op het gebied van de werkloosheid.

Deze crisis is, zoals u weet, echter ook ontketend door zeer grote onevenwichtigheden, door hoge overheidsuitgaven, door financiële orgieën. Ik denk dat we geen onhoudbaar model in stand moeten houden, dus op een gegeven moment moeten we terugkeren naar duurzaamheid. Dit is ook een kwestie van solidariteit met toekomstige generaties.

Lothar Bisky, voorzitter van de GUE/NGL-Fractie. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, begrijp ik goed dat 2011 het tijdstip voor een exit zou kunnen zijn?

José Manuel Barroso, voorzitter van de Commissie. – (EN) Ik kan dit nu niet bevestigen, maar ik kan u wel vertellen dat het hoogstwaarschijnlijk niet vóór die tijd zal zijn. Ik denk dat de ministers van Financiën het

daarover eens zijn – en dat was overigens ook het standpunt dat de Europese Unie heeft ingenomen in de G20.

Er wordt nu geprobeerd om dit beleid wereldwijd te coördineren. Dat betekent niet dat alle regio's van de wereld tegelijkertijd dezelfde besluiten zullen nemen, maar we hebben in deze crisis wel gezien dat we in goede tijden en in slechte tijden onderling verbonden zijn, en we moeten proberen deze exitstrategieën op mondiaal niveau te formuleren.

Het zal dus hoogstwaarschijnlijk niet voor 2011 zijn, maar we moeten de economische situatie zeer nauwlettend in de gaten blijven houden.

Nigel Farage, *medevoorzitter van de EFD-Fractie*. – (EN) Meneer Barroso, het is heel goed u hier te zien. Een kans om de leidinggevende rekenschap te laten afleggen, moet zeker worden verwelkomd.

Zoals u weet, ben ik niet altijd een van uw grootste aanhangers geweest, maar ik moet toegeven dat u het heel goed hebt gedaan. U bent erin geslaagd de resultaten van het Franse referendum te negeren, u bent erin geslaagd de resultaten van het Nederlandse referendum te negeren, en u bent erin geslaagd de Ieren de tweede keer met bedreigingen te dwingen zich te onderwerpen. U hebt dus bijna uw Verdrag.

Nu is het natuurlijk tijd om de voorzitter van de Europese Raad te kiezen, het grote symbolische boegbeeld van de Europese Unie. Tony Blair is de uitgesproken favoriet bij de bookmakers. Ik vroeg me af of u het met mij eens bent dat zijn voortdurende steun voor een overstap van het Verenigd Koninkrijk op de euro, het feit dat hij 2 miljard pond per jaar van de Britse korting opgeeft, en zijn hele aanpak van het Britse lidmaatschap van de Europese Unie – zijn weigering om de Britten een referendum te geven – allemaal laten zien dat zijn geloofsbrieven voldoende pro-Europees zijn om de voorzitter te worden? Was dit misschien de deal die ik in 2005 heb voorspeld? Was dit de hele tijd al afgesproken?

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie*. – (EN) Op de eerste plaats, meneer Farage, treur niet over de resultaten in Ierland. Het was geen grote overwinning – slechts 67 procent van de kiezers! We hebben laten zien dat er grote steun voor Europa kan zijn wanneer er een echt debat is met echte eigen inbreng. Het was eigenlijk een Ierse verklaring van onafhankelijkheid van de UK Independence Party, want u was daar bezig campagne te voeren en de Ieren hebben 'nee' gezegd tegen u en uw partij.

(Applaus)

Op de toekomstige voorzitter van de Raad ga ik nu niet in. Dat is een besluit voor de Europese Raad. Wat ik u wel in alle eerlijkheid wil zeggen, is dat er geen verborgen afspraken zijn en dat er geen verborgen agenda's zijn. Als die er wel waren, zou ik daar al vanaf weten. Dus er zijn geen verborgen afspraken of geheime onderhandelingen. Wat ik u kan zeggen, is het volgende: we hebben een voorzitter van de Raad nodig die een overtuigde Europeaan is en die voortdurend zorgt voor consistentie, want ik denk niet dat het goed is om een Raad te hebben die elke zes maanden zijn agenda volledig verandert. Ik ben een groot voorstander van een sterke Europese Raad die zorgt voor samenhang en consistentie in de Raad en die natuurlijk hand in hand samenwerkt met de Commissie en zich volledig inzet voor het Europese project en de aangelegenheden van de Gemeenschap.

Nigel Farage, *medevoorzitter van de EFD-Fractie*. – (EN) Meneer Barroso, ik ben teleurgesteld. Het is nu het vragenuur, en een 'ja' of 'nee' zou gemakkelijker zijn geweest, maar het hindert niet. Of het nu de heer Blair is of niet, het feit is dat hij niet democratisch zal worden gekozen en dat u zelf niet democratisch bent gekozen. Wat dit eigenlijk niet de hele EU samen? Is het geen tamelijk wonderlijke organisatie om gepensioneerde, uitgetelde ex-premiers echte leidinggevende macht te geven? U had met dit Verdrag de EU democratisch kunnen maken. U hebt ervoor gekozen dat niet te doen. Doet nationale democratie ertoe, of is de Europese Unie in uw ogen een groter goed?

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie*. – (EN) Het is juist omdat de Europese Unie niet het soort geïntegreerde staat is die u zo zeer lijkt te vrezen, dat de voorzitter van de Raad niet rechtstreeks door het volk wordt gekozen, maar wordt gekozen door de democratisch gekozen regeringsleiders van Europa. Dat is nu juist de logica ervan. Ikzelf heb niet alleen de unanieme steun van de democratisch gekozen regeringsleiders gekregen, maar ook die van een grote meerderheid in dit Parlement. Ik denk dus dat ik een grote democratische legitimiteit heb.

(Applaus)

In mijn vorige leven als nationaal politicus ben ik op 29-jarige leeftijd op democratische wijze in mijn nationaal parlement gekozen, en ik kan u verzekeren dat het moeilijker is om tot voorzitter van de Commissie te worden gekozen dan het in de meeste van onze landen is om tot premier te worden gekozen!

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Morgenmiddag om 3 uur houd ik een persconferentie over de crisissituatie waarin de mensenrechten zich al sinds 2006 bevinden. Ik nodig de Commissievoorzitter en al mijn collega's hiervoor van harte uit. Volgens de informatie van de nationale dienst voor rechtsbijstand bewijst een groot aantal rechtskrachtige rechterlijke vonnissen dat in de herfst van 2006 in Hongarije wrede politieterrorisme plaats heeft gevonden, vooral op 23 oktober, tijdens de herdenkingsplechtigheid die werd gehouden ter ere van de vijftigste verjaardag van de Hongaarse Opstand. De politie heeft toen in opdracht van de regering onder andere veertien mensen in de ogen geschoten, waardoor velen van hen blind zijn geworden, honderden mensen onschuldig gevangen gezet die daar als politieke gevangenen zijn gemarteld.

Mijnheer de voorzitter, bent u zich ervan bewust dat Kinga Göncz, ondervoorzitter van de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken van dit Parlement, deel uitmaakte van deze regering die opdracht gaf op ogen te schieten? Wat is uw mening hierover? Ik nodig u van harte en met respect uit voor de persconferentie van morgen, waar ik u hoop te zien.

José Manuel Barroso, voorzitter van de Commissie. – (EN) Ik volg alle ontwikkelingen in de lidstaten, maar laten we duidelijk zijn: de Commissie heeft niet de bevoegdheid om zich te mengen in bepaalde interne kwestie van de lidstaten, en dit is een type vraagstuk waarop we hier geen antwoord kunnen geven, omdat het een intern debat betreft dat in Hongarije wordt gevoerd.

We hebben als Commissie de bevoegdheid om te interveniëren in aangelegenheden die te maken hebben met grondrechten, wanneer het gaat om de tenuitvoerlegging van het communautair recht. Hiervan was geen sprake in de gebeurtenissen waar de geachte afgevaardigde naar verwees. Ik verzoek u daarom om mij geen vragen te stellen die u beter op het niveau van de nationale parlementen dan hier in het Europees Parlement kunt behandelen.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Begrijp ik het goed dat het recht op vereniging en vergadering, de vrijheid van meningsuiting, mensenrechten en dus ook het Europese Verdrag tot de bescherming van de rechten van de mens blijkbaar geen deel uitmaken van het recht van de Europese Unie? Vormen mensenrechten geen onderdeel van het waardesysteem en het rechtssysteem van de Europese Unie? In dat geval heb ik dat blijkbaar verkeerd gedacht.

José Manuel Barroso, voorzitter van de Commissie. – (EN) Mensenrechten maken natuurlijk deel uit van de Europese Unie, maar we hebben een stelsel dat is gebaseerd op het recht, en we gaan ervan uit dat alle lidstaten, met inbegrip van uw land, rechtsstaten zijn. U kunt uw vragen dus voorleggen aan uw rechtbanken, en er zijn beroepsmogelijkheden bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en het Europees Hof van Justitie in Luxemburg. We hebben dus een mensenrechtenstelsel.

Wat ik niet kan en mag doen is me mengen in nationale politieke debatten tussen de verschillende politieke partijen.

De Voorzitter. – Hartelijk dank, mijnheer de voorzitter. Ik wil alle fractievoorzitters hartelijk bedanken voor het in acht nemen van de spreektijden en voor hun bijdrage aan het debat, dat uitermate goed verlopen is. Daarnaast wil ik de heer Barroso bedanken. We moeten de spreektijden in acht nemen voor een levendig debat. Ik wil daarom iedereen van harte bedanken.

Gevolgen van de financiële crisis op de werkgelegenheid en de sociale samenhang

Corien Wortmann-Kool (PPE). - Voorzitter, over de crisisbestrijding. Als het gaat over de emissiedoelstellingen in de klimaatverandering is Europa koploper vergeleken met de Verenigde Staten. De Verenigde Staten zijn echter koploper als het gaat om particuliere investeringen in technologische innovaties en duurzaamheid, wat ontzettend belangrijk is voor het midden- en kleinbedrijf en voor de werkgelegenheid.

Het was eigenlijk ook een speerpunt in uw crisis- en herstelplan. Maar wat is uw ambitie op dit punt? Wanneer komen we op gelijke voet met de Verenigde Staten en wat doet u, Commissie, en kunt u doen om ook dat niveau te bereiken? In brede zin komt ons midden- en kleinbedrijf nog heel veel barrières tegen. Het midden- en kleinbedrijf loopt daardoor groeipotentie mis. Wat gaat u doen om de interne markt compleet te maken? Want daar zit een grote bron van groei voor onze werkgelegenheid.

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie*. – (EN) Ik heb in mijn antwoord aan een eerdere spreker al enkele ideeën over de interne markt genoemd, maar ik ben het helemaal eens met het punt dat u onmiskenbaar maakt over technologie. We lopen achter op de Verenigde Staten en anderen op het punt van investeringen in nieuwe technologieën.

Dat is ook de reden waarom we bijvoorbeeld in dit speciale pakket een Europees economisch herstelplan hebben vastgesteld. We hebben veel nadruk gelegd op investeringen in bepaalde zaken met betrekking tot de klimaatagenda en de energiezekerheid. We verbinden deze twee vraagstukken. Dat is de reden waarom we zeer onlangs zijn gekomen met het Europees strategisch plan voor energietechnologie, en we sporen de lidstaten ook aan om meer middelen te steken in de financiering van groene technologieën, met andere woorden, in alle technologie die ons in staat kan stellen om een duurzamere, groenere economie te worden.

Dit is zeker iets waar we ook bij de volgende financiële vooruitzichten rekening mee moeten houden. Zoals u weet, zullen we voor het einde van het jaar onze begrotingsevaluatie presenteren. Er zal ook gelegenheid zijn om een goed debat te houden over de zaken waarop we in de toekomst nadruk moeten leggen met betrekking tot investeringen.

De Voorzitter. – Geachte collega's, ik verzoek u geen aanvullende vragen te stellen. Ik heb hier een hele lange lijst met namen en het zou veel interessanter zijn als meer leden hun vragen kunnen stellen.

Sylvana Rapti (S&D). – (EL) Mijnheer de voorzitter, uw Commissie heeft in 2008 – terecht – een aanbeveling uitgegeven met als doel meer mensen op de arbeidsmarkt op te nemen.

Ik wil om te beginnen vragen of de Commissie, afgezien van de aanbeveling en afgezien van hetgeen de lidstaten doen, van plan is nog meer maatregelen te nemen om de open coördinatiemethode in de sociale sector te versterken. Ik denk vooral aan maatregelen die verenigbaar zijn met duurzaam industriebeleid en de werkgelegenheid kunnen verhogen.

Ten tweede is, zoals wij allen weten, 2010 uitgeroepen tot het Europees Jaar van de strijd tegen armoede. Ons doel is de sociale samenhang te versterken. Mijn vraag is heel eenvoudig, mijnheer de voorzitter: zult u alles in het werk stellen en de persoonlijke moed opbrengen om ervoor te zorgen dat voor de strijd tegen armoede kwantitatieve doelstellingen worden vastgesteld? Ik verzoek u vooral mij niet door te verwijzen naar de lidstaten, zoals u hebt gedaan toen u de socialistische fractie informeerde.

(Spreekster wordt door de Voorzitter onderbroken)

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie*. – (EN) Ik heb eerder gezegd dat mijn grootste zorg werkloosheid is, maar als we de werkloosheid willen bestrijden, moeten we niet alleen een reactieve houding hebben, maar ook een proactieve houding. Ik denk dat we dit kunnen bereiken door de herziening van de Lissabonstrategie en een geïntegreerde visie voor 2020.

We moeten de langetermijnstrategie van de Europese Unie baseren op nieuwe bronnen van duurzame groei, bijvoorbeeld op wat we 'witte banen' noemen, in sociale diensten, waarin sinds 2000 3,3 miljoen nieuwe banen zijn ontstaan. Dat is 16 procent van alle nieuwe banen.

Ook de markt voor groene producten en diensten zal naar verwachting tot 2020 verdubbelen, waardoor enorme kansen ontstaan voor groene banen, dus we steunen een inventarisatie in de hele Europese Unie om te anticiperen op de banen en de vaardigheden die nodig zullen zijn. Ik ben daarom vastbesloten om conform deze nieuwe strategie te werken, teneinde de sociale prioriteit te versterken, zoals ik al tegen u heb gezegd toen we het hadden over de bredere politieke richtsnoeren voor het komende mandaat.

Elizabeth Lynne (ALDE). – (EN) Zoals we weten, verliezen honderdduizenden mensen hun baan in de huidige economische crisis, en veel van deze mensen zijn ouderen die in het nadeel zijn wanneer ze een nieuwe baan proberen te vinden. Ook al zou men zich in elke lidstaat moeten houden aan de werkgelegenheidsrichtlijn uit 2000, toch weten veel van deze oudere werknemers nog steeds niet wat hun rechten zijn uit hoofde van deze richtlijn, en negeren veel lidstaten de regels.

Ook als sommige werknemers hun rechten wel kennen, merken ze maar al te vaak dat het onmogelijk is om individueel, zonder ondersteuning, actie te ondernemen. We hebben momenteel nog geen wetgeving om veel mensen te beschermen tegen discriminatie bij de toegang tot goederen en diensten, maar we hebben wel de werkgelegenheidsrichtlijn. Kunt u ons vertellen welke maatregelen worden genomen tegen lidstaten die deze richtlijn niet juist ten uitvoer leggen, en welke mechanismen zouden kunnen worden ingevoerd om oudere werknemers en werknemers met een handicap te helpen om hun rechten uit te oefenen?

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie*. – (EN) Wanneer lidstaten niet handelen in overeenstemming met onze richtlijnen, openen we inbreukprocedures, dus in specifieke gevallen kunnen we optreden en doen we dat ook. Wat betreft de algemene kwestie die u hebt genoemd, kan ik u vertellen dat deze crisis meer dan vijf miljoen Europeanen werkloos heeft gemaakt.

De zwaarst getroffen categorieën zijn jongeren en migranten. De werkloosheid bedraagt in de Europese Unie nu 9,1 procent, maar dat werkloosheidscijfer is meer dan twee keer zo hoog onder jongeren (19,8 procent) en migranten (19,1 procent). Dit zijn de belangrijkste zorgen die we nu hebben op het sociale vlak. Ook de bestrijding van armoede onder kinderen blijft een zeer belangrijke prioriteit. We volgen natuurlijk ook de situatie van ouderen, conform de huidige richtlijnen.

David Casa (PPE). – (MT) Ik denk dat het de moeite waard is om te bespreken hoe we meer banen binnen de Europese Unie kunnen creëren, maar ik denk ook dat we moeten bedenken hoe we banen kunnen beschermen en kunnen voorkomen dat ze verdwijnen. Mijn regering greep in op het moment dat de crisis het meest voelbaar was. Ik denk dat door de interventie van de regering duizenden banen zijn gered, overduidelijk door een toename van de uitgaven in de sociale sector. Vindt u ook dat de Commissie meer inzet moet tonen om ervoor te zorgen dat dit in elk land van Europese Unie gebeurt? Ik weet dat u het onlangs gewijzigde globaliseringsfonds aan zult dragen en het feit dat hiermee nog meer werknemers geholpen worden. Ik vind echter dat we ons uiterste best moeten doen om de banen van deze mensen te beschermen, zodat ze geen gebruik hoeven te maken van het globaliseringsfonds. Dit zou naar mijn idee eigenlijk ons doel moeten zijn.

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie*. – (EN) We hebben niet alleen de regels van de het Europees Fonds voor aanpassing aan de globalisering (EFG) gewijzigd, maar we hebben ook het programma van het Europees Sociaal Fonds herzien, waarbij 1,8 miljard euro versneld vrijkwam om actief arbeidsmarktbeleid te versterken.

Op het gebied van het cohesiebeleid hebben we ook enkele wijzigingen doorgevoerd om de regels te vereenvoudigen en betalingen naar voren te halen. Ook dit is heel belangrijk beleid. Ik heb al de 550 miljard euro van het stimuleringsplan genoemd, en natuurlijk kan ik ook het globaliseringsfonds noemen, alsook enkele andere voorstellen die we hebben gedaan.

Helaas moet ik zeggen dat er één idee was dat geen bijval heeft gekregen van de lidstaten, namelijk het voorstel om de medefinanciering voor het Sociaal Fonds uit te stellen. We hebben dit voorgelegd aan de Raad, maar het is verworpen. Ik hoop nog steeds dat dit er met uw steun door komt, want er zijn een paar landen die eenvoudigweg niet de financiële middelen hebben om de financiering voor het Sociaal Fonds uit hun eigen middelen aan te vullen. We maken dus ook maximaal gebruik van alle instrumenten die we op communautair niveau hebben, om datgene wat de lidstaten zelf kunnen doen om deze werkloosheid te bestrijden, te steunen.

Alejandro Cercas (S&D). – (ES) Mijnheer de Commissievoorzitter, ik dank u voor het belangwekkende debat dat we vandaag hebben.

Wat de werkgelegenheid betreft, heeft u gezegd dat sommige lidstaten niet naar de top van Praag zijn gekomen. Wat erger is, mijnheer de voorzitter, is dat de Raad, in de ergste werkgelegenheids crisis uit de geschiedenis van Europa – vandaag zullen 10 000 Europeanen hun baan verloren zijn, en morgen en overmorgen zal het niet anders zijn – geen enkel serieus initiatief genomen heeft, en er zelfs geen enkele top geweest is over de werkgelegenheid. U had ook kunnen zeggen, mijnheer de voorzitter, dat de Commissie een agenda van vorig jaar heeft, die toen al niet meer actueel was, en dat ze ook op dit moment niet beantwoordt aan de nijpende behoeften van miljoenen burgers, van een hele generatie Europeanen, en van de hele welzijnsstaat, waarvan de toekomst op het spel staat.

Mijnheer de voorzitter, ik vraag u om uw leiderschap te doen gelden: we hebben een actief leiderschap nodig, een leiderschap dat de apathie en het gebrek aan transparantie doorbreekt. U moet de Raad zeggen dat we zo echt niet verder kunnen. We hebben een Commissie nodig die niet alleen de gebruikelijke middelen en de gewone zaken beheert maar die op dit moeilijke moment – ik weet dat dit moeilijk voor u is, mijnheer de voorzitter – de leiding neemt in Europa, in een belangrijk institutioneel akkoord dat een hele generatie Europeanen hoop moet geven.

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie*. – (PT) Wij doen alles wat in onze macht ligt. Zoals ik al zei toen ik het programma uiteenzette, besteden we meer aandacht aan sociale vraagstukken omdat we thans op sociaal vlak met een ware noodsituatie geconfronteerd worden.

Daarom heb ik bijvoorbeeld gewezen op de noodzaak om de sociale impact van alle nieuwe wetgeving te analyseren. Daarom hebben wij de gemeenschappelijke beginselen inzake actieve inclusie in het EU-beleid opgenomen. En daarom ook kan ik zeggen dat wij in onze dialoog met de lidstaten steun verlenen voor sociale investeringen. De sociale uitgaven, die in 2008 28 procent van het bbp vertegenwoordigden, zullen in 2010 stijgen tot 31 procent. Dat betekent een toename van 3 500 miljard euro!

Wij leveren een serieuze inspanning, maar de waarheid is natuurlijk, mijnheer Cercas, dat er een gezamenlijke inspanning van de Commissie, het Parlement en de lidstaten nodig is.

Gerald Häfner (Verts/ALE). – (DE) Mijnheer de voorzitter, Europa staat voor vrijheid, democratie en solidariteit, of, anders geformuleerd, voor sociaal en ecologisch verantwoordelijkheidsgevoel. U en de Commissie echter hebben lange tijd zeer eenzijdig ingezet op vrijheid – en dan alleen nog op economische, puur economisch opgevatte vrijheid – en op het reguleren van allerlei terreinen waar helemaal geen behoefte aan regulering is, terwijl u in groter verband, waar het om miljarden gaat, op 's werelds financiële markten, besloot niet in te grijpen, niet te reguleren, omdat u geloofde dat alle mensen daar het meest mee gediend waren.

We hebben gezien tot wat voor catastrofe dat geleid heeft en ik vraag u dan ook ronduit: hoe en met wat voor projecten en plannen denkt u dit Parlement en de mensen in Europa er dit keer van te kunnen overtuigen dat u en de Commissie van deze catastrofe geleerd hebben en radicaal van koers zullen veranderen?

José Manuel Barroso, voorzitter van de Commissie. – (EN) Op de eerste plaats is de vraag van de geloofwaardigheid een subjectieve vraag voor u. Ik denk dat het antwoord op deze vraag al is gegeven door het Parlement, dat mij onlangs een nieuw mandaat heeft gegeven; dit laat zien dat dit Parlement van mening is dat ik geloofwaardig genoeg ben om door te gaan met dit beleid.

We zetten eigenlijk ons beleid in antwoord op de economische en financiële crisis voort. We hebben belangrijke besluiten genomen; met de regelgevende en toezichtsmaatregelen die we onlangs hebben genomen, lopen we voorop in de wereld. Op basis van het verslag waartoe ik de De Larosière-Groep opdracht heb gegeven, hebben we enkele voorstellen ingediend die, naar ik hoop, door de Raad en het Parlement zullen worden goedgekeurd.

Juist vandaag hebben we tijdens een vergadering van de Commissie de mededeling over derivaten vastgesteld, die natuurlijk zal moeten worden gevolgd door concrete wetgeving. We reageren dus wel degelijk op de financiële crisis in al haar aspecten, met inbegrip van regelgeving en toezicht. Ik heb tijdens de mandaatperiode van de huidige Commissie al enkele besluiten genomen, en de volgende Commissie zal natuurlijk doorgaan op deze weg, want ik denk dat de situatie dit vereist.

Veronica Lope Fontagné (PPE). – (ES) Mijnheer de voorzitter, ik wil het hebben over de steun die is goedgekeurd uit hoofde van de tijdelijke kaderregeling inzake staatssteun, die tot doel heeft de problemen te verminderen die ontstaan zijn als gevolg van de economische crisis, en in concreto, de problemen met Opel.

Ik zou u willen vragen of de Commissie onderzoekt of de steun die Duitsland op grond van de tijdelijke kaderregeling ontvangen heeft afhankelijk was van een eerdere afspraak over de geografische spreiding van de herstructureringsmaatregelen, wat niet in overeenstemming zou zijn met het doel van deze steun.

In dat geval zou ik willen weten of u het ermee eens bent dat deze onderneming de vrijheid heeft om de spreiding en herstructurering van Opel te herzien aan de hand van haar eigen economische en productiecriteriën en met handhaving van een zo groot mogelijk aantal arbeidsplaatsen.

José Manuel Barroso, voorzitter van de Commissie. – (PT) Ik heb deze vraag al beantwoord, maar ik kan u zeggen dat we inderdaad onze twijfels hadden bij de manier waarop dit proces is verlopen. De Commissie heeft die twijfels uitgesproken en General Motors en Opel Trust analyseren nu opnieuw de wijze waarop het aanbod om Opel te kopen is gedaan. Doel is om na te gaan of het aanbod al dan niet op commerciële basis heeft plaatsgevonden.

Wij, de Europese Commissie, zullen al het mogelijke doen om te waarborgen dat de oplossing verenigbaar is met de regels van de interne markt en de voorschriften inzake staatssteun. Uiteraard zullen wij bij de toepassing van deze regels de nodige objectiviteit en striktheid aan den dag leggen.

Vicky Ford (ECR). – (EN) Alle Europese landen zijn verenigd, in de zin dat we allemaal te maken hebben met stijgende werkloosheid, wat natuurlijk niet alleen een sociale crisis is, maar ook extra lasten met zich

meebrengt voor de schatkist van de lidstaten, met stijgende kosten voor sociale uitkeringen, dalende belastinginkomsten en hogere opleidingskosten.

Meneer Barroso, vindt u, gezien deze situatie, ook niet dat wij, als leden van dit Parlement, en de Commissie extra voorzichtig moeten zijn met elke cent die we toevoegen aan de lasten van de openbare sector? Allereerst: als u dat ook vindt, hoe raadt u ons dan aan om donderdag in het begrotingsdebat te stemmen?

En op de tweede plaats: waarom blijven we vergaderen in Straatsburg?

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie*. – (EN) Ik steun de voorgestelde begroting voor komend jaar, dus mijn advies is om 'ja' te stemmen.

Wat betreft de kwestie van voorzichtig en streng zijn, ben ik het helemaal met u eens. We moeten zeer zorgvuldig zijn met alle geld van belastingbetalers, en we mogen de prioriteiten niet uit het oog verliezen. In sommige lidstaten is er momenteel duidelijk sprake van sociale urgentie. Er zijn problemen zoals sociale uitsluiting en armoede die, daar ben ik zeker van, alle leden van dit Huis zorgen baren, dus we moeten kijken wat de beste manier is.

Zoals u weet, is de Commissie, conform de voorwaarden van het stabiliteits- en groeipact, uiterst streng geweest door zichzelf en de Europese Unie te binden aan de duurzaamheidsregels. Natuurlijk denken we niet dat problemen kunnen worden opgelost door er maar voldoende geld tegenaan te gooien, maar er zijn feitelijk omstandigheden, zoals de huidige, waarin wij denken dat speciale aandacht moet worden geschonken aan een sociale noodsituatie. Er waren uitzonderlijke maatregelen nodig voor een ongekennde situatie. Het is, zoals altijd, een kwestie van een zorgvuldige afweging.

Ádám Kósa (PPE). – (HU) Mijnheer de voorzitter van de Commissie, krachtens Verordening (EG) nr. 800/2008 van de Europese Commissie is de loonsubsidie voor gehandicapten verlaagd naar 75 procent van het maximale bedrag. Daarom is de werkgelegenheid van gehandicapten en mensen met een verminderde arbeidscapaciteit sinds 1 januari 2009 in een crisis geraakt. Vanwege bezuinigingen op de begroting zijn de fondsen voor gehandicapten dus aanzienlijk verlaagd. Daardoor is de staatssubsidie voor het creëren van banen voor deze groep in veel landen, zo ook in Hongarije, in het gedrang gekomen. Men zegt dat de Europese Unie hier schuld aan heeft. Ik zou u dan ook de volgende vraag willen stellen: hoe wil de Europese Commissie ten tijde van een financiële crisis de werknemersrechten van mensen met een beperking, het behoud van hun banen en het beginsel van gelijke beloning voor gelijk werk aanpakken? Deze verordening is vóór de crisis opgesteld.

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie*. – (EN) Zoals de geachte afgevaardigde ongetwijfeld weet, heeft de Europese Commissie een voorstel – een horizontale richtlijn – voor non-discriminatie gepresenteerd dat ook handicaps omvat. Nu zijn het Parlement en de Europese Raad aan zet. Ik hoop dus echt dat het zal worden goedgekeurd, want we zijn zeker tegen elke vorm van discriminatie van mensen met een handicap.

Veel van de problemen die u hebt genoemd, moeten op nationaal niveau worden aangepakt, want dit zijn concrete steunmaatregelen die moeten worden genomen door de nationale socialezekerheidsstelsels. In de Europese Unie doen we echter alles wat we kunnen, om een bindend kader te krijgen dat ons en alle lidstaten bindt aan het non-discriminatiebeginsel en aan speciale bescherming voor mensen met een handicap.

Pervenche Berès (S&D). – (FR) Mijnheer Barroso, u bent door deze Kamer benoemd tot voorzitter van de nieuwe Commissie. Uw eerste belangrijke taak bestaat eruit deze Commissie te organiseren zodat deze een Europa kan dienen dat bezig is zich uit het dal van de crisis te trekken. Hoe denkt u in dat verband de ontoereikende communautaire instrumenten die ons ter beschikking staan optimaal in te zetten en hoe denkt u de portefeuilles op zo'n manier te verdelen dat we het hoofd kunnen bieden aan de vraagstukken waar we ons voor gesteld zien? Ik ben me er terdege van bewust dat alles afhangt van uw overleg met de staatshoofden en regeringsleiders, maar u als voorzitter van de Commissie zult hun een visie moeten voorleggen. Hoe kunnen we deze strategieën die ons ter beschikking staan, verwoorden? Hoe gaan we de portefeuilles op zo'n manier verdelen, dat we rekening houden met de lessen die we uit deze crisis geleerd hebben?

Wat de instrumenten betreft, geef ik één voorbeeld. Het Fonds voor aanpassing aan de globalisering botst momenteel met staatsinterventies, die het ons onmogelijk maken een industrieel beleid te voeren dat ons uit deze crisis kan helpen. Wat stelt u dienaangaande voor? Welk mandaat gaat u de staatshoofden en regeringsleiders vragen en hoe ziet de verdeling van de portefeuilles eruit die u van hen gaat vragen?

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie*. – (FR) De verdeling van de portefeuilles behoort niet tot de bevoegdheden van de staatshoofden, maar tot die van de voorzitter van de Commissie en ik zal die bevoegdheid uiteraard zo uitoefenen als mij het beste lijkt.

Ik heb al enige mededelingen gedaan tijdens de discussie die ik met u gevoerd heb over het programma van de nieuwe Commissie, maar ik heb hierover inderdaad contact met de regeringsleiders en staatshoofden.

Ik kan u overigens vertellen dat ik hun net vandaag allemaal een brief heb gestuurd waarin ik hun vraag ook vrouwelijke kandidaten voor te dragen. Ik maak me grote zorgen over de balans tussen mannen en vrouwen; als ik niets doe, heb ik straks bijna geen vrouwen, omdat regeringen doorgaans uitsluitend mannelijke kandidaten willen voor de nieuwe Commissie.

Die brief heb ik dus net vandaag gestuurd.

Wat de concrete verdeling van de portefeuilles betreft zullen er geen grote veranderingen zijn. Ik heb tijdens het debat dat ik met u gevoerd heb al de belangrijkste veranderingen aangegeven, te weten een commissaris voor justitie en grondrechten en een commissaris voor klimaatactie. Nu moet ik daar uiteraard de geschikte mannen en vrouwen bij vinden, die zich willen inzetten voor Europa en die de taken binnen hun respectievelijke portefeuilles – overeenkomstig de prioriteiten binnen de activiteiten van de Europese Unie – goed kunnen vervullen.

Graham Watson (ALDE). – (EN) Tot nu toe zijn het scheppen van welvaart en de maat voor welzijn hoofdzakelijk gebaseerd geweest op consumptie, en dus is de industrie aangemoedigd om weinig aandacht te schenken aan de echte waarde van de gebruikte grondstoffen, zelfs als de prijs daarvan laag is, of aan de echte kosten van het geproduceerde afval.

Hoe is uw Commissie van plan om er voor te zorgen dat de groei in de toekomst van een andere aard zal zijn, en dat we niet in een situatie komen waarin we, na nog eens twintig jaar van groei, een planeet hebben die datgene wat we doen, niet kan dragen, en een samenleving die de echte kosten van een dergelijke leefwijze niet kan betalen?

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie*. – (EN) Ik bedank de heer Watson voor deze zeer belangrijke vraag. Dat is in feite de kern van het programma voor de komende vijf jaar: meer investeren in slimme, groene groei, duurzame groei. Dit is heel belangrijk.

We moeten begrijpen dat het model van de toekomst anders zal zijn dan het model van het verleden. Ik ben voor een sterke industriële basis in Europa – maar dan wel een sterke industriële basis voor de nieuwe tijd van duurzaamheid, waarin we moeten nadenken over groene ontwikkeling, groene technologieën. Dat is waar we nieuwe producten, nieuwe markten kunnen creëren. Dit is een goed voorbeeld.

Dat is de reden waarom we ons toekomstige programma ordenen in termen van wat ik in mijn politieke richtsnoeren ‘nieuwe bronnen van groei’ heb genoemd. Want met de traditionele bronnen van groei zullen we de concurrentiestrijd met grote opkomende economieën zoals China en India niet winnen.

Innovatie moet dus centraal staan in onze agenda voor groei, nieuwe bronnen van groei die de overgang naar een koolstofarme economie bevorderen: slimme groene ontwikkeling en innovatie. Ik denk dat innovatie in de toekomst de sleutel voor de ontwikkeling van de Europese economie zal zijn.

Emilie Turunen (Verts/ALE). – (DA) Mijnheer Barroso, de financiële crisis heeft een economische crisis van historische omvang doen ontstaan en momenteel stijgt de werkloosheid in Europa drastisch. Zoals u zelf hebt gezegd, bedraagt de werkloosheid onder jongeren onder de 25 jaar 19,8 procent en in Spanje is meer dan een op de drie jongeren onder de 25 werkloos. We zijn bezig een hele generatie verloren te laten gaan en tot nu hebt u, mijnheer Barroso, zo goed als niets gedaan om dit probleem op te lossen. Vandaag hoor ik dat u hierover zeer ongerust bent, en dat verheugt me, maar ik wil er ook graag bewijs van zien. Zelfs al ligt de verantwoordelijkheid voor werkgelegenheidsbeleid op nationaal niveau, we hebben ook behoefte aan Europese verantwoordelijkheid en Europese initiatieven.

Ik wil graag ten aanzien van drie punten een oproep doen: ten eerste had commissaris Špidla vijf miljoen stageplaatsen voor jongeren in Europa beloofd. Hoe staat het daarmee? Ten tweede: in heel Europa zijn we nu bezig groei- en reddingspakketten aan te nemen. Waarom bevatten deze maatregelen geen doelgerichte werkgelegenheidsmaatregelen voor jongeren? Ten derde: wat bent u voornemens te doen om te zorgen voor een sterker sociaal profiel en een sterker plan voor jongeren in de nieuwe post-Lissabonstrategie?

José Manuel Barroso, voorzitter van de Commissie. – (EN) Ik herhaal dat we maximaal gebruik hebben gemaakt van onze bestaande instrumenten. We hebben instrumenten op het niveau van de Gemeenschap, maar er zijn ook enkele instrumenten die instrumenten op nationaal niveau zijn. Wat we kunnen doen, is met de lidstaten samenwerken om het beste van deze instrumenten te maken, om beste praktijken uit te wisselen en de lidstaten aan te sporen deze te volgen.

Commissaris Špidla, die onder zeer moeilijke omstandigheden uitstekend werk heeft verricht, vraagt, in feite samen met de Commissie als geheel, de lidstaten om vijf miljoen praktijkopleidingsplaatsen te scheppen. We maken enkele beste praktijken beschikbaar. In Frankrijk zijn er bijvoorbeeld bijzonder goede praktijken van particuliere ondernemingen die interne opleidingen in hun bedrijf bevorderen en praktijkopleidingsplaatsen bevorderen, met overheidsgeld, maar deels ook gefinancierd door de ondernemingen zelf.

Dit is dus inderdaad een prioriteit, en we doen het met al onze instrumenten – het Europees Sociaal Fonds, het Europees Fonds voor aanpassing aan de globalisering, het Cohesiefonds en de verdubbeling van de voorziening voor betalingsbalanssteun aan nieuwe lidstaten en landen die niet tot de eurozone behoren.

We hebben onze instrumenten maximaal gebruikt, maar we moeten krachtiger met de lidstaten samenwerken om iets te doen aan deze sociale zorgen en, zoals u speciaal hebt gezegd, aan de zorg van de jeugdwerkloosheid.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Mijnheer de voorzitter, om de armoede en de werkloosheid terug te dringen moeten we banen met rechten scheppen, de productie ondersteunen en de universele en kosteloze openbare dienstverlening verbeteren. Anders gezegd, we moeten investeren in andere beleidsmaatregelen. We moeten het tegengestelde doen van wat tot dusver is gedaan.

Wij hebben bijvoorbeeld onlangs nog met bezorgdheid kennis genomen van een studie van het directoraat-generaal Werkgelegenheid en Eurofound waarin twee scenario's voor de textielindustrie worden beschreven en wordt voorspeld dat 20 à 25 procent van de banen die thans binnen de Europese Unie in deze sector bestaan tussen nu en 2020 verloren zal gaan. In een derde scenario wordt zelfs gesuggereerd dat 50 procent van de banen in de Europese textielsector zal verdwijnen. Hoe is deze situatie in hemelsnaam verenigbaar met de nieuwe voorstellen voor de verdere liberalisering van de wereldhandel als geen rekening wordt gehouden met de gevolgen van deze voorstellen voor Portugal en andere landen van de Europese Unie met zeer kwetsbare sectoren, zoals de textielsector, de landbouw en een waaier van middelgrote, kleine en micro-ondernemingen die door deze beleidsmaatregelen verstikt worden?

José Manuel Barroso, voorzitter van de Commissie. – (PT) Ik denk dat we door de deuren van Europa te sluiten geen oplossing voor Portugal of om het even welk ander Europees land aandragen. Europa is de grootste exporteur van goederen en diensten ter wereld. We hebben er dan ook geen enkel belang bij om koers te zetten naar een protectionistisch beleid. Het is een feit dat bepaalde sectoren, de zogenaamde 'traditionele' sectoren, in sommige Europese landen – en dan vooral, al zij het niet uitsluitend, in Zuid-Europa – sterk te lijden hebben van de nieuwe internationale mededingingsvoorwaarden. Daarom doen deze landen nu extra inspanningen om zich aan die nieuwe voorwaarden aan te passen. Zoals ik al in een eerder antwoord zei, betekent dit dat we in Europa nieuwe bronnen van groei en mededinging moeten aanboren. Wat we zeker niet mogen doen, is ons opsluiten en de deuren van Europa dichtgooien, want dan lopen we het risico dat andere markten hun deuren sluiten voor onze exporten.

We moeten investeren in innovatie, we moeten investeren in opleiding, we moeten investeren in nieuwe bronnen van groei en we moeten ons concurrentievermogen versterken. Tegelijkertijd moeten we zoals u zei – op dit punt zijn we het met elkaar eens – waarborgen dat dit niet ten koste gaat van de sociale standaarden die in Europa zo belangrijk zijn. Het ligt niet in onze bedoeling een verlaging van onze sociale standaarden te bewerkstelligen. We willen er veeleer voor zorgen dat ook anderen hun sociale standaarden verhogen, maar laat het duidelijk zijn dat ik geen voorstander ben van een Europa met gesloten deuren. Ik ben van oordeel dat Europa gebaat is bij wereldwijde open markten.

John Bufton (EFD). – (EN) Meneer Barroso, de financiële crisis is in het Verenigd Koninkrijk heel ernstig. Een van de vele sectoren die het moeilijk heeft, is de landbouwsector. Vanaf 1 januari 2010 zullen de zaken nog een stuk slechter worden met de invoering van de EID, wat staat voor 'elektronische identificatie van schapen'. De apparatuur die wordt gebruikt om de schapen te scannen, is niet nauwkeurig. Ik heb gehoord dat deze een nauwkeurigheid van slechts 79 procent heeft.

Meneer Barroso, als u met uw auto op de weg rijdt en de remmen werken maar 79 procent van de tijd, krijgt u geheid vroeg of laat een ongeluk. Ik vrees dat de schapensector met de invoering van de EID met deze

gebrekkige apparatuur ook een ongeluk te wachten staat. De bizarre situatie doet zich voor dat we, als de EID in januari wordt ingevoerd, zullen weten hoeveel schapen we in het Verenigd Koninkrijk hebben, weten waar deze zich bevinden, en al hun verplaatsingen kennen, maar dat we in het Verenigd Koninkrijk – door onbeperkte immigratie – geen idee hebben hoeveel mensen we in ons land hebben, wie ze zijn of welke verplaatsingen ze zullen maken. Meneer Barroso, wilt u met de rest van de Commissie praten en de EID alleen op vrijwillige basis invoeren, totdat de gebruikte apparatuur 100 procent nauwkeurig is?

De Voorzitter. – Dat is een zeer specifieke vraag. Het is de bedoeling dat er algemene vragen worden gesteld over de crisis en hoe deze het hoofd kan worden geboden. De voorzitter van de Europese Commissie kan niet op de hoogte zijn van specifieke zaken in de afzonderlijke landen; ik verzoek u daarom meer algemene vragen te stellen.

José Manuel Barroso, voorzitter van de Commissie. – (EN) Ik wil even zeggen dat die vergelijking tussen schapen en mensen me niet aanstaat. Ik vind eigenlijk niet dat die van veel smaak getuigt.

(Applaus)

Dat gezegd zijnde, zijn wij vast van plan om de door u genoemde identificatie ten uitvoer te leggen, maar we zijn natuurlijk wel zorgvuldig. Als er problemen zijn met de tenuitvoerlegging, zijn we bereid daarnaar te kijken. Ik heb echter het gevoel dat de maatregelen die al zijn genomen met betrekking tot de identificatie van schapen, over het algemeen echt goed zijn. Laten we even afwachten hoe het in de praktijk uitpakt.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Mijnheer Barroso, de wereldwijde financiële crisis die in de Verenigde Staten is begonnen, heeft zich inmiddels uitgebreid naar de reële economie, waarbij miljoenen banen verloren zijn gegaan en er een sociale crisissituatie is ontstaan. De Europese Unie probeert bij bedrijven zoals Opel stappen te ondernemen, en als er een bepaald plan wordt gepresenteerd, kan er zelfs sprake zijn van rechtstreekse hulp. Tegelijkertijd wordt de meerderheid van de banen gecreëerd door kleine- en middelgrote ondernemingen.

Mijnheer de voorzitter, vindt u de maatregel om hen te helpen afdoende? Hongarije bevindt zich in een bijzonder moeilijke situatie, aangezien daar alleen buitenlandse commerciële banken gevestigd zijn. Valt in dit geval staatssubsidie inderdaad onder het economisch nationalisme waaraan u de oorlog heeft verklaard, of zou in een dergelijk geval het marktdogmatisme kunnen worden opgegeven?

José Manuel Barroso, voorzitter van de Commissie. – (EN) Mijn duidelijke antwoord is: nee, wat we hebben gedaan, is niet voldoende. We moeten meer doen voor de kleine en middelgrote ondernemingen, ofwel KMO's; ik vind dat dit een prioriteit is. We hebben de 'Small Business Act' goedgekeurd; dat is goed. We hebben de situatie met betrekking tot de late betalingen verbeterd door de vertragingen in de betalingen terug te dringen; dat was goed en is door de KMO's zeer verwelkomd. We proberen natuurlijk alle bureaucratische en administratieve procedures te beperken die een administratieve last vormen, vooral voor de KMO's, en we zetten ons in om het leven voor KMO's gemakkelijker te maken. Zij zijn, zoals u hebt gezegd – en ik ben het met u eens – een van de belangrijkste sectoren voor het scheppen van meer banen, en dit maakt deel uit van ons beleid.

Een andere maatregel die we onlangs hebben genomen, en die ik vandaag nog niet heb genoemd, was de verhoging van de drempel voor staatssteun die door de lidstaten als directe steun aan bepaalde kleine en middelgrote ondernemingen in speciale problemen mag worden gegeven, en wel naar 500 000 euro. Ik denk dus dat kleine en middelgrote ondernemingen een prioriteit moeten blijven van onze actie voor duurzaamheid, met inbegrip van duurzame werkgelegenheid.

Séan Kelly (PPE). – (GA) Mijnheer de Voorzitter, allereerst wil ik voorzitter Barroso bedanken voor zijn aanwezigheid en voor zijn open, eerlijke en enthousiaste manier van vragen beantwoorden.

(EN) Helaas werd voorzitter Barroso ervan beschuldigd dat hij niet democratisch is gekozen en de Ieren tot onderwerping heeft gedwongen.

Ik wil de heer Farage zeggen dat hij zeker niet democratisch is gekozen om namens de Ieren te spreken, en dat zijn gebruik van het woord 'bully' ook ongelukkig was, want Ierland heeft zevenhonderd jaar lang bekend gestaan als het andere eiland van John Bull, toen John Bull – de denkbeeldige figuur die Engeland representeert – de Ieren tot onderwerping probeerde te dwingen. Gelukkig is die tijd nu voorbij, dus ik ga verder met mijn vraag.

Is voorzitter Barroso bereid om, met de nieuwe bevoegdheden die het Verdrag van Lissabon de Europese Unie geeft, te overwegen één commissaris exclusief verantwoordelijk te maken voor het naar voren brengen van nieuwe voorstellen en nieuwe maatregelen om deze bevoegdheden uit te oefenen?

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie*. – (EN) Het spijt me, maar ik heb de vraag niet goed begrepen, want als u voorstelt dat er een nieuwe commissaris komt voor alle nieuwe bevoegdheden van het Verdrag van Lissabon, dan vind ik dat zeker niet verstandig. Het gaat namelijk om bevoegdheden op zoveel verschillende gebieden, dat we niet van één persoon kunnen vragen dat hij of zij al deze competenties heeft.

Nu heb ik in antwoord op een vorige vraag al bekendgemaakt wat volgens mij enkele van de vernieuwingen zullen zijn op het gebied van de portefeuilles. Er kunnen nog een paar vernieuwingen komen; ik werk daaraan. Dit is tenslotte ook een taak die interactief samen met de lidstaten moet worden uitgevoerd. Ierland heeft bijvoorbeeld nog geen mogelijke commissaris aangewezen.

Ik heb dit vijf jaar geleden ook gedaan, en dit is een interactief proces waarin ik, om de Commissie te kunnen vormen, ook de mensen moet ontmoeten die de lidstaten naar voren hebben geschoven. Ik zal zeker mijn best doen om capabele mensen te vinden – mannen *en* vrouwen (en ik zeg dit ook voor Ierland!) – zodat we uiteindelijk een college van overtuigde Europeanen krijgen dat op alle gebieden competent en ervaren is, van economie en algemene politiek tot energie, milieu, recht, grondrechten enzovoort: een enorme verzameling competenties waarvoor we een zeer capabele groep mensen nodig hebben.

De Voorzitter. – Dit is de eerste keer dat we deze vraag-en-antwoordsessie met de voorzitter van de Commissie hebben gehouden. Ik wil voorzitter Barroso daarom opnieuw hartelijk bedanken. Zou u, gezien de bijzondere betekenis hiervan voor ons, enkele algemene opmerkingen willen maken over deze eerste vraag-en-antwoordsessie?

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie*. – (EN) Dank u wel voor dit vragenuur, mijnheer de Voorzitter en alle geachte leden van dit Parlement. Ik heb er echt van genoten. Ik denk dat het een goed initiatief is. Ik moet u heel eerlijk zeggen dat het voor mij heel moeilijk is om al mijn argumenten, of althans mijn belangrijkste argumenten, in één minuut samen te vatten, vooral omdat ik het grootste deel van de tijd niet in mijn eigen taal spreek. Ik spreek in talen die volgens mij toegankelijker zijn, en dat vraagt een extra inspanning van mij.

Hoe dan ook, u bepaalt de format. Ik kan het met u bespreken, omdat ik geloof dat vrije, confronterende en controversiële debatten een goede bijdrage zijn tot een sterkere Europese democratische ruimte.

(Applaus)

De Voorzitter. – Daarmee is dit punt afgehandeld.

12. Ontwerp van algemene begroting 2010 (afdelingen I, II, IV, V, VI, VII, VIII, IX)

- Ontwerp van algemene begroting 2010 (afdeling III - Commissie) (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is de gecombineerde behandeling van:

– het verslag (A7-0038/2009) van László Surján, namens de Begrotingscommissie, over het ontwerp van algemene begroting van de Europese Gemeenschappen voor het begrotingsjaar 2010, afdeling III – Commissie (C7-0127/2009 - 2009/2002(BUD)) en over de nota van wijzigingen nr. 1/2010 (SEC(2009)1133) bij het ontwerp van algemene begroting van de Europese Unie voor het begrotingsjaar 2010; en

– het verslag (A7-0037/2009) van Vladimír Maňka, namens de Begrotingscommissie, over het ontwerp van algemene begroting van de Europese Gemeenschappen voor het begrotingsjaar 2010

Afdeling I - Europees Parlement

Afdeling II - Raad

Afdeling IV - Hof van Justitie

Afdeling V - Rekenhof

Afdeling VI - Europees Economisch en Sociaal Comité

Afdeling VII - Comité van de Regio's

Afdeling VIII - Europese Ombudsman

Afdeling IX - Europese toezichthouder voor gegevensbescherming

(C7-0128/2009 - 2009/2002B(BUD)).

László Surján, rapporteur. – (HU) Mijnheer de Voorzitter, ik zal in mijn moedertaal spreken, want *ceterum censeo* protesteer ik daarmee ook tegen alle wetten die het gebruik van iemands moedertaal inperken. De begroting voor 2010 is tot stand gekomen in de schaduw van de financiële crisis. Staatssecretaris, commissaris, dames en heren, we moeten deze crisis allemaal op de een of andere manier het hoofd bieden. Door de crisis zijn investeerders onzeker geworden, is het moeilijker geworden om een lening te krijgen, is de werkloosheid gestegen en de productie gedaald. Kan de Europese Unie hierop anticiperen? Heeft zij iets te zeggen over de gevaren die door de klimaatverandering worden veroorzaakt of over het terrorisme? Is zij in staat de grenzen van de Europese Unie te verdedigen? Laat zij vluchtelingen met gepaste waardigheid toe? Het Parlement zou graag een begroting zien die een bevestigend antwoord geeft op deze vragen, en in dit voornemen is het Parlement behoorlijk eensgezind.

Er zijn geen grote verschillen die de fracties verdelen. Daarom ben ik als rapporteur dank verschuldigd aan alle parlementaire fracties. Er bestaat wel grote onenigheid tussen de Raad en het Parlement. De Raad wil vanwege de crisis een zo klein mogelijke begroting, en dat is eigenlijk ook wel begrijpelijk gezien vanuit het standpunt van de nationale parlementen en regeringen. Maar wij zijn hier van mening dat het Parlement heel veel instrumenten in handen heeft die nog effectiever, nog beter en met een grotere impact zouden moeten worden aangewend, juist om de crisis de baas te kunnen zijn. Wat betekent dit in cijfers? Toen we destijds over het jaar 2010 nadachten, met een zevenjarige begroting in het achterhoofd, is er een besluit genomen waarmee in de huidige situatie een begroting met 134 miljard euro aan uitgaven mogelijk zou worden gemaakt. Hier tegenover staat de Raad met 120 miljard euro, terwijl het Parlement de besteding van 134 miljard euro niet reëel vindt, rekening houdt met de problemen van de nationale parlementen en zal uitkomen op een voorstel van 127 miljard euro, als de stemming van donderdag tenminste de aanbeveling van de Begrotingscommissie zal overnemen.

We moeten ons natuurlijk de vraag stellen wat voor zin het heeft in een cyclus van vijf of zeven jaar beloften te doen, als we ze toch niet zullen nakomen. Want in werkelijkheid is dat de situatie, aangezien de jaarlijkse begroting elk jaar stukken kleiner is dan waar we van tevoren over hadden gesproken. Maar er is nog een groter probleem. In de jaarlijkse begrotingen komen ook vastleggingen voor die grotendeels niet worden ingevuld. We lopen nu al meer dan één begroting achter en elk jaar wordt deze achterstand groter. Het is dus absoluut noodzakelijk om de betalingsniveaus te verhogen. Overigens is de situatie ogenschijnlijk dezelfde als elk jaar: de Raad snoeit in het ontwerp van de Commissie, terwijl het Parlement nog hogere cijfers noemt.

Maar ik wil u er graag op attenderen dat dit niet helemaal het geval is. Deze voorstellen zijn niet regel voor regel, op mechanische wijze tot stand gekomen of door er hier en daar de schaar in te zetten. Vanwege de crisis moet iedereen de broekriem aanhalen en daarom hebben we in de Begrotingscommissie voor bepaalde aanschaffingen de lagere cijfers van de Raad overgenomen. Elders, bijvoorbeeld bij de staf die aan bepaalde taken is toegewezen, hebben we tevens in aanmerking genomen hoe de taak in kwestie werd uitgevoerd. Tegelijkertijd kunnen hierin gemakkelijk fouten worden gemaakt en als we fouten hebben gemaakt, willen we de uitvoering van de programma's niet in de weg staan. Als een dergelijk verschijnsel zich gedurende het jaar voordoet, staan we te allen tijde klaar om de situatie recht te zetten, maar we maken ons hard voor een correcte uitvoering en een accurate planning. We moeten onderzoeken of met het bestede geld de verwachte winst is gegenereerd en of we het doel hebben bereikt dat we voor ogen hadden.

Het is bijvoorbeeld moeilijk om tevreden te zijn met het communicatiebeleid, maar er kunnen natuurlijk veel meer en ingewikkeldere oorzaken zijn voor de verloren referenda en de lage verkiezingsopkomst. Daarom zou het verkeerd zijn om de fondsen voor voorlichting in te krimpen. Bij bepaalde posten hebben we de opbouw van enige reserves voorgesteld, die gemakkelijk kunnen worden vrijgegeven op het moment dat er op grond van analyses die nu al worden gemaakt, een veelbelovende communicatiestrategie op tafel ligt. In de toekomst moeten we ons ook meer bezighouden met de vraag in hoeverre onze doelstellingen zijn bereikt. Onlangs heeft de Europese Rekenkamer een studie gepubliceerd over de successen en de problemen van de melksector. Het Parlement verwacht dat de Commissie in de op stapel staande nota van wijzigingen de werking van het melkfonds uiteenzet, waarvoor wij een aparte begrotingspost en het juiste bedrag aan reserves noodzakelijk achten.

Er moet een rechtsgrondslag in het leven worden geroepen die de opmerkingen van de Rekenkamer in aanmerking neemt en die met succes bijdraagt aan de oplossing van de problemen waarmee de sector momenteel kampt. Het gaat dus niet alleen om geld, maar ook om betere en meer gerichte subsidies van de Europese Unie aan deze sector. Daarom wil ik mijn collega's vragen om te proberen met zo min mogelijk onderlinge strijd voor een goede en effectieve begroting te stemmen. Er zijn vanzelfsprekend twistpunten. Bepaalde fracties dragen hun eigen mening en profiel uit, ook dat is logisch. Maar op de belangrijkste punten zullen we het met elkaar eens zijn. In het geval van het melkfonds is het melkfonds zelf veel belangrijker dan het bedrag dat hier uiteindelijk aan zal worden toegekend. De Begrotingscommissie heeft een voorstel gedaan voor een hanteerbaar bedrag. Ik dank u voor uw aandacht.

Vladimír Maňka, *rapporteur*. – (SK) Juist nu, in tijden van crisis, moeten we aan het publiek en ook aan onszelf laten zien dat we alle middelen op de meest efficiënte manier zullen inzetten om onze politieke doelstellingen te behalen.

De meeste instellingen maken hun begrotingen op basis van voorgaande jaren. Want wat is er nu makkelijker dan de begroting van afgelopen jaar te vermenigvuldigen met het inflatiepercentage? Wanneer we een dergelijke begrotingsmethode jaar in jaar uit herhalen, kan dat echter leiden tot afwijkingen, onnauwkeurigheden en een onnodig verbruik van middelen. Ons doel is daarom om ervoor te zorgen dat begrotingen op basis van daadwerkelijke behoeften worden opgesteld. Binnen elke instelling moeten de begrotingsaanvragen overeenkomen met de daadwerkelijke behoefte aan taken die uitgevoerd moeten worden. Iedere instelling en iedere afdeling binnen iedere instelling moet alles op alles zetten om te besparen. Om dit te bereiken kan het nodig zijn het werk beter te organiseren, de bestaande middelen aan de hand van prioriteiten te herschikken of de bureaucratie terug te dringen.

In mijn eerdere toespraken tegenover de commissie en ook tijdens eerdere plenaire vergaderingen heb ik talrijke voorbeelden gegeven van successen die onlangs zijn geboekt bij het blootleggen van reserves. We kunnen nog meer tekortkomingen aan het licht brengen en het werk van de afzonderlijke afdelingen en instellingen nog efficiënter maken als we systematisch te werk gaan. In de begroting voor 2010 wordt deze systematische aanpak vastgelegd.

De geachte afgevaardigden die deel uitmaakten van het vorige Parlement herinneren zich ongetwijfeld dat we altijd de samenwerking tussen de instellingen probeerden te bevorderen. Er zijn hier altijd reserves geweest en veel ervan zijn zelfs toegenomen gedurende de afgelopen jaren. We hebben een gemeenschappelijke financieringspot. Als we ons allemaal louter richten op onze eigen zaken en ons afsluiten voor anderen, kunnen we niet communiceren en samenwerken en zal het lastig zijn om efficiënt gebruik te maken van onze middelen.

Daarom hebben we binnen de Begrotingscommissie besloten om een transversale reserve van vijf procent voor externe vertaaldiensten in te voeren binnen alle instellingen. Hoe kunnen we instellingen anders aansporen om eerst gebruik te maken van hun beschikbare interne vertaalcapaciteit en zich niet automatisch tot externe aanbieders te wenden? Onze doelstelling op al deze gebieden is om de reservecapaciteit van iedere instelling beschikbaar te stellen voor andere instellingen.

Uitgaven voor de aanschaf en huur van gebouwen vormen een van de belangrijkste administratieve uitgaven van de instellingen. Het totale vloeroppervlak van de gebouwen die in 2005 door de instellingen in Brussel, Luxemburg en Straatsburg in gebruik waren, bedraagt meer dan 2 miljoen vierkante meter. De gebouwen werden niet altijd op de juiste locatie, op het juiste moment of voor de laagste prijs aangeschaft. Volgens de Rekenkamer werken de instellingen op deze gebieden niet samen en verzuimen ze zelfs hun eigen beleid te evalueren. Als we een nieuw gebouw aanschaffen en we beschikken slechts over één alternatief is het lastig om tot gunstige voorwaarden te komen. Daarom verwachten we van het Voorzitterschap van het Europees Parlement aan het einde van het jaar een gerichte langetermijnstrategie voor onroerend goed en gebouwen, waarin tevens rekening wordt gehouden met renovatie-eisen en beveiligingskosten.

Geachte collega's, als we verstandig en efficiënt te werk willen gaan, hebben we uitgebreide informatie nodig over welke middelen ons ter beschikking staan. Ik wil daarom graag de noodzaak voor de invoering van een informatiebeheersysteem benadrukken. Een dergelijk systeem zal ons werk samenhangend en doeltreffend maken. De administratie zal binnenkort een presentatie over dit project geven in de Begrotingscommissie. Geen van de ontwerp-begrotingen van de instellingen bevatten de kosten die ontstaan door de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon. Op het moment dat het Verdrag in werking treedt, moeten we uiterst zorgvuldig kijken naar de reorganisatie van bestaande middelen, voordat iemand een verzoek voor aanvullende middelen indient. Als het personeel binnen willekeurig welk van de instellingen erin slaagt om te besparen door

werkzaamheden efficiënter uit te voeren, heeft de Begrotingscommissie er niet langer problemen mee als dergelijke middelen worden gebruikt voor andere prioriteiten binnen de instelling.

Mocht er aan de andere kant binnen een instelling bespaard worden door onvoorziene gebeurtenissen, dan moeten deze besparingen, standaard, aan de belastingbetaler worden terugbetaald. Ik wil de leden van de Begrotingscommissie bedanken voor hun unanieme steun aan het voorstel. Ik ben er heilig van overtuigd dat het begrotingssysteem van de EU zo ontwikkeld moet worden dat vindingrijkheid en innovatieve oplossingen de boventoon voeren.

Hans Lindblad, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (SV) Mijnheer de Voorzitter, geachte Parlementsleden, dames en heren, beste jongeren – ik zie de toekomst van Europa op de bezoekertribune zitten – het is een grote eer voor mij om hier vandaag aanwezig te zijn voor het debat over de eerste lezing van de begroting voor 2010 door het Parlement.

Europa maakt zijn ergste economische crisis sinds de Tweede Wereldoorlog door. De werkgelegenheid neemt af, de werkloosheid neemt toe en de overheidsfinanciën vertonen nooit eerder geziene tekorten. Begrotingsdiscipline en gezond financieel beheer kunnen de ommekeer versnellen. Het juiste structureel beleid kan de opleving waar we op hopen, versterken en duurzamer maken.

Tegen die achtergrond is de Raad het unaniem eens geworden over een evenwichtige begroting die investeert in onderwijs, onderzoek, infrastructuur, cohesie, verantwoorde overheidsfinanciën en reserves voor onverwachte gebeurtenissen; met andere woorden, alle factoren waarvan we weten dat ze belangrijk zijn voor groei en welvaart. Er resten nog belangrijke kwesties. Het Europees herstelplan en de steun aan de melkveehouderij moeten worden gefinancierd.

Op een ogenblik dat de overheidsfinanciën in Europa op het laagste peil sinds mensenheugenis staan, stelt de Begrotingscommissie van het Europees Parlement niettemin voor om de uitgaven met tien procent te doen toenemen – met tien procent! Welk ander uitgavengebied, afgezien van de kosten van werkloosheidsuitkeringen, zouden we zoveel laten stijgen? Ondanks grote tekorten – acht procent van het bnp in Frankrijk, zes procent van het bnp in Duitsland, veertien procent in Groot-Brittannië en Ierland – is de Begrotingscommissie van mening dat de landen meer uitgaven en meer administratie zouden moeten financieren. Ze wil financiering van administratie!

Wat mij met name zorgen baart is dat een zohoog uitgavenpeil de financiering van het herstelplan bemoeilijkt. Het baart me met name ook zorgen dat het voorstel van de commissie geen enkele reserve voorziet voor onvoorziene gebeurtenissen.

We moeten het eens worden over een begroting die de lidstaten kunnen dragen en die wij ten aanzien van de bevolking kunnen verantwoorden. We moeten het eens worden over het economisch herstelplan, dat van het allergrootste belang is voor de ontwikkeling van Europa. Gezien de overeenkomst die we in april sloten, ben ik ervan overtuigd dat we daarin zullen slagen. We zullen de complexe melkkwestie moeten oplossen. Gezien onze uitstekende samenwerking die we tot dusver hebben gehad, ben ik ervan overtuigd dat we ook die moeilijke kwestie zullen kunnen oplossen in de moeilijke situatie en de toestand waarin we ons bevinden.

VOORZITTER: ROBERTA ANGELILLI

Ondervoorzitter

Algirdas Šemeta, *lid van de Commissie*. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik ben blij dat ik de gelegenheid heb om vandaag tot u te spreken, voordat u donderdag de eerste lezing van de ontwerpbegroting voor 2010 afsluit met een stemming.

Ik wil op de eerste plaats het Parlement bedanken dat het op veel gebieden het voorontwerp van begroting heeft hersteld.

De Commissie is zeer verheugd over de focus van het Parlement op het gebruik van de begroting als een hulpmiddel om de huidige crisis te boven te komen door de economische groei, het concurrentievermogen, de cohesie en de arbeidsbescherming te versterken.

De Commissie verwelkomt ook de insluiting in de eerste lezing van het Parlement van de nota van wijzigingen, waarin wordt verzocht om hogere uitgaven voor met name Palestina, klimaatverandering en begeleidend maatregelen ten behoeve van de ACS-landen.

Om op de kernkwesties van de huidige begrotingsprocedure te komen: de Commissie heeft goed begrepen dat het Parlement de financiering van de tweede fase van het Europees economisch herstelplan een prioriteit vindt. Ik kan u zeggen dat dit ook voor de Commissie een prioriteit is. Vanuit dat standpunt begrijp ik de logica achter het zogenaamde 'asterisk-amendement' van het Europees Parlement over het herstelplan dat het huidige uitgavenplafond te boven gaat.

Volgende week zal de Commissie een pakket presenteren om in te gaan op de behoeften die verband houden met het herstelplan, teneinde in november tijdens de overlegprocedure overeenstemming te bereiken over een oplossing.

De Commissie heeft in dit stadium nog niet voldoende financieringsbronnen geïdentificeerd om het volledige bedrag voor de energieprojecten te dekken die het herstelplan voor 2010 verlangt. De Commissie zal echter wel proberen alle mogelijke beschikbare bronnen te identificeren, teneinde de openstaande gaten op tijd voor de overlegprocedure in november te dichten.

De Commissie maakt zich zorgen over de huidige problemen in de zuivelsector, en we hebben nota genomen van het voorstel van het Parlement om een speciaal 'melkfonds' te vormen, alsook van het standpunt dat de ministers van Landbouw hebben ingenomen. Conform het voorstel dat mijn collega Mariann Fischer Boel gisteren heeft gedaan, zal de nota van wijzigingen op de begroting van 2010 van volgende week een voorstel bevatten om 280 miljoen euro te reserveren om de onmiddellijke gevolgen van de crisis voor melkproducten te helpen aanpakken.

Dit nieuwe voorstel heeft gevolgen voor de aanvankelijk beoogde financiering van het gat voor het Europees economisch herstelplan, maar de Commissie zal, zoals ik heb gezegd, alle mogelijke moeite doen om uiteindelijk op tijd voor de overlegvergadering de noodzakelijke middelen te vinden.

Ik wil uw aandacht nu vestigen op een aantal punten waar de eerste lezing van het Parlement aanleiding geeft tot zorgen.

Het Europees Parlement stelt een algemene stijging van de betalingen voor met bijna 10 procent ten opzichte van 2009, wat circa 4 procent meer is dan het niveau dat de Commissie heeft voorgesteld. Ik deel weliswaar de wens van het Europees Parlement om de economische groei te steunen door middel van de EU-programma's, maar we moeten ook rekening houden met de hoogte van de betalingen die redelijkerwijs uitvoerbaar is zonder het gezonde financieel beheer in gevaar te brengen. De Commissie heeft in dit stadium geen reden om af te wijken van de ramingen die zij heeft gemaakt in haar voorontwerp van begroting.

Wat betreft de onderdelen voor de administratieve ondersteuning van uitgavenprogramma's, de zogenoemde 'BA-onderdelen', begrijp ik de wens van het Europees Parlement om in de huidige omstandigheden een tamelijk restrictieve aanpak te hanteren. Als we willen dat deze begroting adequaat wordt uitgevoerd, is het echter ook belangrijk om passende administratieve middelen te verschaffen om de stijgende financiële toewijzingen van programma's te beheren. De Commissie hoopt dat er gelegenheid zal zijn om deze kwestie in de tweede lezing te herstellen.

Het Parlement heeft ook gestemd voor een aantal reserves die, als ze in de definitieve begroting worden opgenomen, een negatief effect zullen hebben op de uitvoering van de begroting. De reserve voor salarissen zou, als zij in de loop van het jaar wordt aangehouden, een negatief effect hebben op de werving van nieuwe ambtenaren in 2010 ter vervanging van personeel dat de Commissie verlaat.

Laat ik afsluiten met u gerust te stellen dat de Commissie, conform het Interinstitutioneel Akkoord, begin november middels de zogenoemde 'uitvoerbaarheidsnota' haar standpunt zal geven aangaande de wijzigingen die het Parlement heeft goedgekeurd, en ik hoop dat het Parlement daar in zijn tweede lezing rekening mee zal houden.

De Commissie zal blijven handelen als een onpartijdige bemiddelaar en zij zal haar uiterste best doen om de weg te helpen effenen voor een geslaagd resultaat van deze begrotingsprocedure. Daarbij zal zij rekening houden met het feit dat de financiering van de tweede tranche van het herstelplan een echte uitdaging is waarvoor iedereen eensgezind in dezelfde richting moet werken. Ik reken op uw steun om daar tot een bevredigend en evenwichtig resultaat te komen.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, rapporteur voor advies van de Commissie buitenlandse zaken. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, het is mij een eer om namens de Commissie buitenlandse zaken te mogen spreken.

Jaar na jaar zien we hoe afdeling IV van de begroting ernstig ondergefinancierd wordt. Jaar na jaar zien we ook dat de Commissie en de Raad, naarmate het jaar verstrijkt, hun toevlucht moeten nemen tot allerlei specifieke maatregelen die niet in overeenstemming zijn met de reguliere begrotingsmethoden, om de behoeften te financieren waarvan we allemaal al vanaf het begin wisten dat ze bestonden. De situatie in Palestina is helaas een van de beste voorbeelden daarvan.

Dit gezegd hebbende, zie ik ook enkele positieve elementen. Ik zie dat de Oostzeestrategie wat extra geld heeft gekregen. Ik zie ook dat de toewijzingen voor een aantal specifieke beleidsterreinen zijn verhoogd ten behoeve van democratie en mensenrechten. Ik wil afsluiten met te zeggen dat we, vooral voor het jaar 2010, moeten letten op het feit dat de Europese Dienst voor extern optreden waarschijnlijk – en hopelijk – van start zal gaan. Wij moeten daarvoor de benodigde middelen verschaffen.

Gay Mitchell, *rapporteur voor advies van de Commissie ontwikkelingssamenwerking*. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik vraag niet om een begroting die ons failliet doet gaan; het enige waar ik om wil vragen, is dat we ons houden aan de toezeggingen die we de ontwikkelingslanden hebben gedaan. In de ontwikkelingslanden overlijden elk jaar elf miljoen kinderen. Dit zijn mensen die niet alleen worden getroffen door de financiële crisis, zoals wij dat hier worden, maar ook worden getroffen door het feit dat ze zelfs geen overmakingen – die hoger waren dan de financiële steun die wij hun gaven – ontvangen van hun familieleden die in de ontwikkelde wereld wonen, omdat ook deze onder de crisis lijden. Deze mensen lijden bovendien dubbel: ze lijden ook onder de gevolgen van klimaatverandering.

Het enige dat ik wil, is dat we onze toezeggingen aan deze mensen nakomen. Als ons bnp met een procent daalt, gaat onze bijdrage aan deze mensen ook omlaag. Dus laten we vasthouden aan de procentuele bijdrage die we hebben toegezegd. Duidelijkheid in het begrotingsonderdeel, zodat we hier in het Parlement kunnen meten dat u zich houdt aan deze toezeggingen, en additionaliteit zijn hiervoor absoluut van het hoogste belang. Vraag de allerarmsten in de wereld in dit alles alstublieft niet om een last te dragen die ze niet kunnen dragen.

Jean-Pierre Audy, *rapporteur voor advies van de Commissie begrotingscontrole*. – (FR) Mevrouw de Voorzitter, minister, commissaris, beste collega's, de Commissie begrotingscontrole heeft een advies afgegeven waarin een groot aantal suggesties wordt gedaan. Ik licht er daarvan in één minuut drie toe.

De eerste suggestie betreft het terrein van onderzoek, met name het zesde en het zevende kaderprogramma. In het belang van juridische duidelijkheid is het wenselijk, mijnheer de commissaris, dat de Europese Commissie de financiële stand van zaken van projecten die reeds zijn goedgekeurd en overeengekomen, niet opnieuw gaat berekenen op grond van nieuwe interpretaties van de subsidiabiliteitscriteria.

We vragen de Commissie nogmaals niet af te wijken van de nationaal en internationaal erkende en gecertificeerde boekhoudkundige en rekenkundige methoden.

Het tweede punt betreft het op de begroting opnemen van de pensioenen van het personeel van de EU. Wij stellen voor dat de pensioenaanspraken voor personeel jegens de lidstaten, per 31 december 2008 totaal 37 miljard euro, in de begroting worden opgenomen.

Ook stellen wij voor, het exacte bedrag van deze pensioenen in de begroting op te nemen en niet slechts de uitbetaalde bedragen, aangezien in dat laatste geval geen rekening wordt gehouden met de bedragen die voor toekomstige pensioenen voorzien zijn. Ik herhaal nogmaals ons voorstel om de oprichting van een communautair pensioenfonds te onderzoeken, en we steunen ook het Europees Bureau voor fraudebestrijding, dat versterkt moet worden om controleactiviteiten buiten de Europese Unie te kunnen uitvoeren.

Juan Fernando López Aguilar, *rapporteur voor advies van de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken*. – (ES) Mevrouw de Voorzitter, in de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken hebben wij ernaar gestreefd de begroting voor de ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid te verhogen, die sinds 2009 met 13,5 procent gestegen is.

Met name de hoofdstukken inzake de buitengrenzen, de terugkeer, het visumbeleid, het vrij verkeer van personen, grondrechten en burgerschap geven een stijging te zien. Het hoofdstuk justitie in civiel- en strafrechtelijke zaken heeft er 4,7 procent bij gekregen.

Het hoofdstuk inzake veiligheid en bescherming van de vrijheden stijgt echter met 95 procent als gevolg van de opnemings van Europol in de communautaire begroting. Dat is dus een nieuwe ontwikkeling als je kijkt naar de begroting van 2009.

We hebben een amendement aangenomen ter verhoging van de begroting van Frontex, als duidelijk teken van onze betrokkenheid bij het beleid inzake de immigratie en de migratiestromen in al hun aspecten, met eerbied voor de rechten van de mens.

Ten slotte moet hier ook worden benadrukt dat we in onze commissie akkoord zijn gegaan met een budgettaire verhoging van 5 miljoen euro ter bevordering van de integratie van burgers uit derde landen. Vandaar met name dat de middelen voor de afdeling van titel 18 inzake de ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid, gestegen zijn tot 105 miljoen euro, die gebruikt zullen worden om het bestuurlijk en financieel beleid van de lidstaten te consolideren.

Jutta Haug, rapporteur voor advies namens de Commissie milieubeheer, volksgezondheid en voedselveiligheid. – (DE) Geachte collega's, wij van de Milieuc commissie hebben nooit onder stoelen of banken gestoken – ook dit jaar hebben we erop gewezen – dat het in de Europese begroting vrijgemaakte geld in de verste verte niet toereikend is voor werkelijk effectieve milieumaatregelen, voor het behoud van onze biodiversiteit en voor een daadkrachtige strijd tegen de klimaatverandering. Dat de Raad op zo'n klein budget ook nog kort, is telkens weer onbegrijpelijk. Vandaar dat 'terug naar het voorontwerp van begroting' nu het geijkte antwoord is.

Maar ook met de Commissie hebben we nog twee appeltjes te schillen: ten eerste gaan we ervan uit dat men de zogenaamde *assigned revenues*, ofwel bestemmingsontvangsten, voor de agentschappen die deels van leges afhankelijk zijn – zoals het Europees geneesmiddelenbureau in Londen of het Europees Agentschap voor Chemische Stoffen in Helsinki – direct in het VOB opneemt en niet door weglating een kunstmatige marge schept. Ten tweede verlangen wij dat de Commissie zo snel mogelijk met een voorstel komt over hoe zij in de toekomst, na beëindiging van het Fonds voor tabak, de antirookcampagne *Help* denkt te financieren. U ziet – er is nog niets veranderd.

Lena Ek, rapporteur voor advies van de Commissie industrie, onderzoek en energie. – (SV) Mevrouw de Voorzitter, de concurrentie op de wereldmarkt is moordend. De ontwikkelingslanden zijn vandaag goed voor 20 procent van de rijkdommen in de wereld. Over 15 jaar zullen ze goed zijn voor 34 procent. In 2025, over 15 jaar dus, zullen China en India samen 20 procent van de wereldwijde investeringen in onderzoek en ontwikkeling in de wereld voor hun rekening nemen. Terwijl die investeringen buiten Europa plaatsvinden, verstikt bureaucratie de onderzoeksinstellingen, universiteiten en industrie in Europa.

We worden geconfronteerd met drie crises die we tegelijkertijd moeten oplossen: de klimaatcrisis, de werkgelegenheids crisis en de financiële crisis. Het antwoord van de Commissie industrie, onderzoek en energie op die crises is dat we moeten investeren in onderzoek en innovatie. In het Lissabonproces, het zevende kaderprogramma en in het economisch herstelplan hebben zowel de Raad als de Commissie ermee ingestemd dat dit een prioriteit is. Maar wat zij een prioriteit noemen, betekent in de praktijk een besparing met zeven procent. Ik moet zeggen dat ik dankbaar ben dat de Raad die ontzettend belangrijke gebieden niet nog meer 'prioriteert'.

Dat is een Orwelliaans neologisme dat we niet kunnen accepteren. We hebben meer kredieten nodig voor onderzoek en ontwikkeling. We moeten samenwerken om de bureaucratie te reduceren. We zouden graag zien dat de Raad en de commissaris voor Onderzoek daarop focussen. We eisen vooral krachtige maatregelen met betrekking tot onderzoek en innovatie. Het is daar dat banen zullen worden geschapen en het is daar dat de toekomst van Europa en de Europese concurrentiekracht ligt, niet in besparingen op dat gebied.

Cristian Silviu Buşoi, rapporteur voor advies van de Commissie interne markt en consumentenbescherming. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, vergeleken met de begroting van 2009 voorziet het voorstel van de Commissie voor 2010 in een gematigde verhoging van de begrotingsonderdelen die betrekking hebben op de interne markt en het douanebeleid, terwijl het bedrag dat wordt toegewezen aan consumentenbeleid gelijk blijft. In de ontwerp begroting voor 2010 heeft de Raad de middelen verlaagd, in het bijzonder voor begrotingsonderdelen die betrekking hebben op de ontwikkeling van de interne markt. Ik ben van mening dat een goed functionerende interne markt in deze tijden van economische crisis kan bijdragen tot economisch herstel.

Op het gebied van het douanebeleid zal de begroting samenwerkings- en coördinatiemaatregelen waarborgen, waardoor de veiligheid en de bescherming van de buitengrenzen worden versterkt, de strijd tegen illegale handel en fraude wordt gesteund, en de efficiëntie van de douanesystemen wordt verbeterd. Ik vind maatregelen op het gebied van de consumentenvoorlichting een prioriteit, in het bijzonder de versterking van de financiële geletterdheid. De crisis heeft laten zien hoe belangrijk consumentenbeleid, in het bijzonder consumentenvoorlichting, is om consumenten te helpen verantwoorde economische besluiten te nemen. De Commissie interne markt heeft om al deze redenen verzocht een apart begrotingsonderdeel voor het Solvitprogramma te financieren ten bedrage van 1 miljoen euro. Solvit is een heel goed voorbeeld van hoe

je bedrijven en burgers kunt helpen. Tot slot is voor de voortzetting van het proefproject dat toeziet op maatregelen op het gebied van het consumentenbeleid voor de consolidering van een scoreboard en verwant marktonderzoek, als voorbereidende actie, het bedrag van 1 miljoen euro vastgesteld.

Danuta Maria Hübner, *rapporteur voor advies van de Commissie regionale ontwikkeling*. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, voor 2010 hebben we een begroting nodig die effectief alle Europees beleid aanwendt om de Europese economie uit de crisis te trekken, en die tegelijkertijd onze langetermijndoelstellingen en -verplichtingen in stand houdt, namelijk duurzame groei, economische en sociale samenhang en onze verplichtingen tegenover de buitenwereld, met inbegrip van de kandidaat-lidstaten.

In de ontwerpbegroting heeft de Raad automatisch gesneden in 36 begrotingsonderdelen betreffende administratieve uitgaven, onder meer onderdelen die horen bij het instrument voor pretoetredingssteun (IPA). Het gebruikte argument, namelijk de lage opname, is niet terecht, want het benodigde kader voor de tenuitvoerlegging van IPA kon pas in juli 2009 worden voltooid. Vanaf 2010 moet de Europese Commissie een aanzienlijk aantal grote projecten beoordelen en goedkeuren, en daarvoor zal zij een aanzienlijk aantal mensen moeten inzetten om externe technische deskundigheid voor de korte termijn te leveren. 2010 zal ook het jaar zijn waarin wordt begonnen met de feitelijke tenuitvoerlegging van activiteiten, waarvoor de Commissie ex ante controles van een groot aantal inschrijvingen en contracten zal moeten uitvoeren.

De kortingen op de begroting betekenen dat een gezond financieel beheer van de pretoetredingssteun echt in gevaar komt, met alle politieke gevolgen van dien. We moeten daarom bereid blijven om positief te reageren op het verzoek van de Europese Commissie om het niveau van het voorontwerp van begroting op dit punt te herstellen.

Elisabeth Jeggle, *rapporteur voor advies namens de Commissie landbouw en plattelandontwikkeling*. – (DE) Mevrouw de Voorzitter, geachte collega's, als begrotingsrapporteur van de Landbouwcommissie bedank ik rapporteur Surján ervoor dat hij steeds bereid is gebleven naar een compromis te zoeken. Dat is ook nodig, aangezien het Europese landbouwbeleid het enige geheel vergemeenschappelijkte beleidsterrein is.

Terecht is er meer geld uitgetrokken voor schoolmelk, schoolfruit en een aantal andere projecten. Opslag en uitvoerrestitutie daarentegen werden twee jaar geleden nog afgedaan als beleidsinstrumenten van gisteren. Tegenwoordig zijn het onmisbare wapens in de bestrijding van de crisis op de markten. Vandaar onze eis om het voor 2009 vrijgemaakte bedrag ten behoeve van de opslag voor 2010 met rond de 81 miljoen euro te verhogen en om het bedrag voor uitvoerrestitutie met 440 miljoen te verhogen. Voorstellen van die strekking zullen wij steunen, al gaan ze voor de huidige situatie eigenlijk niet ver genoeg.

Voor het melkfonds had ik natuurlijk nog steeds liever 600 miljoen euro gehad. De 300 miljoen die we nu voor 2010 eisen, is dan ook een absoluut minimum en ik sta erop dat dit geld als melkfonds een vaste plaats in de begroting krijgt toegewezen. Dat zou het juiste signaal zijn.

De situatie op de landbouwmarkten is dramatisch. De Commissie heeft veel te lang haar hoop gevestigd op zelfregulering. Ook voor de landbouwmarkten zijn begrotingstechnische en algemeen politieke kaders en regels nodig.

Carmen Fraga Estévez, *rapporteur voor advies van de Commissie visserij*. – (ES) Mevrouw de Voorzitter, ik zou de rapporteur en de Begrotingscommissie van harte willen bedanken voor het feit dat zij alle amendementen van de Visserijcommissie hebben goedgekeurd.

Wij hechten bijzonder veel belang aan het amendement dat de financiering aan de regionale adviesraden voor de visserij wil versoepelen, want die financiering is niet alleen schaars maar ook afhankelijk van de willekeur van allerlei opvattingen die bij de Commissie leven, die het deze raden onmogelijk maakt om zelfs het weinige dat zij hebben, uit te geven. Dit amendement is in feite een verzoek dat de zeven bestaande adviesraden ons eenstemmig gedaan hebben.

Bijzonder toepasselijk is het amendement dat pleit voor een alomvattende strategie tegen piraterij waarin daadwerkelijk rekening wordt gehouden met de positie van de vissersschepen, die op alle wateren ter wereld buitengewoon kwetsbaar zijn voor dit soort aanvallen.

Wat betreft het onderzoek en het zevende kaderprogramma hebben we ons net als in vorige jaren voorzichtig opgesteld en ervoor gepleit, nu visserijonderzoek niet langer een eigen begrotingslijn heeft, om het investeringspercentage op zijn minst niet te laten dalen, daar alle besluiten inzake het visserijbeleid gebaseerd zijn op de kennis van dat milieu en de mariene soorten, en met name omdat het een van onze nieuwe

doelstellingen is de benadering vanuit het ecosysteem toe te passen om alle wetgeving van het gemeenschappelijk visserijbeleid.

Helga Trüpel, rapporteur voor advies namens de Commissie cultuur en onderwijs. – (DE) Mevrouw de Voorzitter, geachte collega's, geachte vertegenwoordigers van Commissie en Raad, waarom zijn de bezuinigingen van de Raad, waar we elk jaar op diverse beleidsterreinen mee geconfronteerd worden, zo dom, zo verkeerd en zo kortzichtig? Omdat ze geen verband houden met een gemeenschappelijk Europees belang. Dat is waar mijn inhoudelijke kritiek zich op richt. Ook u als Raad en als lidstaten draagt een gezamenlijke, Europese verantwoordelijkheid en onze Europese uitgaven worden in een gezamenlijk Europees belang gedaan.

Het is volstrekt onbegrijpelijk hoe men uitgerekend nu op onderwijs kan bezuinigen. Een van de succesvolste programma's is het studentenuitwisselingsprogramma, dat onze jongeren in staat stelt elders in Europa te studeren, iets van de wereld te zien. Waarom bezuinigt u daarop? We moeten juist meer voor cultuur, de culturele uitwisseling en stedenbanden doen, omdat Europa daar van onderop gestalte krijgt en waardering oogst. En hoe kun je op dit moment op communicatiebeleid bezuinigen, nu we allemaal ingezien hebben dat ook het goede dat de Europese Unie tot stand brengt onder de aandacht van de kiezers en de burgers gebracht dient te worden? Ik kan helaas niet anders dan concluderen, zoals zojuist ook al gezegd werd, dat bezuinigingen van dit soort in politiek opzicht volstrekt contraproductief zijn.

Pervenche Berès, rapporteur voor advies van de Commissie economische en monetaire zaken. – (FR) Mevrouw de Voorzitter, namens de Commissie economische en monetaire zaken wil ik vandaag twee punten benadrukken.

Ten eerste het punt van het opzetten van een Europese toezichtstructuur. In de nadagen van de crisis, of tijdens deze crisis, is het voor iedereen duidelijk dat de Unie een structuur in het leven moet roepen waarmee zij toezicht kan houden op de bancaire, verzekerings- en effectenmarkt. Aan het einde van de vorige zittingsperiode hebben we met de Raad een politiek akkoord bereikt over de bedragen voor de autoriteiten die de voorlopers moeten zijn van de autoriteiten die we nu in het leven gaan roepen. Deze ontwerpbegroting respecteert echter dat politieke akkoord niet dat tijdens de vorige zittingsperiode gesloten werd. Ik hoop dat de amendementen die weer zijn ingediend, aangenomen zullen worden zodat we overeenkomstig dit politieke akkoord kunnen handelen, dat tot stand gekomen is om te zorgen dat de Unie eindelijk zal kunnen beschikken over een toezichthoudende autoriteit.

Verder wil ik stilstaan bij de kwestie van het fiscaal beleid. We beschikken over steeds minder instrumenten op dat gebied, terwijl er wereldwijd een roep is om meer 'governance' op fiscaal gebied. Als we echt de belastingparadijzen willen aanpakken, moet de Unie ook zorgen dat ze over de middelen beschikt om een dergelijk beleid op een samenhangende manier uit te voeren. Door de bevoegdheden van de Commissie op dit terrein in te perken geven we niet het juiste signaal af.

György Schöpflin, rapporteur voor advies van de Commissie constitutionele zaken. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, het is de afgelopen paar jaar heel duidelijk geworden dat de instellingen van de Europese Unie bij de burgers van Europa veel minder bekend zijn dan zou moeten.

De Europese Unie is een democratisch lichaam, dus contact met de burgers is in het belang van beide. Wat de Europese Unie doet, en waarom, zou bij de burgers volledig bekend moeten zijn. De burgers hebben belang bij wat er door de EU wordt gedaan, en de Europese Unie heeft duidelijk belang bij de Europese publieke opinie.

Er zijn verschillende manieren om te waarborgen dat uiting wordt gegeven aan dit wederzijdse belang. Communicatie is er een van en is een belangrijke manier, en daarom zou de begroting een onderdeel moeten bevatten dat is gewijd aan communicatie door de Europese Unie over haar activiteiten aan het grotere publiek.

Edit Bauer, rapporteur voor advies van de Commissie rechten van de vrouw en gendergelijkheid. – (HU) Namens de Commissie gendergelijkheid wil ik in mijn spreektijd van een minuut de aandacht vestigen op één kwestie: het Europees Instituut voor gendergelijkheid en de financiering daarvan. Met medebeslissing van het Parlement hebben we dit instituut in 2007 opgericht in Vilnius. Je zou kunnen denken dat de tijd die sindsdien is verstreken voldoende zou zijn om het instituut operationeel te laten worden. Helaas is de situatie veel ernstiger. Het instituut bestaat op dit moment uit één directeur en één assistent. Graag bedank ik de Begrotingscommissie en rapporteur Surján, aangezien zij in aanmerking hebben genomen dat de Commissie gendergelijkheid een wijs voorstel heeft gedaan door te zeggen dat er niet automatisch kan worden gekort op de begroting op grond van de inkomsten van dit jaar, want als we dat zouden doen, zou het instituut volgend jaar ook nog niet operationeel zijn. Niet alleen de toenemende personeelskosten moeten in de

begroting voor volgend jaar worden gegarandeerd, ook voor de activiteiten moet een bedrag worden gereserveerd zodat het instituut zijn taak kan vervullen.

Alain Lamassoure, *namens de PPE-Fractie*. – (FR) Mevrouw de Voorzitter, als voorzitter van de Begrotingscommissie wil ik graag reageren op de verrassende publicatie van een conceptmededeling van de Commissie over de begrotingsherziening. Wij horen graag van de commissaris of dit een vergissing was.

Maar ik wil een waarschuwing afgeven. Hoewel er in de tekst geen enkel cijfer voorkomt, is de sterk vernieuwende, en soms provocerende, inhoud ervan erg ongepast voor een Commissie aan het eind van haar mandaat en voor een tussentijdse evaluatie van een meerjarige overeenkomst die in 2006 getekend is. Het is daarom van de hoogste urgentie dat de voorzitter van de Commissie duidelijk maakt hoe zijn agenda eruit ziet wat betreft de financiële voorstellen die hij wil doen, uit hoofde van de vertrekkende Commissie dan wel uit hoofde van de nieuwe Commissie. Het wijzigen van de prioriteiten voor de begroting, en daarmee voor het beleid, valt niet onder het afhandelen van de lopende zaken. De Begrotingscommissie wil graag een debat voeren, maar wel over voorstellen die afkomstig zijn van een volledig gelegitimeerde Commissie, die over een vijfjarig mandaat beschikt en de politieke verantwoordelijkheid kan nemen voor initiatieven met een dergelijke reikwijdte.

Francesca Balzani, *namens de S&D-Fractie*. – (IT) Mevrouw de Voorzitter, geachte collega's, het Parlement kan en moet zich juist via de begroting volledig laten gelden als rechtstreeks door de burgers verkozen instelling om ervoor te zorgen dat dit fundamentele instrument van groei, en ook van eerlijkheid en rechtvaardigheid, volledig kan voorzien in de behoeften van de burgers. De begroting moet tastbaar en dynamisch zijn en kunnen luisteren en antwoorden.

Met dat doel hebben we ons ingezet om in de ontwerpbegroting voor 2010 zoveel mogelijk flexibiliteit in te bouwen op dit moment van buitengewone economische en financiële crisis. De begroting moet echter ook geloofwaardig, haalbaar en reëel zijn. In dat opzicht was het van fundamenteel belang dat we de financiële middelen voor de komende jaren niet te inflexibel zouden maken door overschrijding van het uitgavenplafond zoals dat in de vooruitzichten van het meerjarig financieel kader is vastgelegd, uitsluitend toe te staan voor die gevallen die absolute prioriteit hebben. Dit geldt bijvoorbeeld voor het herstelplan.

Met hetzelfde doel voor ogen, dat wil zeggen het opstellen van een begroting die daadwerkelijk voldoet aan de behoeften van de burgers, hebben we specifieke amendementen over betalingen opgesteld om met onmiddellijke ingang het maximum aantal beschikbare middelen vrij te maken.

De Europese begroting is op twee principes gebouwd: betalingsverplichtingen en betalingen. De betalingsverplichtingen vertegenwoordigen serieuze politieke bedoelingen, maar leiden ook tot echte concrete acties. De betalingen zijn daarom verhoogd tot 127 miljard euro overeenkomstig de ontwerpbegroting die is ingediend door de Begrotingscommissie, in tegenstelling tot het voorstel van 120 miljard euro door de Raad en 122 miljard euro door de Commissie.

Nog altijd met hetzelfde doel voor ogen en in dezelfde politieke lijn zijn wij als fractie sterk gekant tegen de opbouw van reserves, omdat dit geen echte middelen zijn die direct beschikbaar zijn voor de burgers. Het beleid om reserves op te bouwen ten tijde van een crisis moet tot een absoluut minimum worden teruggebracht, alleen tot die gevallen waarin een reserve technisch echt onmisbaar is. In tijden van financiële crisis is het zinloos om op cijfers te focussen, maar moet er een bruikbare begroting opgesteld worden die direct inzetbaar is.

Ook andere onderwerpen verdienen speciale aandacht. Als fractie hebben wij de belangrijke taak op ons genomen het amendement om het melkfonds te verhogen naar 600 miljoen euro opnieuw in te dienen, zoals de Commissie landbouw en plattelandsontwikkeling unaniem en dus in samenwerking met alle afgevaardigden en fracties had besloten. Daarnaast dienen we opnieuw een amendement in voor een microkredietproject van 37 miljoen euro dat – en dit is buitengewoon belangrijk – de tenuitvoerlegging van andere programma's uit rubriek 2 niet in gevaar brengt.

Er bestaat een zeker gevaar in tijden van crisis, namelijk dat begrotingsmiddelen niet echt worden verhoogd, maar dat ze van de ene begrotingslijn naar de andere worden overgezet. Om dit gevaar tegen te gaan, moet het Parlement – als rechtstreeks verkozen instelling en met een andere rol dan die van de Raad en de Commissie – bijzonder voorzichtig te werk gaan en dan met name wat betreft toezicht.

Anne E. Jensen, *namens de ALDE-Fractie*. – (DA) Mevrouw de Voorzitter, ik wil graag beginnen met de heer László Surján te danken voor zijn uitstekende werk, waarin hij alle elementen van het begrotingsproces bij

elkaar heeft weten te houden. Er wordt nu gezegd dat veel lidstaten grote problemen hebben met hun overheidsbegrotingen en dat wij daarom ook behoedzaam moeten zijn. Dat is juist, maar er bestaat geen enkele andere overheidsbegroting die beter wordt gecontroleerd dan de EU-begroting. De Fractie Alliantie van Liberalen en Democraten voor Europa steunt het resultaat van de stemming in de Begrotingscommissie. Wij steunen de ontwerp-begroting die de heer Surján voorstelt.

Voor ons waren de financiering van de investeringen van het herstelplan in energie- en klimaatbeleid en gerichte aandacht voor onderzoek en innovatie de belangrijkste prioriteiten voor de begroting van 2010. Dit is ook de manier waarop we de EU-begroting naar onze mening in de toekomst moeten voortzetten, namelijk door in deze gebieden te investeren. Wij vinden het een slechte zaak dat noch de Commissie noch de Raad een indicatie heeft gegeven van waar we het geld voor deze investeringen in het herstelplan vandaan moeten halen, terwijl deze investeringen niet alleen door het Parlement worden gesteund, maar ook door de regeringsleiders van de EU. Het is grotesk dat we keer op keer naar dit toneelstukje moeten kijken, waarbij wel uitgaven kunnen worden gepland, maar passende financiering niet kan worden gevonden. Derhalve steunen wij het voorstel van de heer Surján om het meerjarig financieel kader te herzien en te overwegen of het geld voor energie-investeringen uit ongebruikte middelen van de landbouw-begroting kan worden gehaald.

De Fractie Alliantie van Liberalen en Democraten voor Europa steunt daarnaast het voorstel om 300 miljoen euro toe te wijzen aan een zuivelfonds om de crisis waarmee zuivelproducenten momenteel worden geconfronteerd op te vangen. Wij delen het standpunt dat de crisis ernstig is en bestreden moet worden. Persoonlijk ben ik geen voorstander van het nieuwe fonds, aangezien de Commissie al middelen heeft om het bedrijfsleven te helpen en voor dit doel reeds 0,5 miljard euro heeft uitgetrokken. De Commissie landbouw en plattelandsontwikkeling wilde daarbovenop nog eens 600 miljoen euro reserveren voor een zuivelfonds. In dit verband ben ik van mening dat het resultaat van de stemming in de Begrotingscommissie, dat wil zeggen de genoemde 300 miljoen euro, een meer realistische oplossing is.

De onderhavige ontwerp-begroting schrapte een aantal bezuinigingen van de Raad en omvat een meer realistische beoordeling van de behoeften aan betalingen in de komende jaren, en het meerjarig financieel kader blijkt steeds meer een rigide en onflexibel kader te zijn, met name wat betreft rubriek 1a, die onderzoek, onderwijs en vervoer omvat, en categorie 3, die juridisch en asielbeleid, cultuur- en informatiebeleid alsmede buitenlands beleid omvat, terwijl het plafond voor categorie 4 chronisch veel te restrictief is.

Ik wil de heer Maňka graag ook danken voor zijn werk met de begrotingen van andere instellingen. De begroting van het Parlement blijft binnen de 20 procent van de totale administratieve kosten in de EU, en dat ondanks de overname van de kosten voor de bezoldiging van de leden van het Parlement krachtens het nieuwe statuut van de leden. Onze fractie is van mening dat we voorzichtig moeten zijn met al te grote stijgingen in het toegewezen bedrag voor politieke partijen, maar we hebben ingestemd met het voorstel dat nu op tafel ligt, en ik ben de heer Maňka er ook dankbaar voor dat hij aandacht heeft besteed aan de kosten voor vertaling en aan het gebouwenbeleid van het Parlement. Het is hoog tijd dat we zorgen voor samenwerking tussen de instellingen en dat we over meerdere jaren uitleg krijgen over het gebouwenbeleid van het Parlement. Daar vragen we al heel lang om. Nu moeten we die uitleg eindelijk eens boven tafel krijgen.

Helga Trüpel, namens de Verts/ALE-Fractie. – (DE) Mevrouw de Voorzitter, geachte afgevaardigden, ook ik wil allereerst de collega's Surján en Maňka bedanken voor de goede samenwerking en begin dan gelijk met de vaststelling van de heer Surján dat het de Raad boven alles om een kleine begroting te doen is. In onze ogen is dat in tijden van crisis precies de verkeerde keuze. In tijden van crisis moet je de politieke moed hebben om te handelen, moet je meer geld voor de juiste investeringen in een duurzame toekomst uitgeven. We hebben namelijk zowel een ecologische als een economische crisis en er heerst een crisis van honger en armoede in de wereld.

Als wij Europeanen juist willen handelen, moeten we onze politieke doelen bijstellen. Er moet een duurzaamheidsomslag komen, een *Green New Deal*, gekoppeld aan de Lissabonstrategie, er is behoefte aan meer duurzame technologieën, groene rendementstechnologieën, nieuwe aandrijfsystemen en natuurlijk ook nieuwe materialen die echt milieuvriendelijk zijn. Dat betekent ook dat we meer geld in onderzoek en ontwikkeling moeten steken. Zoals ik zojuist uit naam van de Commissie cultuur en onderwijs benadrukte, moeten we in de Europese Unie meer in onderwijs investeren en onze jonge mensen, onze talenten, goed en beter opleiden, omdat we er dan zeker van kunnen zijn dat dat geen verkeerd besteed geld is, maar in de toekomst zijn vruchten af zal werpen voor hen die het onderwijs volgen, maar ook voor onze economie.

We moeten echter ook – en daarom loopt een *Green New Deal* dwars door alle beleidsterreinen heen – de structuurfondsen anders benaderen en ze ecologiseren, wat sanering van de bestaande woningvoorraad en nieuwe, duurzamere mobiliteitsconcepten betreft. We moeten ons landbouwbeleid in ecologische zin

aanpassen. Maar ook het opwekken van energie kan in de landbouw een grote rol spelen, zonder dat dit ten koste hoeft te gaan van het milieu. Vooralsnog zie ik daar veel te weinig aanzetten toe – daar moeten we kortom flink aan trekken.

En wat de discussie over de melkveehouders betreft: wij Groenen vinden dat we de melkveehouders nu bij moeten springen. Maar met een stapel geld zijn we er nog niet – die dient ook voor het juiste beleid op dit terrein uitgegeven te worden. Quota zijn nodig, evenals goede voorschriften, kaders en regulering. Als we de 280 miljoen euro die ter discussie staat vrijmaken, dient dit geld rechtstreeks naar de producenten en hun organisaties te gaan.

We willen ook geld herverdelen. We vinden het geen goed idee om 449 miljoen euro aan exportsubsidies in de zuivelsector uit te geven, want daarmee bederven we, vooral in Afrika, de lokale markten. Wij stellen daarom voor om de ruim 300 miljoen euro die we voor de tabaksteelt uittrekken een andere bestemming te geven en dit geld volledig aan de kleine melkveehouders ten goede te laten komen. Dat is ecologisch en voor de melkveehouders van veel groter nut dan wat we nu doen.

Een opmerking tot slot over het herstelplan: wij zullen er in tweede lezing alleen mee instemmen, als duidelijk blijkt dat hiermee een werkelijk duurzaam en groen doel nagestreefd wordt. We willen een ecologisch energiebeleid, we willen breedband in landelijke gebieden en we willen pan-Europese elektriciteitsnetwerken. Dat zou pas een echte bijdrage aan een toekomstgerichte politiek zijn en dat is wat wij van de onderhandelingen de komende weken verwachten.

James Elles, *namens de ECR-Fractie*. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik zal me in mijn opmerkingen richten op de begroting van de Commissie. Ik wil de heer Surján feliciteren met alles wat hij als algemeen rapporteur heeft gedaan. De coördinator van onze fractie, de heer Bokros, is afwezig; hij is in Hongarije voor een reeds lang staande afspraak waar hij niet onderuit kon. Daarom ben ik gevraagd om vandaag het standpunt van onze fractie te presenteren. Ik begrijp dat dit de derde fractie is waarvoor ik in dit Huis standpunten presenteer sinds ik lid ben van dit Parlement – maar niet ik ben veranderd, alleen de fracties zijn dat.

De drie punten die ik vandaag in het debat wil maken, zijn de volgende. Allereerst is de algemene situatie ernstig, wat op financieel en economisch gebied al is aangegeven. Onze tekorten zijn in meerdere lidstaten hoger dan ooit, zoals de voorzitter van de Raad heeft aangegeven. In enkele lidstaten gaat het debat zelfs niet over waar het geld aan zal worden besteed, maar over de hoogte van de bezuinigingen die nodig zullen zijn om de uitgaven weer in het gareel te krijgen, zoals ook in mijn land het geval is. Dit is daarom een heel gemengd debat over hoe we ervoor gaan zorgen dat de Europese Unie effectief kan draaien.

Maar we kijken hier nu naar de begroting. De begroting die we voor 2010 opstellen, is een begroting die duidelijk nog in de beginfase verkeert. We zijn bezig met de openingszettingen. In onze fractie zullen we heel duidelijk kijken naar de kwaliteit van de uitgaven – zoals de commissaris heeft gezegd over uitgaven waarbij de betalingen redelijk kunnen worden uitgevoerd en die in dit opzicht geenszins buitensporig zijn, gezien de algemene situatie waarin we ons bevinden.

Mijn laatste opmerking betreft de opmerkingen die Alain Lamassoure, de voorzitter van de Begrotingscommissie, heeft gemaakt. We moeten deze gelegenheid benutten om vooruit te kijken – het is het eerste jaar van een zittingsperiode van vijf jaar van het Parlement. We moeten, indien mogelijk, van de Commissie zien te vernemen wanneer we de tussentijdse evaluatie krijgen, hoe deze zal zijn vormgegeven, hoe we vooruit zullen kunnen kijken, niet alleen naar de tussentijdse evaluatie, maar ook hoe we toekomstige financiële vooruitzichten gaan aanpakken, zoals de heer Böge in zijn verslag in het vorige Parlement heeft uiteengezet. En niet het minst hoe we een interinstitutioneel proces in gang gaan zetten dat kijkt naar ontwikkelingen op de lange termijn en dat ons in staat stelt tot de juiste begrotingsanalyse te komen, want zonder zo'n analyse is het echt moeilijk om vooruit te plannen.

Miguel Portas, *namens de GUE/NGL-Fractie*. – (PT) Laat ik beginnen met het meest positieve punt: tijdens de stemming van aanstaande donderdag zullen we meer dan 3 miljard euro aan betalingskredieten voor de structuurfondsen en sociale programma's goedkeuren.

Het is een feit dat de Raad dit beleid ter discussie stelt en van oordeel is dat we geen extra geld aan de lidstaten mogen vragen. Ik hoop dat de Zweedse minister het me vergeeft als ik zeg dat dit standpunt getuigt van een kruideniersmentaliteit. We leven in uitzonderlijke tijden en juist daarom vind ik dat de Commissie, de Raad en het Parlement de moed hadden moeten opbrengen om het financieringsprobleem van deze begroting resoluut aan te pakken en er een uitzonderlijke begroting van te maken.

Zelfs met de uitgaven die we op donderdag zullen goedkeuren, blijft het een begroting die de crisis omzeilt. Het is dezelfde begroting als altijd. We hebben geen druppels water in zeeën van melk nodig. Wat we nodig hebben is een ander beleid voor plattelandsgebieden. We hebben niet alleen structuurfondsen nodig voor ons grondgebied, maar een Europees sociaal beleid dat een aanvulling biedt op het beleid van elk van de lidstaten. Wat we werkelijk nodig hebben, is moed!

In de Europese Unie leven thans evenveel mensen in armoede – 79 miljoen – als aan het begin van de eeuw. Er bestaat enorme onzekerheid over de standaarden die nodig zijn om de klimaatverandering te bestrijden. De belangrijkste kwestie die we moeten bespreken, is de financiering van de Europese begroting en de toekomstige financiële vooruitzichten. Dat is de essentie en komt u ons alstublieft niet vertellen dat er geen geld is, want dat is er wel. We kunnen het gaan zoeken bij de belastingontduikers en we kunnen het halen uit de vermogenswinstbelasting op de financiële markten en in de belastingparadijzen.

Mijnheer de Voorzitter, rapporteurs, juist omdat het probleem met de begroting zo belangrijk is, moeten wij, leden van het Europees Parlement, het voorbeeld geven en de buikriem aanhalen. Ik heb voorstellen ingediend over de reiskosten. Op de dagen dat wij reizen, ontvangen wij behalve ons salaris een vergoeding voor de gemaakte onkosten, de afgelegde afstand en de verloren tijd. Dat is belachelijk en onbegrijpelijk. Ik hoop dat we donderdag ten minste het fatsoen hebben om deze stand van zaken te herzien.

Marta Andreasen, namens de EFD-Fractie. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, het is ongelooflijk dat de Europese Commissie in deze tijden van financiële en economische crisis een verhoging van de begroting voor 2010 met bijna 5 procent voorstelt.

Maar wat erger is, is dat dit Parlement nu een verhoging van nog eens 5 procent daarbovenop voorstelt, terwijl de Raad in zijn eerste lezing in juli juist een verlaging van het voorontwerp van begroting met bijna 2 procent heeft voorgesteld.

De begroting voor 2010 zou dan uitkomen op meer dan 127 miljard euro aan betalingskredieten, wat neerkomt op 1,08 procent van het bruto nationaal inkomen van de Europese Unie.

Is dit de manier waarop dit Parlement de begroting dichterbij de burgers wil brengen? Het is heel leuk en aardig om de Speciale Olympische Spelen in Polen en Griekenland en het Europees Jeugd Olympisch Winterfestival in de Tsjechische Republiek te willen financieren, of zelfs Xacobeo 2010, maar onze kiezers hebben andere prioriteiten in hun leven, zoals hun hypotheek betalen en hun kinderen een fatsoenlijke opleiding geven.

De kosten van de Europese Unie voor het Verenigd Koninkrijk bedragen momenteel 45 miljoen pond per dag, en de voorgestelde verhoging zal dat bedrag op 50 miljoen pond brengen, of nog meer in geval van verlaging van de korting.

Geloof me, het Verenigd Koninkrijk heeft nog veel andere prioriteiten waarin het dit geld kan steken, en nu de Europese Commissie heeft gewaarschuwd dat het Verenigd Koninkrijk het gevaar loopt om failliet te gaan door zijn hoge nationale schuld, zou dit land heel blij zijn met een aanzienlijke verlaging van zijn bijdragen aan de EU. Ik weet zeker dat andere landen ook blij zouden zijn met een vergelijkbare verlaging.

Jaar na jaar heeft de Europese Rekenkamer ons niet naar tevredenheid kunnen verzekeren dat het geld van de EU op legitieme en reguliere wijze is uitgegeven, en ik heb me echt zorgen gemaakt over het gebrek aan controle op het geld van belastingbetalers toen ik, in 2002, nog de hoofdaccountant van de Europese Commissie was.

Toch wil het Parlement meer geld in de schatkist van de EU stoppen. Reken er maar niet op dat ik ooit voor een verhoging van de begroting zal stemmen. Als u projecten wilt subsidiëren om de crisis te bestrijden, moet u gebieden vinden waar de begroting kan worden verlaagd.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, geachte collega's, de crisis uit zich niet alleen in cijfers, niet alleen in dalende koersen of in miljarden euro's om banken mee te steunen of de economie weer vlot te trekken. Ze uit zich ook in een explosief stijgende werkloosheid. De crisis uit zich vooral in heel concrete zorgen en angsten van de burgers van de Europese Unie. Zij vrezen voor hun baan, vrezen voor hun pensioen. Onze burgers maken zich zorgen over de klimaatverandering, de energietoevoer en de inbreuk op hun individuele rechten in het kader van de terrorismebestrijding.

De EU kan ertoe bijdragen om de geenszins ongerechtvaardigde angsten van de burgers te verminderen, ook al moeten de daarvoor geëigende instrumenten nog effectiever gemaakt worden. Ik denk daarbij vooral aan

het Fonds voor aanpassing aan de globalisering, bijvoorbeeld in het geval van Nokia, en aan het solidariteitsfonds ter ondersteuning van de aardbevingsslachtoffers in Italië. Om ervoor te zorgen dat middelen uit deze fondsen ook daadwerkelijk ten goede komen aan de getroffen en, hecht ik er zeer aan dat de toewijzingsprocedures nog efficiënter worden, maar ook glashelder en controleerbaar, want het Fonds voor aanpassing aan de globalisering mag in geen geval als Europese ruggensteun voor multinationals opgevat worden.

Europa was lange tijd een waarborg voor vrede en welvaart. Later we er samen aan werken dat dit ook zo blijft.

(FR) Europa, dat zijn wij!

Hans Lindblad, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (SV) Mevrouw de Voorzitter, geachte Parlementsleden, mijnheer de commissaris, door kleine vertragingen moet ik zo meteen vertrekken uit het Parlement, want mijn vliegtuig stijgt over 45 minuten op. Ik zal ervoor zorgen dat alles wat wordt gezegd, aan mij doorgegeven wordt. Het is een goed debat geweest. Er zijn veel goede voorstellen gedaan. Het is moeilijk om prioriteiten vast te leggen, maar we zullen wel moeten. Wat onderzoek betreft, wil ik tegen mevrouw Ek zeggen dat we ten opzichte van de begroting voor 2009 7,3 procent meer investeren in onderzoek, wat volgens mij veel is.

In zijn voorstel doet het Europees Parlement grote investeringen en laat het de uitgaven aanzienlijk stijgen ten opzichte van 2009. Tezelfdertijd mogen we niet vergeten dat de EU zich in een recessie bevindt. De overheidsfinanciën in de Europese Unie lopen met ongeveer 7 procent terug. Dat is niet iets wat we kunnen negeren.

De Raad investeert meer maar ook selectiever. Wij investeren in groeistimulerende maatregelen en houden meer de vinger op de knip met betrekking tot gebieden zoals administratieve uitgaven. Tezelfdertijd zijn we blij te zien dat het Parlement ook op dat gebied belangrijke stappen zet.

Na het debat van vandaag en de discussies die ik eerder met vertegenwoordigers van het Parlement heb gevoerd, denk ik dat we – samen met de Commissie – in de komende tijd een overeenkomst zullen kunnen bereiken over een echt goede begroting.

José Manuel Fernandes (PPE). – (PT) Dames en heren, ik ben ervan overtuigd dat de begroting van de Europese Unie voor 2010 ons zal helpen om de huidige economische crisis te overwinnen. Een van de resultaten van deze crisis is de werkloosheid. Daarom wil ik hier signaleren en onderstrepen hoe belangrijk het is dat wij het Erasmusprogramma hebben versterkt om op die manier de toegang van jongeren tot een eerste baan te bevorderen en te vergemakkelijken.

Voor wat betreft de begroting van het Parlement verheugt het mij ten zeerste dat onze belangrijkste voorstellen in zowel de begroting als de ontwerp-resolutie zijn overgenomen. We streven naar excellentie in de wetgeving. Uiteraard erkennen we het belang van meertaligheid, maar onze voornaamste doelstelling is excellentie in de wetgeving. Daarom is het belangrijk dat we over de nodige middelen beschikken om te waarborgen dat de EU-leden die doelstelling kunnen verwezenlijken.

Ter wille van de transparantie en de begrotingsdiscipline hebben wij voorgesteld een “zero base”-methode te hanteren en de begroting aan het begin van elke zittingsperiode vanaf nul te heroverwegen. We voorzien daarbij in reserves voor de doelstellingen van transparantie en begrotingsdiscipline, bijvoorbeeld op het gebied van het communicatiebeleid, waar een kosten-batenanalyse dient te worden uitgevoerd. Bovendien moeten ook reserves worden uitgetrokken om de bureaucratische rompslomp terug te dringen, onder meer bij het aanwerven van assistenten, en moeten we de administratieve diensten ertoe “verplichten” de bureaucratie te helpen verminderen. Met betrekking tot het vastgoedbeleid onderschrijven en bepleiten we een langetermijnbeleid.

Tot slot wil ik mijn felicitaties overbrengen aan de rapporteurs László Surján en Vladimír Maňka. László Surján verdient een bijzonder woord van lof, omdat hij aan de verleiding heeft weerstaan om bijvoorbeeld in het geval van het melkfonds op de demagogische toer te gaan en omdat hij echt al het mogelijke heeft gedaan en niet het onmogelijke heeft willen doen om in het buitenland te verkopen.

Göran Färm (S&D). – (SV) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, het Zweedse voorzitterschap heeft de Begrotingscommissie bekritiseerd omdat wij in deze situatie de zogenaamde betalingskredieten in de begroting, met andere woorden dat wat in de praktijk de uitvoering van de begroting is, willen verhogen. Die kritiek vind ik om diverse redenen absurd. Ten eerste hebben de ministers van Financiën in de Raad betalingen altijd

in een zo grote mate tegengehouden dat grote delen van de EU-begroting nooit worden uitgevoerd. In plaats daarvan worden grote overschotten terugbetaald aan de lidstaten. Dat is absurd want de vastleggingen in de begroting zijn er om uitgevoerd te worden, niet om aan de lidstaten terugbetaald te worden. We zijn bereid daarvoor te vechten. Het is daarom de vraag of het beleid van het voorzitterschap er echt in bestaat om grote beloften te doen in de vorm van vastleggingen die vervolgens niet uitgevoerd worden.

Ten tweede zijn de argumenten daarvoor dit jaar nog sterker dan gewoonlijk. We zouden de uitvoeringsgraad moeten verhogen van bijvoorbeeld maatregelen uit het Sociaal Fonds die verband houden met het scheppen van banen, de ontwikkeling van vaardigheden, enzovoort.

De kritiek van het voorzitterschap is niet alleen tegen het Europees Parlement gericht, maar ook tegen de Commissie omdat wat wij doen meestal neerkomt op het ongedaan maken van besnoeiingen die de Raad wil aanbrengen in de ontwerp-begroting van de Commissie, waarbij we ons bovendien toespitsen op maatregelen voor het creëren van banen. Ik merk ook op dat het voorzitterschap de Begrotingscommissie bekritiseert omdat ze bepaalde administratieve kredieten verhoogt, terwijl de Commissie ons bekritiseert voor het tegenovergestelde, namelijk omdat we sommige van de besnoeiingen van de Raad hebben geaccepteerd. Het beginsel dat we hebben gehanteerd, bestond erin die administratieve kredieten te verhogen die nodig zijn om de uitvoering van belangrijk beleid te garanderen, maar niet de andere. Het begrotingsdebat van dit jaar lijkt een soort veldslag tussen de Raad en de Commissie te worden.

Wat het Europees herstelplan betreft: de EU-begroting is niet van die orde van grootte dat ze voor een Keynesiaans stimuleringsbeleid kan worden gebruikt, maar ze kan voor enkele kleine maar strategische zaken, bijvoorbeeld het herstelplan, worden gebruikt. Nu we een hoge werkloosheid hebben, is het natuurlijk goed dat investeringen worden vervroegd die sowieso zouden worden gedaan en die Europa helpen samensmeden tot een echte interne markt, bijvoorbeeld investeringen met betrekking tot energie-infrastructuur. Desondanks hebben we, bijna een jaar nadat het plan werd gelanceerd, nog altijd geen concrete voorstellen van de Raad of het Zweedse voorzitterschap over waar het geld vandaan moet komen. Wij staan open voor discussie, maar het spreekt voor zich dat het zinloos is als men het geld weghaalt bij andere prioritaire gebieden die ook bijdragen tot werkgelegenheid, levenslang leren, energie- en klimaatontwikkeling, enzovoort.

Het is jammer dat de minister niet kon blijven want ik had een vraag voor hem. Ik stel haar hoe dan ook want misschien antwoordt hij via een andere weg. Het Zweedse voorzitterschap heeft gezegd dat de strategie voor de Oostzeeregio een van zijn prioriteiten is. Tegelijkertijd heeft het geen financiering voor deze strategie voorgesteld. Ik vind dat verbazingwekkend omdat het betekent dat alles wat dient te gebeuren, moet worden gefinancierd via andere bronnen die al voor andere belangrijke doelen zijn bestemd. Er zal geen nettobijdrage zijn voor de Oostzeestrategie. Tegen die achtergrond vraag ik me af hoe het Zweedse voorzitterschap kan beweren dat de Oostzeestrategie één van zijn prioriteiten is. Wij willen er 20 miljoen euro, wat overeenkomt met 200 miljoen Zweedse kroon, voor uittrekken. Het is een belangrijke bijdrage.

Jacek Włosowicz (ECR). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, zoals we allemaal weten, waren de belangrijkste posten in de begroting 2010, alsook de evaluatie van de begroting, al vastgelegd in een resolutie die op 10 maart van dit jaar is aangenomen. Het Europees Parlement heeft in deze resolutie scherpe kritiek geuit op het feit dat voor de meeste rubrieken van het meerjarig financieel kader slechts kleine marges beschikbaar zijn. Het is verontrustend dat de Raad in dit ontwerp het oorspronkelijke ontwerp nog verder heeft beperkt. De hieruit voortvloeiende ongelijkheden tussen het niveau van de vastleggingen en dat van de betalingen waren zo groot dat ze in strijd waren met het fundamentele voorzichtigheidsbeginsel.

Ik had verwacht dat meer aandacht – en misschien zelfs de meeste aandacht – zou uitgaan naar de economische crisis waarmee we nog steeds worden geconfronteerd. Nu blijkt echter dat het Europees Parlement de belangen van de burgers in zijn eentje moet verdedigen en hen ervan moet overtuigen dat Europa niet aan de basis ligt van de huidige problemen, maar misschien wel in staat is om een efficiënte remedie te vinden. Daarom sta ik volledig achter dit ontwerp dat in financiële middelen voorziet voor de tenuitvoerlegging van een economisch herstelplan. Mijns inziens zou dit een van de prioriteiten van het Parlement moeten zijn. De bezuinigingen van de Raad zouden daarentegen een rem zetten op de economische groei en het scheppen van nieuwe banen of zouden dit eenvoudigweg onmogelijk maken. Ze zouden eveneens een einde maken aan de werkzaamheden met betrekking tot het oplossen van het energieprobleem van onze burgers. Met het oog op de crisis in de landbouw, bijvoorbeeld in de zuivelsector, zijn er geen mogelijkheden om de programma's uit te breiden die tot doel hebben het verbruik van landbouwproducten te vergroten, onder andere door het bevorderen van de consumptie van melk en fruit in onderwijsinstellingen.

Ik ben bijgevolg van mening dat de ontwerpbegroting in haar huidige vorm niet in staat is om de doelstellingen van de Europese Unie te verwezenlijken. Uit de weinige elementen die ik ter sprake heb gebracht, blijkt nu al dat we op bepaalde begrotingsterreinen de problemen zullen kunnen aanpakken die we zouden moeten oplossen, maar dat ook veel begrotingsonderdelen historisch zijn ingevuld, alsof de huidige situatie en de huidige moeilijkheden niet bestaan. Op veel plaatsen in de begroting wordt geen rekening gehouden met toekomstige uitdagingen en waar dat wel gebeurt, worden maar weinig inspanningen geleverd om deze ontwikkelingen te beïnvloeden. Naar mijn mening hebben wij, als Parlementsleden, de taak om te ijveren voor een dynamischere besluitvorming, teneinde beter te kunnen reageren op de problemen die in Europa de kop opsteken. Daarbij moeten we ook aandacht besteden aan een transparant beheer van de middelen. Dat is de opdracht die onze kiezers ons zes maanden geleden hebben gegeven.

VOORZITTER: DAGMAR ROTH-BEHRENDT

Ondervoorzitter

Jürgen Klute (GUE/NGL). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, geachte collega's, de gevolgen van de wereldwijde economische crisis die we doormaken zijn nog niet te overzien. We dienen ons te realiseren dat de arbeidsmarkt nog niet de volle kracht van de crisis te verduren heeft gekregen. En wat doet de Europese Unie in deze situatie, waarin steeds meer mensen de dreiging van armoede en werkloosheid voelen en onder bestaansonzekerheid lijden? De Europese Unie stelt nieuwe prioriteiten in haar begroting. Om precies te zijn: zij maakt geld vrij voor het dichttimmeren van de grenzen, voor hoogtechnologische defensieprojecten en voor een steeds fijnmaziger observering van de burgers in Europa.

Voor de ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid wil men zegge en schrijve 16 procent meer uittrekken. Het Buitengrenzenfonds zou volgend jaar 12 procent meer krijgen. De uitgaven voor strategisch-militair veiligheidsonderzoek worden bijna verdubbeld en op een totaal van 215 miljoen euro gebracht.

De EU verlaat daarmee naar de mening van de Confederale Fractie Europees Unitair Links/Noords Groen Links het idee van een Europees vredesproject, waaraan zij toch haar bestaan dankt. Deze ontwerpbegroting volgt in plaats daarvan de logica van het Verdrag van Lissabon, dat de EU-lidstaten ertoe verplicht hun militaire apparaat voortdurend te moderniseren en de buitengrenzen te beveiligen.

Unitair Links verlangt van de Europese Unie juist een consequent vredesbeleid. In plaats van een Europees Bureau voor bewapening bepleiten wij een bureau voor ontwapening. Europa moet zijn geld steken in strategieën voor civiele conflictoplossing. Het moet bijvoorbeeld een Europese vredesdienstplicht invoeren en onafhankelijk vredes- en conflictbeheersingsonderzoek stimuleren. Deze begroting zet volgens ons te veel in op oorlog in plaats van crisisbeheersing en daarom zullen wij niet voor de begroting in deze vorm stemmen.

Bastiaan Belder (EFD). - Voorzitter, de begroting 2010 komt tot stand onder bijzondere economische en financiële omstandigheden. Rapporteur Surján wil prioriteiten stellen bij het begroten, en dat waardeer ik zeer. Ik steun hem daarin waar het kerntaken van de Europese Unie betreft en lijnen die van bijzonder belang zijn voor economisch herstel. Wel komt het resultaat als geheel te vaak neer op meer geld uitgeven, en dat terwijl de Raad in de ontwerpbegroting al minder rigoureuus had besnoeid dan andere jaren.

Rapporteur Surján wil ik expliciet bedanken voor zijn open en constructieve houding, die bleek bij mijn amendement voor verbeteringen in de kinderopvang, met name de institutionalisering. Dit amendement voor het Europees Sociaal Fonds is met brede steun in de commissie aangenomen. De Europese Unie en de lidstaten moeten eraan bijdragen dat kinderen uit tehuizen zoveel mogelijk in een gezin kunnen opgroeien. In een tijd waarin we ons concentreren op economische maatregelen, mogen we dergelijke uitgaven van groot maatschappelijk belang niet vergeten. Anders worden deze kinderen in een economisch moeilijke tijd het kind van de rekening, en dat is de EU onwaardig.

Daniël van der Stoep (NI). - Voorzitter, over solidariteit tussen de lidstaten wordt vaak gesproken door de leden van dit Huis. En begrijpelijk ook, want hoe makkelijk is solidariteit als dat wordt betaald uit andermans portemonnee?

Op 23 september zijn de cijfers over 2008 naar buiten gekomen. De Nederlanders voelen weer meer dan welke Europeaan ook hoeveel de schandalige Eurofiële droom hun loonstrookjes leegvreet. De grootste nettobetalen is natuurlijk weer de Nederlandse burger – de “gekke Henkie” van de klas. Maar liefst 267 euro betaalt de Nederlander jaarlijks aan Europa.

De Partij voor de vrijheid, in de peilingen de grootste partij van Nederland, zal daartegen blijven strijden. Het is ook een schande dat Nederland, na Duitsland en Italië, de derde betaler is als het gaat om de nettoafdracht over 2008. De Partij voor de vrijheid wil dat de Nederlandse burger niet meer wordt behandeld als Europa's pinautomaat.

Stop met geld naar corruptie landen, stop met het Globaliserings- en het Cohesiefonds, stop het verhuiscircus, stop met de linkse projecten en geef de Nederlandse bakker, slager en groenteboer hun zuurverdiende centen terug. Want ook bij de begroting over 2010 zal de Nederlandse burger wel weer de sigaar zijn en flink in de buidel moeten tasten, terwijl parlementariërs van 19 van de 27 landen hier aanwezig sinterklaas spelen met andermans geld.

Solidariteit wordt dat genoemd. Pure diefstal is het. De PVV zal er nooit ook maar over piekeren om een begroting voor de Europese Unie goed te keuren als de Nederlandse burger zo extreem onevenredig wordt benadeeld.

Salvador Garriga Polledo (PPE). – (ES) Mevrouw de Voorzitter, als het Verdrag van Lissabon in werking treedt, zoals wij allen hopen, dan zullen we met ingang van januari nieuwe medebeslissingsbevoegdheden krijgen op het totale begrotingsgebied, dat natuurlijk ook van toepassing is op de landbouw. Misschien zullen wij in de Begrotingscommissie wat gelukkiger zijn als het Verdrag van Lissabon van kracht wordt.

De nieuwe bevoegdheden brengen echter ook nieuwe verantwoordelijkheden met zich mee. En die nieuwe verantwoordelijkheden hebben gevolgen voor ons allemaal, of we nu lid zijn van het Parlement, van de Raad of van de Commissie. Onze eerste taak is de interinstitutionele verantwoordelijkheden en verbintenissen te aanvaarden en na te komen. Daarvan zal ik er twee noemen.

In de eerste plaats de financiering van het economische herstelplan voor Europa. Dat een schandaal. We zijn hierover al een jaar aan het onderhandelen en we hebben nog steeds geen 5 miljard weten veilig te stellen, terwijl de algehele begroting van de Europese Unie dit jaar meer dan 130 miljard euro bedraagt.

We hebben nog geen oplossing weten te vinden. Eerst hebben we het begrotingsoverschot van het jaar 2008 verloren, en nu hebben we de financiering niet rond. Als de Raad op andere begrotingsposten wil besparen, komen we in de onderhandelingen met een ernstig probleem te zitten, want de afspraak was om de activiteiten van het herstelplan te financieren met nieuwe fondsen.

De tweede kwestie is die van het melkfonds. We moeten ons houden aan de principes, aan de vereisten van de begrotingsdiscipline, op grond waarvan we een marge dienen aan te houden in categorie II. De Raad en de Commissie zijn nu net akkoord gegaan met 280 miljoen euro.

Commissaris, ik zou u een vraag willen stellen, want het is bijzonder belangrijk dat we zeker weten waarvoor we over twee dagen zullen stemmen: zijn die 280 miljoen euro waarmee wij akkoord zijn gegaan, waarmee u akkoord bent gegaan, afkomstig uit het bedrag dat in het jaar 2009 niet besteed is, of moeten wij aannemen dat u verplichtingen aangaat met betrekking tot het geld van het jaar 2010 waaraan dit Parlement nog niet zijn steun gegeven heeft? Wij vinden dat dit een vraag is die onverwijld door de commissaris moet worden beantwoord.

In elk geval vallen die 280 miljoen euro niet onder het melkfonds, want het gaat hier om een eenmalige interventie. Het melkfonds is een andere lange termijninterventie die gepaard gaat met een herstructurering en een financiële verbintenis van de Commissie en de Raad.

Ingeborg Gräßle (PPE). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, de rapporteur heeft de felicitaties van mijn fractie dubbel en dwars verdiend, aangezien we van de begroting voor 2010 een permanente bouwput gemaakt hebben. We hebben het dus over een momentopname, zonder de wezenlijke elementen die ons door het Verdrag van Lissabon toekomen, waaronder ook de verplichtingen die we in dat Verdrag aangaan. Wij gaan er daarom van uit dat we vrij snel op deze begroting kunnen en moeten terugkomen, ook al zal de nadruk dan wellicht liggen op de strijd om de rechten van het Parlement en minder op de inhoudelijke kanten van de begroting.

De fungerend voorzitter van de Raad had het over 7,3 procent meer voor onderzoek. Wij hebben daaraan meegewerkt. Wij zijn daarvoor, omdat we dit voor innovaties nodig hebben en omdat we hiermee in de toekomst ons geld moeten verdienen. Tegelijk dienen we ons af te vragen welke regels we voor toekenning van deze gelden hanteren en of we ze niet op zo'n manier ter beschikking stellen, dat de onderzoekers voor wie ze toch bedoeld zijn er geen beslag op weten te leggen, omdat ze hun tanden stukbijten op de ingewikkelde

regels. Daarom pleit ik hier voor meer samenwerking tussen de Commissie begroting en de Commissie begrotingscontrole.

U van de Commissie begrotingscontrole praat donderdag over twee reserves die het in de Commissie begroting niet gehaald hebben en als woordvoester van onze fractie in de Commissie begrotingscontrole zou ik u willen vragen voor deze reserves te stemmen. De ene voorziet voor het personeel van de Europese Commissie in een zogenaamde *staff screening*, een idee van de Commissie begroting. We hebben inmiddels een heel goed beeld van 30 procent van het personeel van de Europese Commissie, maar we weten niets over de 70 procent die nog ontbreekt. Deze reserve is bedoeld om informatie te verschaffen over de 70 procent waarover we nog niets weten.

De tweede reserve is bedoeld voor het Financieel Reglement. Eind dit jaar vindt de periodieke evaluatie daarvan weer plaats en we zouden de Europese Commissie met deze reserve graag een duwtje in de goede richting geven, omdat we vereenvoudigingen wenselijke achten en bepaalde wijzigingen in het reglement opgenomen willen zien. Ik ben commissaris Šemeta zeer erkentelijk voor het feit dat de Commissie onder zijn leiding voor het eerst subsidieontvangers vragen voorlegt over het thema "belemmeringen en hindernissen in de aanvraagprocedure". Ik pleit ook voor deze reserve omdat OLAF ermee gemoeid is, het Europees Bureau voor Fraudebestrijding. De Europese Commissie onthoudt ons al vanaf november vorig jaar een werkdocument en frustreert daarmee de besluitvorming over het Bureau voor Fraudebestrijding en zijn rechtsgrondslag. Het is dus van belang om een meerderheid voor deze beide reserves te krijgen.

De Voorzitter. – Hartelijk dank, mevrouw Gräßle. Aangezien u zich rechtstreeks tot de Commissie richt, wil ik de commissaris verzoeken goed te luisteren naar wat u te zeggen hebt. Dat maakt het aanzienlijk eenvoudiger om naderhand antwoord te geven.

Lambert van Nistelrooij (PPE). - Voorzitter, heel graag doe ik mee vanuit de Commissie regionaal beleid. Daar wordt het beleid gemaakt dat zo dicht bij de mensen nodig is, en zeker in het kader van de crisis die we nu kennen.

Allereerst wil ik dank zeggen aan de heer Surján, die eraan meegewerkt heeft om goede signalen op te vangen. In een tijd van crisis kan het niet zo zijn dat de financiële afspraken, met name in het regionaal beleid, worden geschonden, dat bedragen worden verminderd. Ik vind het uitstekend dat dat nu weer hersteld wordt.

In een tijd van crisis moet je present zijn. Dat is wat het Europees Parlement en de Commissie hebben gedaan in de voorstellen die net voor de vakantie zijn aangenomen. We hebben meer flexibiliteit, we kunnen eerder onze budgetten beschikbaar stellen en we kunnen bijvoorbeeld ook meer investeren in energiezuinige gebouwen en woningen.

Ik ben ook tevreden over de extra budgetten die beschikbaar gesteld zijn voor een drietal proefprojecten. De vertegenwoordigers van de regio's zijn in de afgelopen weken bij de open dagen in Brussel bijeen gekomen en zij geven aan dat ze heel goed die middelen kunnen gebruiken om een betere participatie in het beleid op allerlei terreinen mogelijk te maken. Dat is dicht bij de mensen, zoals ik heb gezegd.

Ik hoorde straks van de heer Van der Stoep, ook een Nederlandse vertegenwoordiger, dat hij die middelen afwijst. Kijk bijvoorbeeld eens naar grensoverschrijdende taalprojecten: die bevorderen de participatie van mensen. Dat onderschrijven wij graag. Eén klein knelpunt was er, maar ook dat heeft de heer Surján goed opgelost. Er is in het debat gezegd dat uit de middelen, de regionale middelen, de groene *new deal* zou moeten worden betaald.

Natuurlijk is duurzaam beleid uitstekend, maar het integraal overnemen van een dergelijk voorstel zou een heleboel verwachtingen wekken in de regio's en ook bij de collega's, die niet waar te maken zijn. We hebben in de verordeningen voor de structuurfondsen precies aangegeven wat naar innovatie kan, wat naar duurzaam beleid kan en ecologie, en daarom is het goed om dat slechts als voorbeeld op te nemen en niet te verklaren dat we hiervoor de verordening gaan aanpassen.

Giovanni La Via (PPE). – (IT) Mevrouw de Voorzitter, geachte collega's, staat u mij toe, mevrouw de Voorzitter, de Begrotingscommissie te bedanken voor haar inzet om, met het oog op de behoeften van de landbouwwereld, te proberen een wereldwijd kader van financiële middelen te verschaffen teneinde het vraagstuk van melkveehouders en melk op te lossen, dat vandaag de dag ongetwijfeld veel Europese landen bezighoudt.

Doordat een minimummarge noodzakelijk was, konden we echter niet meer dan 300 miljoen euro voor het melkfonds uittrekken. Niettemin gaat het hier om een flinke bijdrage, mits deze middelen, zoals aan de

commissaris was gevraagd, aanvullende middelen zijn en uiteraard voorzien in een pakket van passende maatregelen. Anderzijds hebben we andere fracties een hoger bedrag horen noemen, waarschijnlijk om de publieke opinie op hun hand te krijgen, zelfs in de wetenschap dat deze middelen onmogelijk gevonden kunnen worden, en alleen om zo een zekere boodschap aan de buitenwereld af te geven.

Staat u mij toe ook een ander begrotingspunt aan te stippen waar gepaste aandacht aan moet worden geschonken, namelijk het gebouwenbeleid op de lange termijn. Het Verdrag van Lissabon, de nieuwe bevoegdheden die zullen worden toegewezen aan het Parlement, de duidelijke noodzaak om de banden met plaatselijke overheden aan te halen en de nieuwe thematische gebieden leiden ertoe dat we meer ruimte nodig hebben binnen de gebouwen in Brussel. Aangezien momenteel 97 procent van de kantoren reeds bezet is, denk ik dat we een serieus beleid moeten opzetten om een nog grotere Europese wijk te bouwen, waarmee een duidelijk beeld van eenheid wordt afgegeven aan Europa door middel van een gericht gebouwenbeleid.

Damien Abad (PPE). - (FR) Mevrouw de Voorzitter, ik wil allereerst de rapporteur, de heer Surján, bedanken voor de evenwichtige begroting die hij ons heeft voorgelegd en waarin twee belangrijke zaken zijn opgenomen: de financiering van het herstelplan en van een zuivelfonds.

Ten aanzien van de oprichting van dit zuivelfonds, met een bedrag van 300 miljoen euro, zoals wij hebben voorgesteld binnen de fractie van de Europese Volkspartij (Christen-Democraten) en aan de Begrotingscommissie, wil ik twee opmerkingen maken.

Allereerst wil ik protesteren tegen de demagogie van een aantal afgevaardigden, die eisen dat er ruim 600 miljoen euro in dit fonds wordt gestopt, wat gewoonweg onhaalbaar en vooral ook onverantwoord is, omdat daardoor drastisch gekort zou moeten worden op de middelen voor andere landbouwsectoren, óf de financiering van het herstelplan op de tocht komt te staan.

De financiering van het zuivelfonds zou dan ten koste gaan van onze boeren of van werklozen, hetgeen uiteraard economisch gezien onwenselijk en sociaal onrechtvaardig is.

Ook wil ik hier zeggen dat ik verbaasd, om niet te zeggen teleurgesteld, was over het feit dat mevrouw Fischer Boel zich de oprichting van een dergelijke fonds in de media toeëigende, alsof dit niet het werk van de Begrotingscommissie was, of alsof dat werk er niet toe deed.

Tot slot wil ik, als jongste van de Franse afgevaardigden, mijn teleurstelling met u delen over de financiering van het programma "Jeugd in actie", want het is wel paradoxaal dat we juist midden in een economische crisis de middelen voor dit programma voor het eerst in tien jaar gaan verlagen.

Paul Rübigen (PPE). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, geachte commissaris, ik denk dat we er met dit budget ook weer in slagen nieuwe strategieën te ontwikkelen. Ik ben blij dat het Huis ertoe besloten heeft het Europees Handvest voor kleine bedrijven te steunen met niet minder dan 1 miljoen euro aan verplichtingen en 500 000 euro aan betalingen. Commissaris Verheugen heeft beloofd dat hij de middelen ook dienovereenkomstig zal besteden.

Verder hebben we het onderzoeksprogramma ten gunste van het midden- en kleinbedrijf ruimer begroot. Dat is juist in een crisissituatie van groot belang en ook het programma Solvit gaat er duidelijk op vooruit. Hier gaat het om het overwinnen van grenzen op de interne markt, wat de kleine en middelgrote bedrijven vaak voor bijzondere problemen stelt.

Ik ben blij dat het programma "Erasmus voor journalisten" nu eindelijk op de agenda staat en dat "Erasmus voor jonge ondernemers" succesvol verloopt.

Georgios Stavrakakis (S&D). - (EL) Mevrouw de Voorzitter, alhoewel iedereen het ermee eens is dat de structuurfondsen en het Cohesiefonds het belangrijkste wapen zijn in de strijd tegen de economische crisis, heeft de Raad helaas besloten om te korten op de betalingskredieten van deze fondsen, hetgeen een averechtse uitwerking zal hebben.

In tegenstelling tot de Raad en de Commissie proberen wij te zorgen voor een toereikende financiering van het herstelplan voor de Europese economie via ondersteuning van energie-infrastructuur, onderzoek en innovatie.

Daarnaast moeten wij duurzaamheid van de bestaande communautaire infrastructuur en van de instrumenten voor civiele bescherming waarborgen. Met name moeten wij het snellereactievermogen van de Europese

Unie in geval van natuurrampen verder versterken en aldus het pad effenen voor een toekomstige Europese macht voor civiele bescherming.

Tot slot wijzen wij erop dat groene ontwikkeling en versterking van onderzoek en innovatie de steunpilaar moeten zijn van de communautaire begroting voor een schoon en duurzaam milieu in alle sectoren.

Riikka Manner (ALDE). – (FI) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de commissaris, allereerst wil ik de rapporteur bedanken voor zijn uitstekende verslag. De melkcrisis en het herstelplan ter bestrijding van de financiële crisis hebben de begrotingsprocedure voor het komende jaar zeer uitdagend gemaakt. Er liggen nog uitdagingen voor ons en wij wachten met grote belangstelling op het voorstel van de Commissie van volgende week over de financiering van het herstelplan.

Hier zijn belangrijke kwesties aan de orde gesteld, die onder meer betrekking hebben op de melkcrisis. Ik wil op mijn beurt slechts één specifieke kwestie noemen. De economische crisis heeft ervoor gezorgd dat de lidstaten hun hand op de knip houden met het oog op de komende begroting. Begrotingsdiscipline van de kant van de lidstaten is deels begrijpelijk in economische tegenspoed, maar het is onvergeeflijk dat de lidstaten de afgelopen jaren geld uit de begroting van de structuurfondsen terug hebben gekregen in de vorm van ongebruikte kredieten. De reden voor deze passiviteit is het beheers- en controlesysteem, dat snel vereenvoudigd moet worden. Met het oog op de economische situatie is het uitermate belangrijk dat de structuurfondsen doeltreffend worden benut in de perifere regio's om herstelmaatregelen te steunen.

Derek Vaughan (S&D). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, tijdens de economische en financiële crisis heeft Wales geprofiteerd van het cohesiebeleid en de structuurfondsen op grond van de rubrieken 1a en 1b. Hoewel het herstelplan welkom en zelfs noodzakelijk was, mogen we nu dus niet bezuinigen op belangrijke begrotingsonderdelen in rubriek 1 om de benodigde 1,98 miljard pond te financieren. Ik vrees dat dit wel zal gebeuren, en ik vrees ook dat de voorstellen daartoe deel uitmaken van een bredere aanval op het cohesiebeleid. Ik verwijs naar het document over de begrotingsevaluatie dat het DG Begroting heeft opgesteld en waarnaar de heer Lamassoure eerder heeft verwezen.

Ik begrijp dat dit document de mogelijkheid noemt dat de convergentiesteun wordt 'generationaliseerd', het concurrentievermogen wordt afgezwakt en 'nee' wordt gezegd tegen de overgangstatus voor regio's die uit de convergentiesteun komen. Ik vind dat de afgevaardigden zich tegen dit alles moeten verzetten. Ik zou graag de standpunten van de Commissie over deze voorstellen horen, want deze voorstellen zouden het cohesiebeleid schaden en gebieden zoals Wales en vergelijkbare regio's schade berokkenen.

Sidonia Elżbieta Jędrzejewska (PPE). – (PL) Mevrouw de Voorzitter, we zijn ons allemaal bewust van de moeilijke situatie waarin we ons ten gevolge van de economische en financiële crisis bevinden. Ik ben bijgevolg bijzonder verheugd dat niet alleen de Begrotingscommissie, maar ook de rapporteur zich positief heeft uitgesproken over het amendement met betrekking tot de organisatie van de speciale Olympische Spelen. De Special Olympics zijn – dit even ter verduidelijking – sportwedstrijden voor mensen met een verstandelijke handicap, die hen in staat stellen om een volwaardige rol te spelen in de samenleving en hun de mogelijkheid geven om zich uit te drukken. Ik ben erg blij dat we ervoor gezorgd hebben dat de speciale Europese Olympische Zomerspelen in 2010 in Warschau kunnen worden gehouden en dat de speciale Olympische Wereldzomerspelen in 2011 in Athene plaatsvinden. Ik zou van deze gelegenheid gebruik willen maken om de Raad op te roepen zich positief uit te spreken over deze financiële toezegging en zou daarnaast de Europese Commissie willen vragen om te helpen bij praktische aangelegenheden in verband met de organisatie van dit jaarlijkse evenement.

Marek Józef Gróbarczyk (ECR). – (PL) Mevrouw de Voorzitter, de voorgestelde begroting moet een rechtstreekse maatregel zijn om de crisis te bestrijden. De scheepsbouw en het vervoer over zee zijn sectoren die bijzonder zwaar getroffen zijn door de wereldwijde crisis. Daarenboven heeft de Europese Commissie met haar restrictieve beleid bijgedragen aan de ondergang van de scheepsbouwindustrie in Europa. In het geval van Polen heeft het optreden van de Europese Commissie de scheepsbouwindustrie van het land te gronde gericht en tot het ontslag van tienduizenden werknemers geleid. Deze aanpak om de economie te versterken, versterkt alleen de economieën van landen in het Verre Oosten. Ik zou bijgevolg een oproep willen doen en erop willen wijzen dat het belangrijk is dat in de begroting voor volgend jaar middelen worden vrijgemaakt om deze industrietak, de scheepsbouwindustrie, in heel Europa te redden.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Mevrouw de Voorzitter, de begroting voor volgend jaar voorziet ook in een stijging van de financiële middelen voor veiligheid en defensie. Naar aanleiding daarvan hebben sommige politici opmerkingen geformuleerd of een voorbehoud gemaakt. Dergelijke opmerkingen zijn ook tijdens het debat aan bod gekomen. Met het oog hierop zou ik de commissaris een specifieke vraag willen

stellen. Hoe zullen deze extra middelen voor defensie worden ingezet? Gaat het om een soort gemeenschappelijke missie of zijn deze extra financiële middelen bestemd voor het promoten van nieuwe technologieën en het bevorderen van gezamenlijke militaire programma's? Indien dit het geval zou zijn, denk ik dat dit zeker een stap in de goede richting is, aangezien het leger ook bijdraagt tot de ontwikkeling van nieuwe technologieën en nieuwe moderne banen kan creëren. Ik zou de commissaris bijgevolg willen vragen om nadere informatie te verstrekken over dit onderwerp.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, de Ierse regering heeft onlangs besloten om de REPS-regeling voor boeren af te schaffen; dit is de Regeling bescherming plattelandsmilieu. Deze regeling werd, als veel andere, medegefinancierd door de Europese Unie. Ik wil graag weten wat er met het geld gebeurt wanneer het niet wordt gebruikt door de betreffende regering. Gebeurt hetzelfde in andere landen? Waar gaat dit geld heen en hoe wordt het gebruikt wanneer het niet wordt gebruikt binnen het land waarvoor het is gereserveerd?

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) In de eerste plaats wil ik mijn collega, commissaris Algirdas Šemeta, feliciteren omdat hij vandaag, met toestemming van het Parlement, waarschijnlijk voor de eerste keer een dergelijk debat bijwoonde.

Wat de begroting 2010 betreft: we zullen ongetwijfeld allemaal toegeven dat de situatie enigszins is veranderd sinds we de begroting 2009 bespraken. Er is veel over solidariteit gesproken, over het oplossen van de problemen die samenhangen met de huidige financiële crisis. Naar mijn opvatting, zou de begroting voor 2010 enigszins anders moeten zijn. Of we nu willen of niet, we moeten rekening houden met de nieuwe situatie waardoor we elke dag tegen nieuwe uitdagingen aanlopen. Ik wil het Parlement complimenteren met het unanieme besluit dat het onlangs, enkele dagen geleden, in Brussel nam om bepaalde landen die te kampen hebben gehad met verschillende natuurlijke problemen, te steunen. Ik denk dat dezelfde problemen ook in sommige van de andere kleine lidstaten van de Europese Unie voorkomen, die het momenteel aan financiële middelen ontbreekt. Daarom denk ik dat er in de toekomst specifieke maatregelen opgesteld moeten worden waardoor deze landen uit de financiële crisis kunnen geraken.

Algirdas Šemeta, lid van de Commissie. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik zal het heel kort houden. Op de eerste plaats bedank ik alle leden van het Parlement voor hun voorstellen met betrekking tot de begroting voor 2010. Ik hoop dat we in het vervolg van de begrotingsprocedure passende oplossingen zullen vinden om tot een goede begroting voor 2010 te komen.

Ik wil alleen even concreet reageren op de uiterst belangrijke kwestie van het melkfonds en zeggen dat wat mevrouw Fischer Boel gisteren heeft gezegd, de toezegging van de Commissie was om met een voorstel te komen voor een bepaald bedrag, namelijk 280 miljoen euro. De Commissie zal deze kwestie komende week bespreken en we zullen met een concreet voorstel over deze kwestie komen, conform het Reglement. Dit zijn mijn korte opmerkingen met betrekking tot het debat.

De Voorzitter. - Hartelijk dank, commissaris Šemeta. Er zijn nog meer vragen gesteld door de leden, maar ik begrijp dat u de heer Garriga en de andere leden niet direct wilt antwoorden. Wellicht kunt u de betreffende leden een schriftelijk antwoord verstrekken. Zij zouden dat zeker bijzonder waarderen. Mevrouw Gräßle, de heer Garriga en diverse andere leden hebben aanvullende vragen gesteld.

László Surján, rapporteur. – (HU) Ik richt me in de eerste plaats tot de Raad, ook al moest de staatssecretaris weg. Ik ben het volledig eens met zijn uitlating dat we een probleem hebben. Ik ben het er roerend mee eens dat alle zaken die hij van belang achtte, ook belangrijk worden gevonden door het Parlement, zoals onderwijs en onderzoek. De overeenstemming is groot als het gaat om de doelen. Wat de middelen betreft, lopen de standpunten echter sterk uiteen. Hierover moeten we vóór half november op de een of andere manier overeenstemming zien te bereiken. De commissaris sprak zijn dank uit voor de acties waarmee het Parlement heeft geprobeerd de posten die voorkwamen in de voorlopige begroting van de Commissie terug te plaatsen. Ik vraag om zijn begrip dat dit bij enkele posten niet het geval is. Zoals ik al gezegd heb, hebben we immers geprobeerd een genuanceerd standpunt in te nemen.

Ik moet echter stilstaan bij enkele gedachten die tijdens het debat werden geventileerd en waarmee ik het niet eens kan zijn. Ik kan de opvatting niet accepteren dat we de bedragen die onder de noemer solidariteit van betalende landen naar ontvangende landen gaan, diefstal noemen. Mijns inziens is dat hier niet aan de orde. De Europese Unie is gebaseerd op de notie dat haar leden solidair zijn met elkaar. Ik weet van een betalend land waarvan de leiders zeggen dat hun inkomsten dankzij de uitbreiding aanzienlijk zijn gestegen, aangezien ze toegang hebben gekregen tot een enorme markt.

De Europese Unie kan niet alleen worden beoordeeld op grond van de verhouding tussen uitgaande en binnenkomende gelden. Dat is verkeerd, misleidend en ruïneert onze hele gezamenlijke toekomst. Tegelijkertijd wil ik mijn collega's ook waarschuwen dat een aantal mensen hier in verband met bepaalde voorstellen heel enthousiast in de verleden tijd sprak: we hebben bedragen verhoogd en verplaatst, zo zal het eruit komen te zien. Het onderwerp van de stemming van donderdag is een ontwerp en een politieke boodschap over hoe dit Parlement de Europese Unie in beter vaarwater wil brengen.

Verder wil ik de Raad vragen om te beseffen dat wat de rapporteur vertegenwoordigt geen persoonlijke mening is of de mening van zijn partij of zelfs maar de mening van de Begrotingscommissie. Zoveel mensen, uit verschillende commissies en fracties, hebben hier gesproken, maar hun boodschap was dezelfde: we hebben een betere, praktischere en krachtigere begroting nodig. Mijn tijd zit erop. Ik dank u voor uw aandacht.

Vladimír Maňka, rapporteur. – (SK) Ik wil mijn dank uitspreken voor het debat in het Parlement en ook voor de samenwerking binnen de Begrotingscommissie, binnen de fracties en tijdens de overlegvergadering.

Ik wil de secretaris-generaal van het Europees Parlement en alle vertegenwoordigers van de directoraten-generaal van het Europees Parlement bedanken. We zoeken sinds januari samen naar de beste oplossingen om zo doeltreffend mogelijk gebruik te maken van de financiële middelen van de burgers van Europa. Ik wil de schaduwrapporteurs en de coördinatoren bedanken. Tijdens onze debatten kreeg ik het gevoel dat we daadwerkelijk op zoek waren naar positieve oplossingen. Het is ook mede dankzij u dat we deze oplossingen hebben gevonden en veel ervan komen terug in mijn verslag. Ik wil mijn adviseurs bedanken en de medewerkers van de Begrotingscommissie. De talrijke debatten die we hebben gevoerd met vertegenwoordigers van alle instellingen hebben ons geholpen bij het vormen van een objectievere kijk op de kwestie en – nog belangrijker – we weten nu waar we de oplossingen moeten zoeken.

Ik stel het bijzonder op prijs dat tijdens de overlegvergadering is overeengekomen de organisatie van het Directoraat-generaal infrastructuur en logistiek en van de veiligheidsdiensten door te lichten. Het doel is om te beoordelen of de middelen op de best mogelijke manier worden gebruikt. In het verleden ging alleen de Rekenkamer akkoord met externe inspecties van zijn werkzaamheden, en dat loonde. Als gevolg van de controle wist de Rekenkamer zijn administratieve kosten terug te dringen en werd er een hoger productiepeil bereikt.

De Begrotingscommissie heeft in het verleden ook op constructieve wijze met andere instellingen gewerkt. Ook tijdens deze gelegenheid hebben we samengewerkt om de beste oplossingen te vinden bij het opstellen van de begrotingen van de Europese instellingen. Als de verzoeken van de instellingen gerechtvaardigd waren, namen we zelfs enkele van de posten waarom oorspronkelijk was verzocht, maar waarin door de Raad was gesnoeid, opnieuw in de begroting op. Ik juich de manier waarop deze instellingen begrotingen opmaken toe, omdat ze hun begrotingen momenteel reeds niet alleen op basis van het inflatiepercentage opstellen, maar ook op basis van werkelijke behoeften.

De Voorzitter. – De gecombineerde behandeling is gesloten. De stemming vindt donderdag om 11.00 uur plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

João Ferreira (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) Gelet op het feit dat we ons midden in een economische en sociale crisis bevinden die dramatische gevolgen heeft voor de werkgelegenheid en de levensomstandigheden van de bevolking schiet de ontwerp-begroting van de Europese Unie voor het begrotingsjaar 2010 ernstig tekort. Het is onaanvaardbaar dat de begroting bijna 6 miljard euro minder bedraagt dan het bedrag dat was overeengekomen in het meerjarig financieel kader. Diverse lidstaten en in het bijzonder de zogenaamde 'cohesielanden', zoals Portugal, kampen met een ernstige sociale realiteit. Daarom zijn wij van oordeel dat de begroting dringend herzien en verhoogd moet worden en hebben we een reeks voorstellen in die zin ingediend, waaronder:

- meer financiële steun voor het structuur- en cohesiebeleid;
- herbeoordeling van de N+2- en N+3-regels, die Portugal tot dusver een verlies van ongeveer 106 miljoen euro hebben opgeleverd in het vorige financiële kader;
- verhoging van het niveau van de communautaire cofinanciering in het structuur- en cohesiebeleid.

Helaas hebben andere voorstellen met een brede sociale en milieu-impact tijdens het begrotingsdebat geen bijval gevonden. Ik noem enkele voorbeelden:

- een programma voor de ontwikkeling van de Portugese industrie;
- een programma ter ondersteuning van de textiel- en kledingsector;
- een programma ter ondersteuning van de kleinschalige, ambachtelijke kustvisserij;
- verhoging van de middelen van het LIFE+-programma.

Louis Grech (S&D), *schriftelijk*. – (EN) Ik denk dat er, na vaststelling van de begroting voor 2010 en in het licht van de positieve ontwikkelingen in Ierland met betrekking tot het Verdrag van Lissabon, behoefte is aan een uitgebreide evaluatie van de begrotingsprocedure, teneinde het proces als geheel te verbeteren en het efficiënter, relevanter en zichtbaarder voor de Europese burgers te maken. In dit verband denk ik dat een belangrijk doel van de herziening moet zijn vergroting van de transparantie in de besluitvorming en tijdens de uitvoeringsfase. Daartoe moeten we overwegen om in alle lidstaten uniforme controlenormen en statistische mechanismen in te voeren, teneinde betere feedback te krijgen over de resultaten van de uitvoering van de begroting. Voorts zou de begrotingsprocedure een beter evenwicht moeten bieden tussen stabiliteit op de lange termijn en flexibiliteit, teneinde te kunnen reageren op veranderende behoeften. Daarbij moet wel worden vastgehouden aan het subsidiariteitsbeginsel door duidelijke voordelen en meerwaarde te bieden ten opzichte van nationale begrotingen. Er zijn ook bepaalde beleidsterreinen die verder moeten worden ontwikkeld. Europa staat momenteel voor grote uitdagingen als gevolg van de financiële crisis, klimaatverandering, energievoorziening, veiligheid en immigratie. Ik waardeer de inspanningen van de Commissie om deze uitdagingen het hoofd te bieden, maar ik vind dat we een sterkere, beter gecoördineerde en holistische aanpak nodig hebben om effectief te zijn.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), *schriftelijk*. – (RO) Het opstellen van een begroting is nooit een eenvoudig proces, zeker niet tijdens een economische crisis. Daarom echter is deze taak nu zelfs nog belangrijker. Het beheersen van een crisis van de huidige omvang is op EU-niveau ook afhankelijk van de balans in de onderhandelingen tussen de betrokken Europese instellingen. Het Europees Parlement heeft ongetwijfeld een cruciale rol in dit debat. De belangrijkste kwesties in de discussies over de begroting voor 2010 waren het Europees economisch herstelplan en het Europees melkfonds. Deze kwesties hebben in zekere zin benadrukt hoe strak het financiële kader voor 2007-2013 is, het gaat namelijk om nieuwe financiële projecten en daarmee om nieuw geld. De EU-begroting moet volledig gebruik maken van de financiële marges om te reageren op de economische crisis. Deze begroting zal echter waarschijnlijk slechts een beperkt effect hebben als de lidstaten geen actieve benadering hanteren voor het aanboren van de nodige middelen. Wij moeten een krachtig signaal zenden naar de Europese hoofdsteden, en in mijn geval met name naar Boekarest. Onze inspanningen hier om zoveel mogelijk geld bijeen te krijgen voor de Europese fondsen zijn tevergeefs als de overheden in onze eigen landen niet de benodigde maatregelen nemen om die fondsen efficiënt te gebruiken.

Livia Járóka (PPE), *schriftelijk*. – (HU) Dames en heren, bij dezen verwelkom ik het feit dat het pilotprogramma voor de maatschappelijke integratie van de Roma, dat in 2009 door het Parlement is voorgesteld, ook nog voorkomt in de communautaire begroting voor 2010. Het directoraat-generaal van de Europese Commissie dat verantwoordelijk is voor het regionale beleid heeft eind juli een aanbesteding uitgeschreven voor het programma. Het doel hiervan was om moderne en complexe oplossingen uit te werken voor de aanpak van de uiteenlopende problemen waarmee de Roma-gemeenschappen te kampen hebben. De expliciete doelstelling van het ontwerp is de uitwerking van maatregelen waarmee op grond van bestaande ervaringen de integratie van de Roma kan worden bevorderd via onderwijskundige, maatschappelijke en economische maatregelen, met grensoverschrijdende samenwerking en het delen van goede praktijken.

Overeenkomstig het oorspronkelijke voorstel van de Fractie van de Europese Volkspartij (Christen-Democraten) is de steunpilaar van het programma enerzijds de ontwikkeling van onderwijs aan jonge kinderen en anderzijds het stimuleren van zelfstandig ondernemerschap en het verstrekken van microkredieten. Aansluitend op het pilotprogramma worden daarnaast ook informatie- en bewustmakingscampagnes gelanceerd. Het project zal hopelijk de mogelijkheid bieden om de koers van het communautaire actieplan voor de maatschappelijke integratie van de Roma uit te stippelen, en zal via de verspreiding van effectief blijvende ideeën bijdragen aan het uitwerken van een normatief communautair actieplan dat verder reikt dan de momenteel beschikbare instrumenten.

Jarosław Kalinowski (PPE), *schriftelijk*. – (PL) Ik zou een kwestie aan de orde willen stellen die van essentieel belang is voor de economie en de werkgelegenheid, zowel in mijn land als in andere EU-lidstaten. We verwachten dat de Europese Commissie binnen afzienbare tijd met een voorstel zal komen inzake de mogelijke verlenging van de huidige antidumpingrechten op de invoer van schoeisel met bovendeel van leder uit China en Vietnam. De standpunten van de afzonderlijk lidstaten over deze kwestie lopen sterk uiteen. Gezien de

hoge werkgelegenheid in deze bedrijfstak is de handhaving van de huidige rechten van fundamenteel belang. Een verlenging van de bestaande wetgeving zou vanuit technisch oogpunt geen aanleiding geven tot bezwaren. Ik zou de Europese Commissie daarom willen vragen of zij ons kan verzekeren dat zij haar voorstel op de inhoudelijke conclusies van een onderzoek zal baseren. Ik zou er tegelijkertijd op willen wijzen dat dit een goede gelegenheid is om de recente beloften van de voorzitter van de Commissie met betrekking tot de bescherming van de werkgelegenheid te verifiëren.

Petru Constantin Luhan (PPE), *schriftelijk*. – (EN) Ik verwelkom het voorstel van de ontwerpbegroting voor 2010, aangezien het een evenwichtig verslag is, dat op realistische wijze rekening houdt met de prioriteiten van de EU.

Twee zaken moeten naar voren worden gehaald – de verhogingen van de betalingen voor de belangrijkste begrotingsonderdelen voor regionale ontwikkeling (Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling, Europees Sociaal Fonds, Cohesiefonds) en de vorming van een ‘melkfonds’. De verhogingen van de betalingen zijn belangrijk omdat zij de tenuitvoerlegging van het structuurbeleid in de lidstaten zullen stimuleren, waarvan alle Europese burgers zullen profiteren, terwijl de vorming van een speciaal ‘melkfonds’ een sterk signaal van de Europese instellingen aan Europese boeren zou zijn.

Een derde belangrijk punt in de begroting is het energiebeleid, een essentieel gebied voor 2010, omdat dit het jaar zal zijn waarin een nieuw energieplan voor de periode 2010-2014 zal worden vastgesteld, dat tot doel heeft de energiezekerheid en het concurrentievermogen van de EU te vergroten.

In de komende jaren zou de Commissie ook investeringen in infrastructuur, in het bijzonder in de nieuwe lidstaten, als prioriteit moeten beschouwen, want zulke investeringen hebben een positief effect op de economische en territoriale cohesie.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE), *schriftelijk*. – (RO) De instelling van het melkfonds zou een belangrijk signaal zijn voor de Europese boeren, en de nadruk vestigen op de reële betrokkenheid die de EU-instellingen tonen voor de crisis die de zuivelsector heeft doorstaan. De zuivelmarkt is een van de meest grillige markten en is hard getroffen door de huidige economische crisis.

Een dergelijke basale oplossing als het instellen van een fonds om de modernisering van de sector te ondersteunen, is duidelijk te verkiezen boven een oplossing die de effecten verzacht, zoals een terugkeer naar de traditionele vormen van productiebeheersing via melkquota. We zouden allen graag een grotere toewijzing van geld zien. Het voorgestelde bedrag voor de instelling van dit fonds – 300 miljoen euro – is het maximumbedrag dat nog in overeenstemming is met het begrotingsplafond. Als dit plafond wordt doorbroken zou de Raad van Ministers de instelling van het fonds niet kunnen goedkeuren.

Tegelijkertijd moeten er nieuwe stappen worden gezet om het gebruik van de fondsen voor plattelandsontwikkeling door veehouders te stimuleren. Ik denk dat de meest nuttige maatregelen liggen in de sfeer van toegang tot informatie, uitwisseling van technieken en methoden en het geven van instructie voor het aanvragen van subsidie uit hoofde van de fondsen, die in bepaalde lidstaten op dit moment onvoldoende worden benut.

13. Het steunen van democratisch bestuur in buitenlandse betrekkingen (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is de mondelinge vraag (O-0093/2009) van Gabriele Albertini en Heidi Hautala, namens de Commissie buitenlandse zaken, en Eva Joly, namens de Commissie ontwikkelingssamenwerking, aan de Raad, over de opbouw van democratie in buitenlandse betrekkingen (B7-0213/2009).

Heidi Hautala, auteur. – (FI) Mevrouw de Voorzitter, ik ben zeer blij dat het Zweedse voorzitterschap veel gewicht toekent aan de steun aan democratie in buitenlandse betrekkingen. Vanuit het oogpunt van de Subcommissie mensenrechten wil ik benadrukken dat democratie en mensenrechten onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn. Dat blijkt zeer duidelijk uit de verschillende definities van democratie en als voorbeeld wil ik u er op wijzen dat de Verenigde Naties in 2005 hebben geprobeerd een definitie van democratie te geven. Deze definitie omvat een lange lijst zaken, van een pluralistisch politiek systeem tot het beginsel van de rechtsstaat, transparantie in het bestuur, vrije media enzovoort. Hieruit blijkt al dat mensenrechten en democratie niet van elkaar kunnen worden gescheiden.

Wanneer zij die wil gebruiken, beschikt de Europese Unie over een grote hoeveelheid uiteenlopende middelen om democratie in de wereld te bevorderen. Het hele ontwikkelingsbeleid en het gemeenschappelijk buitenlands- en veiligheidsbeleid omvatten dit spectrum. De middelen waarover wij beschikken zijn bijvoorbeeld de dialoog met andere landen, verschillende financiële instrumenten alsmede de voor ons zeer belangrijke deelname aan internationale fora en waarnemingsmissies bij verkiezingen.

Er zijn ook situaties waarin wij verschillende negatieve maatregelen moeten overwegen. Ik wil minister Malmström erop wijzen dat de Raad Algemene Zaken en Externe Betrekkingen zich voorbereidt om volgende week te spreken over opheffing van het verbod op de export van wapens naar Oezbekistan. Volgens mij wijst alles erop dat dit een heel verkeerd signaal is, omdat Oezbekistan zich helemaal niets aantrekt van de eisen van de internationale gemeenschap. De internationale gemeenschap, met inbegrip van de Europese Unie, heeft van Oezbekistan geëist dat het een onafhankelijk, internationaal onderzoek instelt naar de tragische en schokkende gebeurtenissen in het voorjaar van 2005 in Andizjan, toen de democratie daadwerkelijk met voeten werd getreden. Ik wil weten wat minister Malmström over deze situatie denkt. Hoe kunnen wij democratie bevorderen nu enkele lidstaten dit verbod op de export van wapens willen opheffen?

Ik wil er ook op wijzen dat democratie niet kan worden geëxporteerd. Het is geen exportproduct. Democratie zal geen wortel schieten als zij van buitenaf wordt opgelegd en ik wil daarom benadrukken hoe belangrijk het is het maatschappelijk middenveld erbij te betrekken, omdat democratie op die manier als het ware organisch groeit vanuit de basis van de samenleving.

Ik wil ook nog zeggen dat Rusland een partner is die stelselmatig weigert ermee in te stemmen dat niet-gouvernementele organisaties worden betrokken bij dialogen over de mensenrechten tussen Rusland en de Europese Unie. Naar mijn mening mogen wij deze situatie niet langer accepteren.

Tot slot wil ik zeggen dat steun aan democratie hoger op de agenda van het gemeenschappelijk buitenlands- en veiligheidsbeleid en ontwikkelingsbeleid moet staan. Er zijn ook meer financiële middelen voor nodig. Het Europees instrument voor democratie en mensenrechten beschikt bijvoorbeeld over zeer weinig middelen en wij moeten er meer geld aan geven.

Eva Joly, auteur. – (FR) Mevrouw de Voorzitter, mevrouw Malmström, commissaris, dames en heren, democratie en mensenrechten zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. Een democratisch regime kan als het erop aankomt herkend worden aan het respecteren van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden.

We moeten het daarom toejuichen dat de Raad op 19 mei heeft aangegeven dat de Europese Unie een meer samenhangende aanpak moet ontwikkelen op het gebied van democratisch bestuur.

De inspanningen die tot dan toe geleverd werden, waren volstrekt ontoereikend. Het Israëlisch-Palestijnse conflict is daar een schrijnend voorbeeld van. Hoewel de missie die gestuurd werd om de Palestijnse verkiezingen in 2006 te observeren, de legitimiteit van de uitslag daarvan erkende, besloten de Europese Unie en haar lidstaten de gekozen regering te boycotten, evenals de regering van nationale eenheid die vervolgens gevormd werd om uit de impasse te komen.

Waar blijft de samenhang en de geloofwaardigheid van het Europees beleid als de besluiten van de Europese Unie zo schril in contrast staan met de beginselen die zij uitdraagt? En wat te zeggen van de lidstaten die weigeren het Goldstone-rapport te steunen? De conclusies daarin zijn rechtvaardig en evenwichtig en brede steun voor dit rapport zou een stap op weg naar de vrede zijn.

De grootmachten zijn bezig deze hoop de kop in te drukken en dat doen ze door hun gebrek aan moed en door niet trouw te blijven aan hun eigen waarden.

Het volstaat dus niet verkiezingswaarnemingsmissies te organiseren, vooral niet als men vervolgens weigert de uitslag te erkennen. We moeten consequent zijn en deze kwesties met een brede aanpak benaderen.

De Raad dient snel een actieprogramma op dit gebied aan te nemen, en een echte strategie te ontwikkelen op het gebied van de mensenrechten, die bindend moet zijn op alle niveaus van de EU. We moeten dus helder zijn over onze prioriteiten en deze concreet verankeren in al onze instrumenten: buitenlands beleid, mensenrechten en ontwikkelingsbeleid.

Op welke manier willen we de monitoring vormgeven in die derde landen waar de Europese Unie waarnemer is bij de verkiezingen om zich ervan te vergewissen dat er sprake is van politiek pluralisme en dat het maatschappelijk middenveld op lange termijn een rol speelt?

Welke eisen stellen we aan een onafhankelijk justitieel apparaat en aan instituties die transparant zijn en verantwoording afleggen aan hun burgers?

De vaagheid rond de plaats van de mensenrechten in ons beleid is laakbaar en contraproductief. Het wordt tijd dat we hier helderheid in brengen, als we willen dat de Europese Unie en haar meest fundamentele waarden serieuzer genomen worden op internationaal niveau.

Cecilia Malmström, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (SV) Mevrouw de Voorzitter, geachte Parlementsleden, in de Europese consensus betreffende ontwikkeling wordt de term ‘armoede’ multidimensionaal gedefinieerd. Armoede betekent gebrek aan macht, mogelijkheden en veiligheid. Ontwikkeling wordt belemmerd als er geen vrijheid is en vrijheid wordt beperkt als er geen democratie is. Het is moeilijk vrede te hebben zonder democratie. Bijgevolg kan er geen ontwikkeling plaatsvinden zonder vrede. Beide vereisen totale eerbiediging van de mensenrechten. Deze begrippen zijn met elkaar verweven en we hebben een coherent algemeen kader nodig om bestaande beleidslijnen en instrumenten ter ondersteuning van democratieopbouw beter te kunnen gebruiken.

Ik wil het Europees Parlement bedanken voor zijn grote belangstelling en steun voor deze activiteiten. Na zeven jaar als Parlements lid, onder andere in de Commissie buitenlandse zaken, ken ik het vurige engagement van het Parlement en de concrete bijdragen die het heeft geleverd aan democratieopbouw in het kader van de buitenlandse betrekkingen van de EU maar al te goed.

Dit initiatief, dat door het Tsjechische en Zweedse voorzitterschap werd gelanceerd, is hier al meermaals behandeld, onder andere met een van mijn collega's, mevrouw Carlsson.

Het uitgangspunt van het initiatief is dat democratieopbouw een sleutelfactor is voor de ontwikkelingssamenwerking van de EU en voor het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid. Dat is onbetwist. Het is echter de bedoeling om met het initiatief een stap verder te zetten. Als mondiale speler, met 27 lidstaten en het Europees Parlement, en als 's werelds grootste donor van hulp speelt de EU een sleutelrol met betrekking tot democratieopbouw in haar buitenlandse betrekkingen. Dat heeft een symbolische dimensie, omdat wij hopen dat onze interne successen een inspiratiebron kunnen zijn voor onze partnerlanden in de hele wereld. Het is echter ook de bedoeling dat het initiatief op pragmatisch en operationeel niveau werkt. Het doel bestaat erin te verzekeren dat we op een gecoördineerde en effectieve manier ten volle gebruik maken van de instrumenten waarover we in het juridische en politieke kader van de EU en in onze instellingen beschikken.

We beginnen niet vanaf nul. We hebben al heel wat verwezenlijkt. We hebben ervaring in het steunen van democratieopbouw in buitenlandse betrekkingen. Het is een prioritair gebied in onze betrekkingen met de ACS-landen – vastgelegd in de Overeenkomst van Cotonou – en met andere regio's zoals Azië, Latijns-Amerika en Oost-Europa. We hebben sterke regels inzake mensenrechten, die dialoog met derde landen en zeven gemeenschappelijke Europese strategieën omvatten.

Maar er is natuurlijk veel ruimte voor verbetering. We kunnen meer doen. We kunnen het beter doen. De essentie van democratie vergt een nieuw politiek kader en de huidige arbeidsverdeling tussen de verschillende pijlers weerspiegelt niet noodzakelijk de bestaande behoeften. Verschillende instrumenten worden parallel gebruikt, soms niet erg consistent. Dat ondermijnt het effect van wat we doen. Het kan ook de zichtbaarheid en de geloofwaardigheid beïnvloeden en onze mogelijkheden beperken om effectief samen te werken. Zonder daarom nieuwe instrumenten of modellen uit te vinden, willen we gewoon meer coördinatie en coherentie in de manier waarop wij werk maken van democratieopbouw.

Hoe kunnen we dat doen? Wel, door een concrete manier te identificeren om de Europese instrumenten effectiever te gebruiken in een uniform kader.

We kunnen enkele van onze succesverhalen als onze inspiratiebron gebruiken. Ons engagement in de westelijke Balkan is een voorbeeld daarvan. Daar worden instrumenten uit de eerste en derde pijler gecombineerd en ingezet om politieke hervormingen, met inbegrip van institutionele opbouw, te steunen. Daardoor ontstaat er een stabiel milieu voor democratie. De dubbele rol van de speciale vertegenwoordiger draagt bij tot betere coördinatie en coherentie van de verschillende instrumenten van de EU. We moeten echter nederig zijn. We staan in de regio voor grote uitdagingen.

Ik wil heel duidelijk zijn. Sommigen – misschien niet u – zijn bezorgd dat ontwikkelingshulp door dit initiatief aan nieuwe voorwaarden zal worden onderworpen. Dat is natuurlijk een gevoelige kwestie. Met onze partnerlanden over mensenrechten en democratie praten kan echter nooit de uitdrukking zijn van voorwaardelijkheid.

Waar staan we nu? De relevante werkgroepen zijn begonnen met besprekingen van de voorstellen voor conclusies van de Raad, die op diverse bijdragen zijn gebaseerd. We bouwen voort op de werkzaamheden die van start gingen onder het Tsjechische voorzitterschap, dat een speciale conferentie over de EU en democratieopbouw hield.

Ik heb ook een erg interessant rapport gezien van het *International Institute for Democracy and Electoral Assistance*, waarin onze bedoelingen wanneer we aan democratieopbouw doen worden vergeleken met de manier waarop onze partners ze waarnemen.

Het is te vroeg om het initiatief te evalueren, maar ik wil onderstrepen dat het proces nu al meerwaarde oplevert. Verantwoordelijken voor ontwikkelings- en mensenrechtenkwesties werken nauwer samen. De discussies in de werkgroepen van de Raad belast met ontwikkelings- en mensenrechtenkwesties vinden parallel of tijdens gemeenschappelijke vergaderingen plaats. Dat op zich biedt al meerwaarde en is een belangrijk doel van het hele initiatief. We zetten ons in om de conclusies van de Raad tijdens de Raad Algemene Zaken en Externe Betrekkingen in november vast te kunnen laten stellen.

Een van de voorstellen die worden besproken, is dat er specifiek op één land gerichte benaderingen worden gehanteerd die gebaseerd zijn op een diepgaande analyse van de situatie in een land en aansluiten op democratieopbouw op EU-niveau, waardoor de keuze van geschikte instrumenten mede wordt bepaald.

Een ander voorstel is dat er echte partnerschappen, op basis van dialoog en consultatie, worden aangegaan waarin het steunen van democratisch bestuur als een zelfstandig onderwerp wordt behandeld en waarin verschillende dialogen coherenter en beter gecoördineerd worden gevoerd.

De steun van de EU voor verkiezingsprocessen in de hele wereld is belangrijk. Wat dat betreft bestaat er grote eensgezindheid tussen de Raad en het Europees Parlement. We delen de bezorgdheid die het Parlement soms voelt met betrekking tot de noodzaak om de verkiezingen niet als begin- en eindpunt te zien. Verkiezingsondersteuning moet deel uitmaken van een continu proces waarin de politieke ontwikkeling lange tijd wordt gevolgd. Dat betekent dat we ons moeten concentreren op wat er voor de verkiezingen, tijdens de verkiezingen en tussen twee verkiezingen in gebeurt om ervoor te zorgen dat er werkende verantwoordingsmechanismen zijn.

Ik kan de rol van onze verschillende parlementen, met andere woorden de rol van het Europees Parlement en van de nationale parlementen, in democratieopbouw niet genoeg benadrukken. Zij moeten ten volle worden betrokken bij de activiteiten van de EU.

Ik hoop dat het Verdrag van Lissabon weldra van kracht wordt. Die nieuwe 'spelregels' voor de Unie zullen de EU democratischer en effectiever maken. Door de oprichting van de Europese Dienst voor extern optreden draagt het Verdrag er ook toe bij dat Europa een sterkere speler wordt in de mondiale arena. Het idee erachter bestaat er immers in het externe beleid van de EU meer eendracht te verlenen en de kloof tussen de activiteiten van de Commissie en die van de Raad te overbruggen zodat het beleid op één lijn zit. Samen met de Europese Dienst voor extern optreden zal het politieke kader ter ondersteuning van democratieopbouw beter worden zodat de EU de ontwikkeling op diverse plaatsen in de wereld nog beter kan steunen.

De steun van de EU voor democratieopbouw is ontzettend belangrijk. Als een democratische staat niet kan voorzien in de fundamentele behoeften van zijn burgers en de economische en sociale ontwikkeling niet kan steunen, leidt dat tot misnoegdheid over de manier waarop democratie werkt. De regering dreigt dan zowel legitimiteit als politieke steun te verliezen.

Ik wil de leden van het Europees Parlement bedanken omdat u druk uitoefent in deze kwestie. U levert een bijdrage door uw engagement, door wetgevend werk, via uw betrekkingen en contacten met parlementen in de hele wereld en door uw deelname aan waarnemingsmissies van de EU bij verkiezingen. Daardoor bent u een centrale kracht in democratieopbouw, en ik hoop dat het Europees Parlement die rol nog lang zal blijven spelen.

Véronique De Keyser, namens de S&D-Fractie. – (FR) Mevrouw de Voorzitter, hoe kun je een land democratie brengen? Wel, door te steunen op het maatschappelijk middenveld en dit te versterken, door armoede en uitsluiting te bestrijden en door de vrouwen te emanciperen.

Europa is niet zo naïef geweest om te denken dat democratie met tanks en bommen gebracht kan worden, ook al waren sommige lidstaten geneigd dat te denken. Europa moet dus gaan staan voor zijn rol als "soft power". Dat is een ondankbare en moeilijke rol. Het heeft een Europees instrument ontwikkeld voor democratie en mensenrechten dat momenteel als een pasgeborene is. Het is kwetsbaar, maar veelbelovend,

als men er goed voor zorgt. NGO's kunnen hier projecten indienen zonder de steun van hun regeringen, en dat is belangrijk.

Ook de verkiezingswaarnemingsmissies worden echter uit dit zeer beperkte budget gefinancierd. Deze missies zijn van essentieel belang en hebben zich in de afgelopen tien jaar bewezen, maar het Parlement heeft hier al eerder meer middelen voor gevraagd en, zeker, meer follow-up – dank u wel, mevrouw Malmström – maar ook een politiek meer samenhangend beleid bij het monitoren van hun legitimiteit, en ik sta volledig achter de uitspraken van mevrouw Joly over enkele van onze missies. Het is niet normaal dat een land dat een democratisch verkiezingsproces ingaat geen steun krijgt bij de consolidatie ervan.

Voor wie slechts naar de korte termijn kijkt, lijkt democratie ongetwijfeld een kostbaar goed. Het is in ieder geval minder duur dan een oorlog, en dat is een gegeven dat de Europese Dienst voor extern optreden ongetwijfeld zal meenemen in zijn functioneren.

VOORZITTER: LIBOR ROUČEK

Ondervoorzitter

Charles Goerens, namens de ALDE-Fractie. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, kan er democratie bestaan zonder vrijheid? Nee. Kan er vrijheid bestaan zonder rechten? Natuurlijk niet. Dat brengt ons bij de opvatting van het begrip mensenrechten in dit debat.

Joseph Ki-Zerbo, een groot man uit Burkina Faso, beantwoordde deze vraag als volgt: “Wie in absolute armoede leeft, heeft geen vrijheid, omdat hij geen keuze heeft tussen verschillende opties.” Armoede is dus synoniem met het ontbreken van vrijheid. Er is dus een nauwe samenhang tussen vrijheid, democratie en mensenrechten.

Het is dan ook geen verrassing dat we veelvuldig referenties hieraan aantreffen in de basisteksten die ten grondslag liggen aan de betrekkingen tussen de Europese Unie en derde landen, te beginnen met de Overeenkomst van Cotonou, waarin met name een clausule is opgenomen over mensenrechten en democratie in het kader van dialoog met de ACS-landen. De bevordering van democratie werpt dan ook fundamentele vragen op met betrekking tot een intelligent systeem van voorwaarden.

Dit zijn slechts enkele observaties, die leiden tot de conclusie dat democratie niet zozeer de oorzaak van ontwikkeling is als wel vaak een gevolg daarvan. De partnerschappen tussen de Europese Unie en derde landen mogen hier niet aan voorbij gaan. Zonder vastberadenheid boeken we geen voortgang, maar ook niet zonder geduld. Er is momenteel een groot aantal landen bezig met een democratiseringsproces. Europa heeft aan deze processen bijgedragen met een strategie waarin de noodzaak van armoedebestrijding, het codificeren van mensenrechten en het bevorderen van de democratische beginselen en de beginselen van de rechtsstaat aan elkaar gekoppeld zijn. Ondanks de kritiek op het beleid, zoals die hier geventileerd is en die ik onderschrijf, blijf ik ervan overtuigd dat datgene waarvan in het verleden gebleken is dat het werkt ook in de toekomst onze leidraad zou moeten zijn.

Richard Howitt (S&D). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, democratisering bevordert het vreedzaam doen aan politiek, politieke verandering en het beheer van macht in een samenleving, alsook respect voor mensenrechten. Steun voor democratie schraagt de doelstellingen van ons buitenlands beleid, te weten, conflicten te voorkomen en de armoede terug te dringen. Ik heb daarom met genoegen het Parlementair amendement ingediend dat opriep tot Europese consensus over democratisering, en ik feliciteer het Zweedse voorzitterschap met zijn initiatief op dit punt.

Ik ben er vast van overtuigd dat democratisering alle beleid van de Europese Unie moeten bezielen dat betrekking heeft op derde landen. Ik moet zeggen dat ik de Fractie van Europese Conservatieven en Hervormers veroordeel wanneer deze zich verzet tegen paragraaf 10 van onze tekst, en wanneer zij lijkt te suggereren dat Europa het een kan zeggen over democratie en, wanneer het ons zo uitkomt, iets anders kan doen met betrekking tot ondemocratische landen. Nee!

Tot slot behelst het opbouwen van democratie, zoals mevrouw Malmström heeft gezegd, veel meer dan verkiezingen houden: het gaat om het opbouwen van een pluralistisch maatschappelijk middenveld. Dat is de reden waarom Europa NGO's die de participatie van burgers vergroten, zou moeten financieren, alsook de insluiting van gemarginaliseerde groepen moet steunen, opleidingen moet bieden voor juristen, de vrijheid van meningsuiting en van vergadering moet bevorderen, en politieke partijen in het parlement moet versterken. Het betekent een 'civilian surge' steunen.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil ingaan op de kwestie van de opbouw van democratie met betrekking tot onze oosterburen. De laatste jaren is er in deze landen sprake van stagnatie en in enkele gevallen van een terugval op het punt van de democratische normen. De ontwikkelingen in Georgië en Moldavië zijn het meest zorgwekkend.

Een goed functionerend maatschappelijk middenveld – en ik benadruk goed functionerend – is de ruggengraat van elke democratische maatschappij, maar ontbreekt in wezen in al onze oostelijke buurlanden. Ik feliciteer Zweden, het land dat momenteel voorzitter is, dat het een van de initiators is van het Oostelijk Partnerschapsbeleid. Dit beleid kan onze oostelijke buurlanden in potentie dichterbij de EU brengen. In veel opzichten biedt het Oostelijk Partnerschap deze landen echter geen werkelijk significante prikkels om te beginnen aan pijnlijke en langdurige hervormingen.

Mijn aanvullende vraag luidt: wat is het standpunt van de Raad op dit punt? Met andere woorden, wat zit er in de pijplijn? Zijn we van plan om robuuster op te treden, teneinde te waarborgen dat de democratie in dit land en in veel andere problematische en kwetsbare gebieden zal worden versterkt?

Heidi Hautala (Verts/ALE). – (FI) Mijnheer de Voorzitter, ik wil nog tegen minister Malmström zeggen dat wij als Europese Unie naar mijn mening twee zwakke punten hebben met betrekking tot ons streven om democratie en mensenrechten in de wereld te bevorderen. Ten eerste hebben lidstaten vaak verschillende en zeer tegenstrijdige aspiraties. Het verbod op de export van wapens naar Oezbekistan lijkt een dergelijk geval te zijn: niet alle lidstaten zijn het met elkaar eens. Hoe kunnen wij op die manier een gemeenschappelijk beleid voeren?

Ten tweede is Oezbekistan een goed voorbeeld van een land dat ons zegt dat de Europese Unie hun niets hoeft te leren op het gebied van democratie en mensenrechten, omdat de Europese Unie haar eigen gebreken en problemen heeft. Hoe kunnen wij loskomen van deze dubbele standaarden? Wij hebben de gewoonte anderen de les te lezen, terwijl wij ons zelf niet altijd aan onze eigen lessen houden. Ik denk dat ook het door u genoemde idee van een verklaring van het democratisch gehalte van een organisatie de aandacht op deze dubbele standaarden vestigde.

Cecilia Malmström, fungerend voorzitter van de Raad. – (SV) Mijnheer de Voorzitter, ik wil de afgevaardigden bedanken omdat ze zich voor deze kwestie inzetten. We zijn het volkomen eens over de noodzaak om de democratie in de externe betrekkingen van de EU te versterken. Juist vandaag, in een periode van economische crisis, is het extra belangrijk dat deze dimensie niet wordt vergeten. We weten dat veel ontwikkelingslanden erg hard worden getroffen door de crisis. Recessie leidt tot misnoegdheid en sociale onrust. Zonder goed werkende democratische instellingen kan het dan erg fout lopen. Daarom is het belangrijk dat er democratische instellingen zijn die zekerheid verschaffen en een sterk maatschappelijk middenveld die met deze crises om kunnen gaan.

Het Oostelijk Partnerschap is een erg belangrijk instrument, vooral voor het versterken van de democratie. We werken daar intensief aan. In december zullen we een vergadering van ministers van Buitenlandse Zaken houden en we hopen begin 2010 met een groot aantal concrete maatregelen te kunnen beginnen. Het Oostelijk Partnerschap is een belangrijk instrument voor de versterking van de democratie bij onze onmiddellijke burens.

Mevrouw Hautala stelde de kwestie-Oezbekistan aan de orde. Dat is natuurlijk een uitermate ernstige kwestie. De situatie van de mensenrechten is er verre van bevredigend. Zoals mevrouw Hautala weet, vereist een verlenging van de sancties eenparigheid in de Raad. Die eenparigheid bestaat momenteel niet. We zijn het echter wel eens over de doelstelling: het versterken van democratie en mensenrechten in Oezbekistan. We hopen dat een sterker engagement de manier is om dat te verwezenlijken. We hopen alternatieve manieren voor het versterken van de democratie te kunnen vinden door continu de situatie van de mensenrechten te evalueren en na te denken over het soort betrekkingen dat we met Oezbekistan zouden moeten hebben. Er zijn andere manieren om invloed uit te oefenen die misschien effectiever zijn dan een wapenembargo. Er zijn erg weinig landen die met Oezbekistan handel drijven in wapens zodat een wapenembargo misschien niet veel meer zou zijn dan een symbolisch gebaar. Misschien kunnen we andere manieren vinden. Maar, zoals gezegd, eerst hebben we eenparigheid in de Raad nodig, en die is er momenteel niet.

Als de EU op het gebied van mensenrechten en democratie geloofwaardig wil zijn in haar betrekkingen met de buitenwereld, moeten we ook in de EU sterk zijn. Er zijn tekortkomingen. Ze zijn misschien niet vergelijkbaar met de verschrikkelijke schendingen die in andere landen worden begaan, maar binnen de EU zijn er tekortkomingen. We moeten op dat gebied voortdurend waakzaam zijn om in onze omgang met de buitenwereld geloofwaardig te kunnen zijn.

Tot slot wil ik u bedanken voor dit debat en ook voor de uitstekende resolutie die het Europees Parlement voorgelegd heeft. Ik heb nog niet alle amendementen kunnen bekijken, maar de resolutie is volgens mij erg goed. Ze komt volledig overeen met de ambities van het Zweedse voorzitterschap. We hopen, zoals gezegd, in november op de Raad Algemene Zaken en Externe Betrekkingen conclusies van de Raad vast te kunnen stellen. Daarna kijken we uit naar verdere discussies met het Parlement over dit onderwerp.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

De stemming vindt donderdag 22 oktober om 11.00 uur plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Proinsias De Rossa (S&D), schriftelijk. – (EN) Ik sta volledig achter deze oproep voor een coherenter en effectiever kader voor EU-steun voor opbouw van de democratie, bevordering van democratische waarden en respect voor mensenrechten in de wereld. De Europese Unie zelf is gebouwd op precies deze waarden, democratie en mensenrechten. Kandidaat-lidstaten die lid willen worden van de EU moeten conform de criteria van Kopenhagen beschikken over “stabiele instellingen die de democratie, de rechtsorde, de mensenrechten en het respect voor en de bescherming van minderheden garanderen”. Daarnaast versterkt het Verdrag van Lissabon het streven van de Unie haar basisbeginselen ook buiten de EU uit te dragen. Consolidatie van de democratie, de rechtsorde en respect voor mensenrechten is zelfs een van de speerpunten van het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid. Ik pleit voor een snelle oprichting van de Europese Dienst voor extern optreden (EDED), niet alleen als ondersteuning bij het opbouwen van democratie, maar ook als dienst die democratische verantwoording aflegt aan het Europees Parlement. Democratie is een universele waarde. Democratisering en goed bestuur zijn geen doelen op zich, maar essentiële middelen om armoede te bestrijden en duurzame ontwikkeling, vrede en stabiliteit tot stand te brengen. Democratie, ontwikkeling en respect voor mensenrechten, maar ook economische, sociale en culturele rechten, zijn zelfs van elkaar afhankelijk en versterken elkaar.

14. Vragenuur (vragen aan de Commissie)

De Voorzitter. – Aan de orde is het vragenuur (B7-0212/2009).

Wij behandelen een reeks vragen aan de Commissie.

Eerste deel

Vraag nr. 21 van **Rodi Kratsa-Tsagaropoulou** (H-0311/09)

Betreft: Deelname van vrouwen in bestuursfuncties op de arbeidsmarkt

Uit recente cijfers blijkt dat vrouwen nog steeds ondervertegenwoordigd zijn in bestuursfuncties op de Europese arbeidsmarkt: in de grootste Europese bedrijven is er op 10 bestuursleden gemiddeld maar één vrouw.

Wat vindt de Commissie van de initiatieven van de lidstaten om te zorgen voor meer vrouwen in economische bestuursfuncties? Welke goede praktijken zijn er met name in het kader van het Europees vrouwenennetwerk geïdentificeerd in het gebied van de politieke en economische besluitvormingsprocedures? Is zij voorstander van een vrouwenquotum in de bestuursraden van grote ondernemingen? Welke voorstellen zal de Commissie doen en welke initiatieven zal zij ondernemen met het oog op de uiteindelijke evaluatie van de routekaart voor de gelijkheid van vrouwen en mannen en de herziening van de richtsnoeren van de 2010 Lissabon-strategie?

Vladimír Špidla, lid van de Commissie. – (CS) Mijnheer de Voorzitter, geachte leden van het Europees Parlement, in de afgelopen jaren is het aantal vrouwen op leidinggevende posities weliswaar gestegen, maar dat neemt niet weg dat de politieke en economische macht nog altijd stevig in handen is van mannen. Stereotypen in verband met de rol van man en vrouw alsook problemen met de combinatie van werk en zorgtaken in het gezin vormen, nog afgezien van andere openlijke en verborgen vormen van discriminatie, een barrière die vrouwen de toegang tot belangrijke, leidinggevende posities verregaand bemoeilijkt.

In de afgelopen tien jaar zijn in het leeuwendeel van de lidstaten van de Europese Unie meer vrouwen bij het politieke besluitvormingsproces betrokken geraakt. Die veranderingen gaan echter langzaam en het algehele aandeel van vrouwen in topposities is dus nog altijd te laag. Vooral in het bedrijfsleven is het aantal vrouwen

op belangrijke leidinggevende posities volledig onder de maat. Bij de grootste Europese bedrijven in de privésector zijn maar liefst negen van de tien leden van besturende of toezichthoudende organen van het mannelijk geslacht. Slechts bij drie procent van deze bedrijven wordt het allerhoogste bestuursorgaan geleid door een vrouw.

De Commissie hecht een groot belang aan steunmaatregelen ter vergroting van de vertegenwoordiging van vrouwen in leidinggevende posities en ondersteunt de lidstaten bij hun inspanningen hiertoe, en wel middels de vergaring, analyse en verspreiding van onderling vergelijkbare gegevens ter zake, ondersteuning van netwerken van betrokken partijen alsook middels de uitwisseling op Europees niveau van ervaringen en goede praktijken. Het door de Commissie in juni 2008 opgerichte Europese netwerk ter ondersteuning van vrouwen in leidinggevende posities heeft nogmaals het belang aangetoond van maatregelen ter ondersteuning van mentorschap, ter ontwikkeling van netwerken ter ondersteuning van vrouwen, ter vergroting van de zichtbaarheid van vrouwen op belangrijke plaatsen, alsook ter aanmoediging van vrouwen om een leidinggevende positie na te streven. In 2010 organiseert de Commissie een hele reeks informatieactiviteiten alsook gelegenheden tot het uitwisselen van goede praktijken.

De Commissie constateert met genoegen dat een groot aantal lidstaten initiatieven ontwikkeld heeft om de toegang van vrouwen tot leidinggevende functies te ondersteunen, met name middels voorlichting in de privésector, onderwijsprogramma's voor vrouwen die geïnteresseerd zijn in een carrière op topniveau, de ontwikkeling van handvesten en merktekens voor bedrijven die zich inzetten voor de gelijkheid van mannen en vrouwen, alsook middels het opstellen van gedragscodes op dit vlak in bedrijven, ondersteuning van het combineren van gezin en werk en de bestrijding van vooroordelen op basis van geslacht.

Er wordt nu stevig gedebatteerd over het al dan niet invoeren van quota voor vrouwen in de bestuursraden van grote ondernemingen. Het is daarbij zaak goed te kijken naar de ervaringen hiermee in Noorwegen waar men deze radicale maatregel reeds ingevoerd heeft. Het staat de lidstaten echter volledig vrij om een eigen strategie vorm te geven op basis van de eigen concrete situatie. Ik wil erop wijzen dat uit hoofde van artikel 141, lid 4 van het Verdrag de lidstaten zogeheten positieve maatregelen kunnen treffen. Het Europees Hof interpreteert deze optie echter op restrictieve wijze. Ook verbiedt het automatische goedkeuring van dergelijke maatregelen en eist het dat elk geval apart aan de hand van objectieve criteria op zijn merites onderzocht wordt.

De Commissie is voornemens om halverwege 2010 een nieuw strategisch kader in te dienen voor de gelijkheid van mannen en vrouwen, aangevuld met een gedetailleerde effectanalyse waarin rekening wordt gehouden met de resultaten van de tenuitvoerlegging van het huidige plan voor de periode 2006-2010. Een van de prioriteiten van de Commissie in dit nieuwe strategisch kader zou moeten bestaan uit maatregelen ter stimulering van een groter aandeel vrouwen in leidinggevende posities. En last but not least komt de Commissie begin volgend jaar met een nieuwe strategie voor groei en werkgelegenheid na 2010, met naar alle waarschijnlijkheid het vraagstuk van de gelijkheid van mannen en vrouwen als een van de kernelementen.

Dames en heren, ik zou willen benadrukken dat een gelijke vertegenwoordiging van mannen en vrouwen niet alleen een kwestie is van politieke principes, democratie en ethisch gedrag, maar dat het om een fundamenteel economische kwestie gaat. Indien een samenleving niet optimaal gebruik maakt van haar talenten dan hoeft ze niet veel van de toekomst te verwachten. Om die reden moeten we heel duidelijk maken dat de gelijkheid van vrouwen en hun dienovereenkomstige vertegenwoordiging in leidinggevende posities actief bijdraagt aan het concurrentievermogen van Europa als zodanig.

Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE). – (EL) Mijnheer de commissaris, ik dank u nogmaals voor uw toezegging om de toegang van vrouwen tot bestuursfuncties te bevorderen. Staat u mij echter toe te zeggen dat mijn vraag concreter was. Zal de Commissie met het oog op de herziening van de doelstellingen van Lissabon en de evaluatie van de routekaart concrete maatregelen voorstellen om het tekort aan vrouwen in bestuursfuncties aan te pakken?

Is het door u genoemd Noors model een bron van inspiratie met betrekking tot de invoering van een richtsnoer? Welke band bestaat er met de jurisprudentie van het Europees Hof van Justitie waar u naar verwees? Zet deze jurisprudentie de Commissie ertoe aan een standpunt in te nemen ten gunste van een richtsnoer, of juist niet?

Vladimír Špidla, lid van de Commissie. – (CS) Hartelijk dank voor uw aanvullende vraag. Ik meende me duidelijk te hebben uitgedrukt, maar kan me niet aan de indruk onttrekken dat ik nog ietsje duidelijker zijn kan. De Commissie beschouwt gelijke kansen over de hele linie als een fundamenteel onderdeel van het Europese concurrentievermogen, nog afgezien van de morele kant van de zaak. Om die reden wordt er in

de komende strategieën buitengewoon veel aandacht besteed aan gelijkheid. Zo zullen we in alle relevante beleidsstukken maatregelen voorstellen ter ondersteuning van gelijkheid. Uiteraard dienen we daarbij altijd binnen het kader van het Verdrag te werk te gaan, maar dit gezegd hebbende kan ik u verzekeren dat we de ruimte ten volste benutten zullen.

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, geachte commissaris, het klonk prachtig wat u zojuist zei, maar als politicus dien je altijd in het oog te houden of je de woorden die je spreekt ook zelf waarmaakt. Ik heb dan ook een vraag voor u: hoe komt het dat ik de afgelopen vijf jaar bij de samenwerking met de Commissie alleen met mannelijke hoge functionarissen te maken kreeg? Hoe komt het dat de functies bij Commissie niet gelijk over mannen en vrouwen verdeeld zijn? En dan ziet het er nu alweer naar uit dat van een uitgewogen postenverdeling in de toekomst ook al geen sprake kan zijn. Zou het niet beter zijn hier eens het goede voorbeeld te geven, om dan veel geloofwaardiger verdere stappen te kunnen ondernemen?

Vladimír Špidla, lid van de Commissie. – (CS) Het lijkt me niet verkeerd erop te wijzen dat deze Commissie het grootste aantal vrouwen omvat dat ooit in de Commissie zitting heeft gehad. Daarbij dient tevens te worden aangetekend dat mijn vrouwelijke collega's de allerbelangrijkste portefeuilles onder hun hoede hadden en hebben. Dat wil ik heel duidelijk gezegd hebben. Zo hebben we Neelie Kroes, Dalia Grybauskaitė en nog anderen. Kortom, elke vrouwelijke commissaris heeft een portefeuille die ertoe doet. Dus wat dat betreft geeft de Commissie het goede voorbeeld. Desalniettemin dienen we te beseffen dat de kandidaatstelling in handen is van de lidstaten. Als zij geen vrouwelijke kandidaten voorstellen, heeft dat onvermijdelijk gevolgen voor de samenstelling van de Commissie. Dan wat de structuur van de Europese ambtenarij betreft: u bent allemaal op de hoogte van het feit dat de Commissie plannen heeft om de situatie te verbeteren. Want inderdaad, we zijn nog ver verwijderd van een evenredige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen. Verder kan ik nog met genoeg constateren dat we dankzij de inspanningen van mijn collega Siim Kallas een behoorlijke stap vooruit gezet hebben. De cijfers toen en de cijfers nu spreken boekdelen. Maar u heeft gelijk, we zijn nog allesbehalve daar waar we zijn willen.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, we hebben dit gesprek elk jaar, en het valt mij op dat de politiek moet veranderen als we meer mensen – en in het bijzonder meer vrouwen – willen hebben die betrokken zijn bij de Commissie, de Raad en het Parlement, dat dit niet schijnt te willen. De manier waarop wij als Parlement functioneren, is niet geschikt voor ouders met kinderen – of het nu mannen of vrouwen zijn – en je moet een keuze maken. Ik heb gekozen voor deze carrière, maar ik heb iemand die ervoor heeft gekozen om thuis te zijn. Ik denk dat we in onze discussies realistisch moeten zijn over wat haalbaar is.

Vladimír Špidla, lid van de Commissie. – (CS) In mijn inleidende woorden zei ik al dat er een groot aantal situaties bestaat die we ofwel als gunstig ofwel als ongunstig betitelen kunnen. Het spreekt vanzelf dat uiteindelijk ieder individu zijn eigen fundamentele beslissingen neemt. Dat neemt niet weg dat sommige instituten, sommige vormen van beleid en ook sommige structuren mensen veel meer keuzemogelijkheden bieden dan andere. Mede om die reden vind ik het niet meer dan vanzelfsprekend dat we ons hard maken voor gelijke kansen, voor het opruimen van alle soorten directe of indirecte obstakels die er bestaan. Want op dit moment hebben mannen en vrouwen allesbehalve dezelfde keuzemogelijkheden; tot mijn grote spijt bevinden vrouwen zich nog altijd in de mindere positie. In het openbare leven vertaalt dat zich onder meer in een onvoldoende toegang tot belangrijke politieke en economische posities.

De Voorzitter. – Aangezien de vragenstellers afwezig zijn, komen de vragen nrs. 22 en 23 te vervallen.

Tweede deel

Vraag nr. 24 van **Bernd Posselt** (H-0304/09)

Betreft: Taalbeheersing in grensregio's

Worden volgens de Commissie in de lidstaten en op EU-niveau voldoende maatregelen getroffen om ervoor te zorgen dat jonge mensen in de grensregio's tussen de lidstaten de taal van de buurlanden beter leren beheersen, en kunnen nationale minderheden en grensoverschrijdende Euregio's hierbij een specifieke positieve rol spelen?

Leonard Orban, lid van de Commissie. – (RO) Conform artikel 149 van het EG-Verdrag zijn de inhoud van het onderwijs en de organisatie van onderwijsstelsels de exclusieve verantwoordelijkheid van lidstaten. Zoals vermeld in het betreffende artikel zal de EU bijdragen tot de ontwikkeling van onderwijs van hoog gehalte door samenwerking tussen de lidstaten aan te moedigen en zo nodig door hun activiteiten te ondersteunen. De Commissie is aan de andere kant van mening dat de talen die op scholen in de verschillende lidstaten

worden onderwezen in overeenstemming moeten zijn met de geografische locatie en de aanwezigheid van nationale minderheden.

Dit punt is benadrukt in de mededeling van de Commissie van september 2008, getiteld 'Meertaligheid: een troef voor Europa en een gemeenschappelijk engagement', waarin staat dat er nog steeds inspanningen nodig zijn om het aantal onderwezen talen te vergroten, met name waar het gaat om het kiezen van de tweede vreemde taal, rekening houdend met plaatselijke omstandigheden. Als onderdeel van de procedures voor het verruimen van de hoeveelheid onderwezen talen adviseert de Europese Commissie om een dialoog in te stellen tussen onderwijsautoriteiten en onderwijsinstellingen. Deze kan bijvoorbeeld ondersteund worden door het programma Comenius Regio. Daarnaast kan het gaan om partnerschappen met de plaatselijke belanghebbenden en banden met instellingen in andere landen.

De programma's van de EU voor onderwijs, opleiding en jongeren ondersteunen het leren van alle talen die in de Europese Unie worden gesproken, inclusief die van minderheden, door ook jongeren te steunen die naar het buitenland reizen om deze talen te leren.

De programma's die grensoverschrijdende Europese samenwerking bevorderen kunnen ook activiteiten ondersteunen met betrekking tot opleiding en sociale integratie, inclusief het leren van talen. Bijvoorbeeld: het project *Avenir éducatif commun*, dat gesteund wordt door het grensoverschrijdende programma van Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk voor de periode 2007-2013, is bedoeld om een grensoverschrijdend netwerk van scholen op te zetten, speciaal voor het leren van talen en het starten van een bedrijf. De totale kosten zijn 2,2 miljoen euro, en aan beide zijden van het Kanaal zijn er partners bij betrokken.

Een voorbeeld uit een ander deel van Europa is een project in de vorm van drie grensoverschrijdende programma's waar Wenen bij betrokken is: Oostenrijk-Tsjechië, Oostenrijk-Slowakije en Oostenrijk-Hongarije. Het project bereidt jongeren voor op het leven in de grensregio in Centraal-Europa, met name door het aanbieden van onderwijs gericht op talen, interculturele en communicatieve vaardigheden en kennis. De totale kosten van dit project zijn 791 000 euro.

De Voorzitter. – Ik wil de heer Posselt vragen of hij een aanvullende vraag wil stellen.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, u bent een indrukwekkend toonbeeld van meertaligheid. Allereerst wil ik de commissaris vragen of een zelfde soort samenwerking als de door hem genoemde – namelijk tussen Oostenrijk en Hongarije enerzijds en Oostenrijk, de Tsjechische Republiek en Slowakije anderzijds – niet ook tussen Hongarije en Slowakije tot stand gebracht zou kunnen worden. Dat zou in politiek opzicht erg nuttig zijn. Verder ben ik van mening dat men in een grensgebied inderdaad vaker de talen van de buurlanden zou moeten leren, dus meer Tsjechisch in Oost-Beieren, maar niet alleen op school. In Schirnding hebben we bijvoorbeeld een Duits-Tsjechische kleuterschool – kunt u ook kleuterscholen subsidiëren? Ik interesseer me ook voor volwasseneneducatie, voor een leven lang leren, zodat ook de oudere generatie in grensgebieden de kans krijgt de taal van het buurland te leren.

Leonard Orban, lid van de Commissie. – (RO) Dank voor de aanvullende vragen. Voor wat betreft de eerste kwestie over een mogelijk project tussen Hongarije en Slowakije – als een dergelijk project wordt voorgelegd aan de Europese Commissie zullen we dit natuurlijk onze volledige aandacht geven. We willen op deze manier bijdragen aan oplossingen van wederzijds belang voor beide landen.

Aangaande de tweede kwestie zou ik allereerst willen benadrukken dat we in september een initiatief zijn gestart in verband met het op jonge leeftijd leren van vreemde talen. Dit initiatief zal een aantal jaar duren en is nu al bijzonder succesvol. Er bestaat ook een campagne in de lidstaten als onderdeel van dit initiatief, om ouders van kinderen tussen 2 en 6 jaar te stimuleren hun kinderen te motiveren voor vreemde talen.

Met betrekking tot het tweede deel van de vraag over levenslang leren: dit is het hoofddoel van het beleid dat wij uitdragen. We hebben een groot aantal projecten, gericht op het leren van vreemde talen en op het verwerven van interculturele vaardigheden voor mensen buiten het onderwijssysteem, inclusief diegenen aan een volksuniversiteit, mensen die, zogezegd, minder kansen hebben, maar ook voor gepensioneerden en werklozen. Deze situatie wordt niet alleen weerspiegeld in de wijze waarop wij verschillende projecten financieren, maar wordt ook duidelijk naar voren gebracht in de strategie die de Europese Commissie in 2008 heeft aangenomen.

Wij willen dat alle EU-burgers, niet alleen jongeren, de middelen en kansen hebben om ten minste twee vreemde talen te leren.

Janusz Władysław Zemke (S&D). - (PL) Commissaris, ik zou u willen bedanken voor deze interessante informatie. U heeft zich in uw antwoord echter geconcentreerd op scholen, terwijl er in verschillende grenssteden ook pogingen zijn gedaan om universiteiten op te richten. Een voorbeeld van een dergelijke universiteit is de Europese Viadrina-universiteit in Frankfurt aan de Duits-Poolse grens. Ik zou u de volgende vraag willen stellen: wordt in het kader van de diverse maatregelen waarover u hebt gesproken ook overwogen om steun te verlenen aan dit type instelling voor hoger onderwijs, namelijk universiteiten die zijn ontstaan in verschillende steden nabij de interne grenzen tussen de lidstaten van de Europese Unie?

Leonard Orban, lid van de Commissie. - (RO) Als universiteiten in staat zijn om projecten in te dienen die voldoen aan de vereisten voor het programma "Een leven lang leren" in de periode 2007-2013, is de Europese Commissie bereid om ook die projecten te financieren. Sterker nog, bij een hele serie projecten die de Europese Commissie nu al financiert is een groot aantal universiteiten als partner betrokken, overal in de Europese Unie. Daarom is mijn antwoord een duidelijk 'ja'. Wat belangrijk is, is de kwaliteit van projecten die door de verschillende vertegenwoordigers worden ingediend.

Paul Rübiger (PPE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, er zijn Erasmusprogramma's te over – voor studenten, voor jonge ondernemers en sinds kort zelfs voor journalisten. Denkt u dat Erasmusprogramma's zich ook lenen voor het verbeteren van de communicatie in grensstreken en zo ja, waar zou u daarbij dan het zwaartepunt leggen?

Leonard Orban, lid van de Commissie. - (RO) Mijn antwoord op deze vraag is een stellig 'ja'. Over het onderwerp van het Erasmusprogramma: Datgene wat twintig jaar geleden begon als een programma dat niet erg positief werd bekeken door verschillende instellingen binnen de EU, is nu een van de meest succesvolle programma's in de Europese Unie.

Tijdens mijn frequente bezoeken, niet alleen aan de hoofdsteden van lidstaten maar ook aan vele regio's in de Europese Unie, ben ik getuige geweest van het zeer positieve effect van dit programma. Het onderwerp van de universiteiten in Polen en Duitsland is al eerder genoemd. Ik herinner me met genoeg dat ik bij een bezoek aan de universiteit van Warschau een groot aantal Duitse studenten in Polen zag, die door het Erasmusprogramma de kans hadden iets van de Poolse taal en cultuur te leren, wat wij met andere woorden interculturele kennis zouden noemen.

Zij laten duidelijk zien hoe efficiënt en effectief deze kennis is. Ter afronding van mijn antwoord: ik wil u er graag aan herinneren dat de voorzitter van de Commissie, de heer Barroso, de intentie heeft uitgesproken om in zijn volgende mandaat in de komende periode die initiatieven te bevorderen die te maken hebben met versterking en versnelling van de mobiliteit van jongeren, juist met het doel dat zij deze steeds belangrijker vaardigheden kunnen verwerven.

De Voorzitter. - Vraag nr. 25 van **Nikolaos Chountis (H-0320/09)**

Betreft: Nalatigheid van de Commissie in onderzoek naar Siemens-schandaal

Een van de grootste corruptiezaken die in de laatste vijf jaar in de Europese Unie voor opschudding heeft gezorgd, is het schandaal rond Siemens. Uit justitieel onderzoek, rechterlijke beslissingen, bekentenissen van betrokkenen en publieke uitspraken van de onderneming zelf, is gebleken dat politieke partijen en leidende figuren in verschillende landen, waaronder ook Griekenland, werden omgekocht om de onderneming voordeel te bezorgen bij de gunning van opdrachten van overheid en overheidsbedrijven voor – dikwijls met communautaire kredieten medegefinancierde – werken en leveringen.

Gezien het feit dat de commissaris die verantwoordelijk is voor de fraudebestrijding, de heer Siim Kallas, sinds het moment dat het schandaal met Siemens in de openbaarheid kwam, op vragen in het kader van het parlementair toezicht antwoordt, dat het onderzoek geen aangelegenheid is van de Europese Unie, en dat geen van de lidstaten heeft gevraagd om assistentie van het Europees Bureau voor fraudebestrijding (OLAF), stel ik de Commissie de volgende vragen. Op welke wijze hebben de Europese Commissie en het Europees Bureau voor fraudebestrijding, dat bevoegd is tot onderzoek naar fraudegevallen die gevolgen hebben voor de gemeenschapsbegroting, gezorgd voor beveiliging van de gelden van de burgers? Op welke wijze hebben de Commissie en het OLAF zich in deze grote zaak gemanifesteerd en op opheldering aangedrongen? Welk rapport hebben de Commissie en het OLAF in deze zaak uitgebracht?

Siim Kallas, vicevoorzitter van de Commissie. - (EN) De Commissie besteedt veel aandacht aan alle corruptiezaken in heel Europa, maar ik moet zeggen dat er momenteel slechts een beperkt aantal zaken lopen waarin Siemens en EU-fondsen een rol spelen. Het draait om de volgende vier zaken:

Een zaak die op dit moment door OLAF wordt onderzocht en die in het laatste kwartaal van 2003 werd gesloten, ligt nu voor bij een Duitse rechter. Het betreft hier externe steun. OLAF volgt deze rechtszaak in Duitsland op de voet.

Een tweede OLAF-zaak heeft betrekking op projecten die door de EIB worden gefinancierd. Deze zaak wordt momenteel onderzocht en gaat over procedures voor openbare aanbestedingen.

Een derde zaak betreft eveneens projecten die door de Europese Investeringsbank worden gefinancierd en waarbij het gaat om procedures voor openbare aanbestedingen. Deze zaak wordt momenteel door OLAF onder de loep genomen om vast te stellen of er voldoende ernstige vermoedens bestaan van fraude of onregelmatigheden die de financiële belangen van de EU schaden. Afhankelijk van de uitkomst van deze beoordeling zal OLAF bepalen of er in verband met deze zaak een procedure moet worden aangespannen.

Ten slotte is er een vierde zaak waarin het Spaanse hooggerechtshof op 4 november 2008 uitspraak deed. Het ging om structuurfondsen en Siemens was er aanvankelijk bij betrokken. De zaak werd halverwege de jaren negentig door de nationale autoriteiten onderzocht en de daaruit voortvloeiende rechtszaak werd nauwlettend door OLAF en vervolgens OLAF gevolgd. In het arrest van het hooggerechtshof werden onder meer diverse personen veroordeeld tot gevangenisstraf en tot het betalen van een geldboete wegens valsheid in geschrifte. Hierbij dient echter te worden opgemerkt dat Siemens in eerste aanleg op 22 juni 2006 door de strafrechtbank te Madrid was vrijgesproken.

Bij al dit soort zaken geldt dat OLAF geen rechtshandavingsinstantie is. OLAF werkt nauw met de lidstaten samen; de lidstaten zijn verplicht OLAF te informeren en OLAF volgt vanzelfsprekend aandachtig alle zaken waarbij op enigerlei wijze EU-fondsen zijn betrokken of dergelijke fondsen zijn onderzocht.

Dat is het algemene beeld. OLAF werkt tevens nauw samen met alle andere internationale instellingen om misbruik tegen te gaan van gelden die beschikbaar zijn gesteld voor humanitaire hulp en andere projecten.

Als de geachte afgevaardigde over specifieke gegevens beschikt die voor dit soort zaken relevant kunnen zijn, spoort de Commissie hem aan deze aan OLAF te overhandigen. Vervolgens zal OLAF deze gegevens beoordelen en in overeenstemming met zijn mandaat passende besluiten nemen.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, de indruk die in Griekenland bestaat ten aanzien van het Siemens-schandaal, wordt goed weergegeven in de pers, namelijk dat het grootste schandaal van het naoorlogse Griekenland definitief zal verjaren nu het constitutioneel hof van de Bondsrepubliek Duitsland in zijn tweede beslissing heeft geoordeeld dat de heer Christoforakos, voormalig directeur van Siemens Griekenland en hogepriester van de corruptie, niet door Duitsland aan Griekenland uitgeleverd kan worden.

Dat is de indruk die bestaat. Zo ontvouwt zich dit schandaal in Griekenland, waarin blijkens bekentenissen en uitspraken van Duitse rechtbanken overheidsambtenaren zijn verwikkeld die jarenlang steekpenningen hebben ontvangen voor de gunning van een onbekend aantal overheidsopdrachten en werken aan Siemens, die daarvoor zwart geld gebruikte.

Daarom herhaal ik mijn vraag, mijnheer de commissaris. Iedereen weet dat de meeste van deze overheidsopdrachten medegefinancierde projecten betroffen en alleen uw diensten doen alsof zij van niets weten en verschuilen zich achter mijns inziens arbitraire voorwaarden overeenkomstig de communautaire bepalingen, hetgeen u helaas ook met uw antwoord bevestigt. Er worden vragen gesteld en het antwoord luidt: "Bezorgt u ons gegevens. Wij onderzoeken het vraagstuk en volgen dit op de voet." Ik wil echter een concreet antwoord. Mijnheer de commissaris, u bent verplicht om het geld van de Europese belastingbetalers te beschermen. Wat zal de Commissie doen om ervoor te zorgen dat de mensen die de communautaire wetgeving inzake overheidsopdrachten hebben overtreden, voor de rechter worden gebracht?

Siim Kallas, vicevoorzitter van de Commissie. – (EN) Als verantwoordelijke voor de kwijting van de begroting zal ik binnenkort voor het Parlement en de Commissie begrotingscontrole verschijnen en uitleggen hoe we Europees geld kunnen beschermen en het juiste gebruik ervan kunnen waarborgen; dit is een zeer breed thema.

Ik zeg u opnieuw: als u informatie hebt over misbruik van gelden in medegefinancierde projecten, zouden we het erg fijn vinden, net als overigens DG REGIO en andere diensten, om zulke informatie te ontvangen. Ik kan u verzekeren dat deze informatie uiterst serieus zal worden bekeken.

Wat betreft de uitlevering van een individu tussen lidstaten geldt echter dat dit louter een zaak is van de lidstaten zelf. Geen van de directoraten-generaal die onder mijn verantwoordelijkheid vallen, kan op enigerlei wijze bevorderen dat een persoon op verzoek wordt uitgeleverd.

De Voorzitter. – Vraag nr. 26 van **Gay Mitchell** (H-0336/09)

Betreft: Sigarettensmokkel en verlies aan overheidsinkomsten

In een in augustus gepubliceerd perscommuniqué van het Bureau voor fraudebestrijding werd bericht over de veroordeling van een belangrijke sigarettensmokkelaar in de Verenigde Staten. Deze veroordeling valt toe te juichen, maar het blijft een feit dat de illegale sigarettenhandel de EU jaarlijks niet minder dan 9,5 miljard euro aan gederfde overheidsinkomsten kost en dat dit geld terecht komt in de zakken van misdadigers en in sommige gevallen gebruikt werd voor de financiering van terreurorganisaties zoals de IRA.

Welke strategie heeft de Commissie om op te treden tegen het feit dat bij 97 procent van de illegaal verhandelde sigaretten de legitieme belastingen worden ontdoken, hetgeen ten koste gaat van de Europese belastingbetaler en ook ten koste van de veiligheid in Europa?

Siim Kallas, vicevoorzitter van de Commissie. – (EN) Ik wil de geachte afgevaardigde bedanken voor deze vraag. Daardoor krijg ik namelijk opnieuw de gelegenheid aandacht aan deze immense kwestie te besteden, die nadelige gevolgen heeft voor de begrotingen van de lidstaten. Ook hier kunnen de lidstaten zelf in actie komen. Onderlinge samenwerking is echter van wezenlijk belang en tevens is onze eigen dienst, OLAF, erg actief. OLAF speelt een belangrijke rol in de strijd tegen de internationale sigarettensmokkel.

OLAF heeft een duidelijke strategie. Ten eerste biedt OLAF rechtshandavingsinstanties in de hele Europese Unie ondersteuning voor de zaken die zij behandelen, en organiseert en coördineert het Europabrede operaties: Operatie Diabolo in 2007, gericht tegen namaaksigaretten uit China die in scheepscontainers naar de EU worden gesmokkeld; Operatie Mudan in 2008, bedoeld om het groeiende probleem van sigarettensmokkel per post aan te pakken; en Diabolo II, met hetzelfde oogmerk als de eerste Operatie Diabolo, die plaatsvond in september 2009.

OLAF verschaft zijn partners inlichtingen over de opkomende dreigingen en werkt samen met de lidstaten, zodat er echt sprake is van internationale samenwerking. Uit het werk van OLAF blijkt dat deze samenwerking moet worden versterkt, maar ik moet ook zeggen dat er gedurende de vijfjarige ambtstermijn van deze Commissie twee zeer belangrijke gebeurtenissen hebben plaatsgehad waarin OLAF een cruciale rol heeft gespeeld.

Het gaat om de ondertekening van de overeenkomst met Phillip Morris en vervolgens de overeenkomst met Japan Tobacco in december 2007, waarbij de grootste tabaksondernemingen erkenden dat zij in bepaalde opzichten tekort waren geschoten wat de eerlijke handel in sigaretten betreft, en aanzienlijke geldbedragen in de EU-begroting stortten; tevens werken zij zeer nauw samen om de sigarettensmokkel te bestrijden, die ook niet in hun belang is.

Dit waren zeer belangrijke wapenfeiten en alle lidstaten hebben de jongste overeenkomst met Japan Tobacco ondertekend.

We blijven samenwerken op dit lastige terrein, maar volgens mij is de situatie dankzij deze twee grote overeenkomsten enigszins veranderd. Er valt een bescheiden vooruitgang te bespeuren.

De zaak die de geachte afgevaardigde heeft genoemd, waarbij een onderdaan uit een derde land is vervolgd en gevangen gezet, is een zeer belangrijke zaak. Dit is een van de vele internationale onderzoeken die OLAF op grond van een dergelijke overeenkomst heeft gecoördineerd. Talrijke vervolgingen in de EU zijn gebaseerd op het werk van OLAF.

Het is voor het eerst dat een onderdaan van een niet-EU-lidstaat in een derde land wordt vervolgd wegens sigarettensmokkel in de EU. Ook hieruit blijkt dat er op mondiaal niveau wordt samengewerkt. Ik kan diverse andere bijzonderheden noemen die gemeld zijn door verbindingsofficieren in China en op andere plaatsen. We hebben er allemaal belang bij deze samenwerking te versterken en de sigarettensmokkel te bestrijden.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Afgezien van de arbeidsplaatsen die in de geregistreerde bedrijven verloren zijn gegaan, heeft dit alles enorme gevolgen voor de volksgezondheid. De helft van alle patiënten in het grootste ziekenhuis van Ierland, St James's Hospital, heeft een aandoening die verband houdt met roken. Als we in alle andere lidstaten zouden rondkijken, zouden we een soortgelijke situatie aantreffen. Deze illegale sigaretten dragen bij aan dit probleem, maar leveren geen financiële bijdrage aan de oplossing ervan.

Ik heb begrepen dat met de illegale invoer van sigaretten in de Europese Unie 9,5 miljard euro is gemoeid en dat 97 procent niet wordt opgespoord. Wordt het niet tijd dat de Commissie een geïntegreerde aanpak gaat hanteren en bijvoorbeeld bekijkt of het mogelijk is een kustwacht in te zetten om dit probleem te lijf te gaan?

Siim Kallas, vicevoorzitter van de Commissie. – (EN) Onlangs bezocht ik een land buiten de Europese Unie waar roken niet verboden is en ik beseft hoe groot het verschil is met de EU waar je in openbare gelegenheden de geur van sigaretten ten minste niet ruikt. Ik veronderstel dat dit de belangrijkste stap is om alle gezondheidsrisico's te vermijden.

Wat betreft de strijd tegen sigarettensmokkel moeten we al onze rechtshandavingsinstanties inzetten. Dat heeft duidelijk de hoogste prioriteit, maar ook hier geldt dat het de taak van de grenswachten in de lidstaten is om illegale sigaretten in beslag te nemen.

Zelf heb ik een bezoek gebracht aan een haven met zeer geavanceerde apparatuur voor het opsporen van partijen illegale sigaretten, maar dit behoort tot de bevoegdheid van elke afzonderlijke lidstaat. Wij kunnen alleen maar faciliteren, wij kunnen alleen maar inlichtingen verschaffen en al het mogelijke doen om de lidstaten te helpen. Het is aan de nationale grensposten zulke illegale partijen te confisceren.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Geachte commissaris, aan de sigarettensmokkel vallen drie aspecten te onderscheiden: het geld, de waar en ten slotte de bijbehorende documenten. Kunt u zich voorstellen dat er voor de geldstromen, die ons immers bekend zijn, een eigen belastingvorm wordt ingevoerd?

We kennen al een belasting op financiële transacties, waarbij niet de waar en niet de papieren, maar de transactie zwaar belast wordt. Het lijkt mij een interessante uitdaging om daar met landen als bijvoorbeeld Zwitserland over na te denken.

Siim Kallas, vicevoorzitter van de Commissie. – (EN) Ik ben het met u eens dat dit een zeer belangrijk aandachtspunt voor de belastingdiensten is. In Europa kennen we een vrij hoge accijns op tabaksproducten, maar uit de ervaring met de Philip Morris-overeenkomst en de Japan Tobacco-overeenkomst weet ik dat het grotendeels dezelfde ondernemingen betreft, die de voornaamste tabaksproducenten vormen. Het resultaat is dat zij nu samenwerken. Hoe het met Zwitserland zit, weet ik niet; wij hebben geen aanwijzingen dat Zwitserland op dit gebied in Europa in het algemeen problematisch gedrag vertoont. Alle lidstaten beseffen welke dreiging er van de illegale sigarettenhandel uitgaat. Mochten er dus bepaalde aanwijzingen zijn, dan zullen we beslist contact opnemen met de Zwitserse autoriteiten.

De Voorzitter. – Daar de vraagsteller afwezig is, komt vraag nr. 27 te vervallen.

Vraag nr. 28 van **Maria Badia i Cutchet** (H-0321/09)

Betreft: Onderwijs in de nieuwe Europese beleidsstrategie

In de huidige context van economische recessie gaan stemmen op voor een nieuwe Europese beleidsstrategie voor werkgelegenheid en duurzame, intelligente groei. In deze context zijn talrijke aanbevelingen gedaan op uiteenlopende gebieden, maar inzake onderwijs zijn geen richtsnoeren opgesteld, en zijn door de Commissie of de lidstaten ook geen concrete initiatieven genomen.

Het is noodzakelijk de uitvoering van de Bolognahervorming, die niet zonder moeilijkheden verloopt, af te ronden, de universiteiten en instellingen voor hoger onderwijs te moderniseren, de kennisdriehoek onderwijs-onderzoek-innovatie uit te bouwen en de harmonisering van de beroepsopleiding op Europees niveau te bevorderen. Is de Commissie voornemens op onderwijsgebied maatregelen te nemen of initiatieven te ontplooien met het oog op een nieuwe Europese beleidsstrategie, die erop gericht is tegen 2010 een volledig geïntegreerde Europese Ruimte voor hoger onderwijs te ontwikkelen die op wereldniveau kan concurreren, zorgt voor sociale integratie en hoge kwaliteit levert?

Maroš Šefčovič, lid van de Commissie. – (EN) Dank u wel voor deze vraag, want het is momenteel een zeer relevant vraagstuk. Ik wil benadrukken dat de Commissie reeds verscheidene jaren haar moderniseringsagenda voor het Europese hoger onderwijs uitvoert onder de paraplu van de Lissabonstrategie voor groei en werkgelegenheid.

Deze agenda is vooral gericht op de drie specifieke gebieden curricula, governance en financiering. Hervormingen binnen de curricula worden grotendeels bewerkstelligd in het kader van het Bolognaproces, dat ernaar streeft tegen 2010 een Europese ruimte voor hoger onderwijs tot stand te brengen.

Zoals u weet, is het Bolognaproces geen initiatief van de Commissie, maar een intergouvernementeel proces van 46 Europese landen. De Commissie onderkent echter het vitale belang ervan en neemt deel aan het proces. Zij steunt het Bolognaproces volledig omdat het relevant is voor haar eigen moderniseringsagenda voor het hoger onderwijs.

Enkele initiatieven die we in verband hiermee het afgelopen jaar hebben opgezet, zijn het stimuleren van de kennisdriehoek door het Europees Instituut voor innovatie en technologie op te richten, het bevorderen van de erkenning van onderwijs en opleiding in heel Europa, de invoering van het Europese kwalificatiekader voor een leven lang leren, het Europese systeem voor het verzamelen en overdragen van studiepunten, diplomasupplementen en Europese studiepunten voor beroepsonderwijs en -opleiding.

Een van de doelen is tevens het Europese hoger onderwijs transparanter te maken en betere vergelijkingsmogelijkheden te realiseren. Met het oog hierop worden er plannen opgesteld om de instellingen voor hoger onderwijs te classificeren en op kwaliteit te rangschikken.

De Commissie onderkent verder het grote belang van de arbeidsmarkten van vandaag en morgen en de uitdagingen die daarmee gepaard gaan, vooral voor de jongere generatie. Daarom hebben we het "Nieuwe vaardigheden voor nieuwe banen"-initiatief gelanceerd en een forum universiteiten-bedrijven ingericht waarop personen uit de academische wereld en het bedrijfsleven gedachten, meningen en ervaringen uitwisselen. Dergelijke uitwisselingen dienen een zeer groot belang.

Wat betreft de Europese ruimte voor hoger onderwijs zijn de deelnemende landen het erover eens dat er weliswaar sinds 1999 veel is bereikt, maar dat het project in 2010 niet zal worden afgerond en ten minste tot 2020 zal voortduren.

Vanuit het perspectief van de Commissie moet het Bolognaproces in de komende jaren gericht zijn op verdere vergroting van de mobiliteit in het hoger onderwijs, verdere versterking van de sociale dimensie door eerlijke toegang tot het hoger onderwijs en verdere ontwikkeling van de mondiale dimensie van het proces, dat wil zeggen samenwerking tussen Europese instellingen voor hoger onderwijs en hun partners wereldwijd.

Maria Badia i Cutchet (S&D). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, vandaag heb ik voor de tweede maal het genoegen u vragen te stellen en naar uw antwoorden te luisteren. Dank u voor uw woorden. Het is duidelijk dat wij het eens zijn over alles wat er in het Bolognaproces gebeurt.

Mijn vraag had veeleer betrekking op de nabije toekomst en op de niet-nabije toekomst, want de economische crisis waaronder we te lijden hebben, heeft tot gevolg dat er een hele reeks sectoren is, sommige gevestigde sectoren, die geen nieuwe arbeidsplaatsen meer zullen genereren. We hebben het hier over nieuwe arbeidsplaatsen in een nieuwe economie die we 'groen' noemen, om een van de vele benamingen te gebruiken.

Mijn vraag luidt dan ook: hoe wordt deze nieuwe situatie, deze nieuwe economie die we op gang proberen te brengen, vertaald in de leerprogramma's, in de studies van zowel universiteiten als beroepsopleidingen, op het moment dat we, zoals u heel goed weet, net begonnen zijn met het implementeren van het proces van Kopenhagen op het gebied van beroepsopleidingen?

Ik zou meer graag weten over uw standpunt hierover.

Maroš Šefčovič, lid van de Commissie. – (EN) Volgens mij hebt u opnieuw een zeer belangrijk probleem aangestipt. Vanmorgen hebben we reeds gesproken over het feit dat binnen de Europese Unie momenteel 78 miljoen mensen over basisvaardigheden beschikken of lager gekwalificeerd zijn. Het is zo helder als glas dat er in 2020, de deadline die we onszelf hebben gesteld, niet evenveel banen voor deze mensen beschikbaar zullen zijn.

Daarom moeten we absoluut in actie komen: we moeten ons onderwijsstelsel verbeteren en moderniseren en vooruitgang boeken met onze analyses en onderzoeken om erachter te komen wat deze nieuwe vaardigheden en banen zijn. We moeten vooral de jongere generatie, maar ook de midden generatie, hierop voorbereiden.

Daarom willen we graag doorgaan met het lopende onderzoek op basis van het strategische kader "Onderwijs en opleiding 2020" voor beleidssamenwerking en wederzijds leren. Dit is slechts een van de kaderregelingen waarin we ons, samen met onderwijsinstellingen en bedrijven, willen blijven inspannen om te voldoen aan de toekomstige eisen voor de meest diverse en relevante combinatie van vaardigheden die onze burgers tegen 2020 nodig zullen hebben.

Gay Mitchell (PPE). - (EN) Onderwijs is beslist goeddeels een zaak van de regeringen van de lidstaten, maar op één punt kan de Commissie helpen bij de coördinatie: zij kan een eind maken aan wat ik de apartheid in het onderwijsstelsel noem. In grote delen van onze gemeenschap hebben mensen gewoon geen toegang tot tertiair onderwijs.

Neem nu Dublin. Ik kan vijf gebieden noemen die 75 procent van de gevangenisbevolking in Mountjoy Jail, onze grootste gevangenis, uitmaken. Onnodig te zeggen dat in de 21e eeuw nog altijd zeer weinig mensen uit deze gemeenschappen toegang tot tertiair onderwijs hebben. Ik veronderstel dat dit voor heel Europa geldt. Kunt u niet stimuleren dat er normen worden opgesteld om een eind te maken aan deze vorm van apartheid en tertiair onderwijs open te stellen voor iedereen?

Maroš Šefčovič, lid van de Commissie. - (EN) Aan het begin van uw vraag stelde u heel duidelijk dat er een bepaalde verdeling bestaat qua taken en bevoegdheden. Dat neemt echter niet weg dat de Commissie vierkant achter alle inspanningen staat om een groter aandeel van de bevolking de hoogst mogelijk opleidingen te laten genieten. Heel duidelijk is dat we het moderne karakter van de Europese economie en de welvaart en hoge levensstandaard in Europa alleen kunnen behouden wanneer we het onderwijsniveau verbeteren en, zoals u stelde, kwalitatief hoogstaand tertiair onderwijs toegankelijker maken.

Daarom ben ik van mening dat de Commissie en de lidstaten zeer nauw moeten samenwerken om de voorwaarden te scheppen waaronder studenten of leerlingen met een moeilijke sociaaleconomische achtergrond ook een eerlijke kans krijgen om hoger of universitair onderwijs te volgen.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). - (RO) Tegenwoordig verlaat 19 procent van de jongeren voortijdig het onderwijs. De Europese Unie kan zich niet duurzaam economisch ontwikkelen als er niet genoeg wordt geïnvesteerd in onderwijs en onderzoek. Tot dusver hebben slechts vijf lidstaten meer dan twee procent van het bnp in onderzoek en innovatie geïnvesteerd.

Zowel het bnp van de lidstaten en de begroting van de Gemeenschap worden kleiner door de economische crisis. Daarom bestaat er een risico dat de onderwijs- en onderzoeksbegrotingen de komende jaren worden gereduceerd. Wij moeten echter investeren in onderwijs en innovatie, zodat de Europese Unie haar concurrentiekracht kan behouden en nieuwe werkgelegenheid kan creëren.

Welke maatregelen kan de Commissie samen met de lidstaten nemen om te zorgen dat er een minimumniveau van onderzoek en onderwijs wordt gegarandeerd in de komende jaren?

Maroš Šefčovič, lid van de Commissie. - (EN) U hebt absoluut gelijk als u zegt dat het percentage vroegtijdige schoolverlaters in Europa erg hoog is. Wij hadden onszelf tot doel gesteld tegen 2010 een percentage van 10 procent te bereiken. Het is zonneklaar dat dit streefcijfer niet wordt gehaald, omdat het huidige aandeel vroegtijdige schoolverlaters op ongeveer 15 procent ligt. U hebt absoluut gelijk als u zegt dat dit geen goed teken is, gezien de noodzaak van hoogwaardig onderwijs in heel Europa.

U hebt ook gelijk dat er onder de huidige omstandigheden veel discussie over de begroting is. Nationale regeringen moeten op allerlei manieren de broekriem aanhalen met betrekking tot de overheidsfinanciën en de financiering van stimuleringspakketten. Heel vaak passen zij exitstrategieën toe om de overheidsfinanciën de komende jaren weer een solide basis te verschaffen.

Welke prioriteiten moeten we stellen? Waar moeten we onze accenten leggen? U hebt vast reeds gemerkt dat er vanuit de Commissie altijd sterk op wordt aangedrongen de financiering van onderzoek en innovatie in het onderwijs op een aanvaardbaar peil te houden. Dat is volgens ons nodig om ons concurrentievoordeel te behouden en te verbeteren en onze toekomstige onderzoekers en ons toekomstig personeel in uiterst competitieve sectoren beter te laten presteren.

U zult zeker geluiden uit de Commissie horen dat de financiering voor aan onderwijs gerelateerde activiteiten en voor onderzoek en innovatie op een zo hoog mogelijk niveau gehandhaafd dient te blijven, zelfs nu we in grote economische moeilijkheden verkeren. Die geluiden klinken luid en duidelijk.

De Voorzitter. – Vraag nr. 29 van **Silvia-Adriana Ticau** (H-0327/09)

Betreft: Maatregelen om de toegang van jongeren tot kwaliteitsonderwijs te garanderen, jongeren ertoe aan te sporen en te helpen hun studie voort te zetten, en de toegang van jongeren tot de arbeidsmarkt te vergemakkelijken

Er leven in de Europese Unie 96 miljoen jongeren tussen 15 en 29 jaar, die circa 20 procent van de totale bevolking uitmaken. Volgens de statistieken van Eurostat voor 2007 wordt 20 procent van de jongeren onder de 25 jaar bedreigd door armoede, terwijl het als gevolg van de economische en financiële crisis steeds moeilijker wordt een vaste baan te vinden. Nagenoeg 15 procent van de Europese jongeren verlaat de school. In februari van dit jaar had circa 17,5 procent van de Europese burgers onder de 25 jaar geen werk, i.e. meer dan het dubbele van het werkloosheidspercentage op EU-niveau, dat in die periode 7,9 procent bedroeg. Vele Europese jongeren zien zich verplicht tijdelijk werk te accepteren, omdat zij geen vaste baan kunnen vinden.

De toekomst van de Europese Unie hangt af van de jongere generatie. Ik wens de Commissie dan ook te vragen welke maatregelen zij van plan is te treffen om de toegang van jongeren tot kwaliteitsonderwijs te garanderen, jongeren ertoe aan te sporen en te helpen hun studie voort te zetten, en de toegang van jongeren tot de arbeidsmarkt te vergemakkelijken, zodat zij zich beter kunnen integreren in de samenleving.

Maroš Šefčovič, lid van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, sommige zaken heb ik al in mijn vorige antwoord aangekaart, maar dit is duidelijk een zeer belangrijk onderwerp en ik zal proberen als reactie op deze vraag enige andere aanvullende informatie te verschaffen.

Zoals u weet, zijn in overeenstemming met de artikelen 149 en 150 van het EG-Verdrag de lidstaten verantwoordelijk voor de inhoud en organisatie van onderwijs- en opleidingssystemen. Het is echt aan hen besluiten te nemen over de inhoud van hun onderwijsprogramma's. Dat geldt voor alle niveaus van onderwijs en opleiding.

De Commissie onderkent evenwel het belang van de kwestie waarvoor de geachte afgevaardigde aandacht vraagt, en helpt de lidstaten hun hervormingen via de open coördinatiemethode door te voeren.

In de aanbeveling van 2006 inzake sleutelcompetenties voor een leven lang leren wordt beschreven welke sleutelcompetenties jongeren tijdens hun initieel onderwijs en hun initiële opleiding moeten ontwikkelen zodat zij voor het leven als volwassene worden toegerust en zeer goede arbeidsvaardigheden aanleren voor de toekomst. Vanuit dit perspectief moeten we ook kijken naar het reeds eerder genoemde strategische kader voor Europese samenwerking op het gebied van onderwijs en opleiding ("ET 2020"). Ik wil onderstrepen dat, wat de eerste cyclus van dit programma betreft, de Commissie het als een van haar prioriteiten beschouwt om de lidstaten samen te laten werken aan het verbeteren van de basisvaardigheden op het gebied van lezen, wiskunde en de exacte vakken en om meer haar best te doen om het aantal voortijdige verlaters van onderwijs en opleiding terug te dringen.

Via het Kopenhagenproces werken de lidstaten van de Europese Unie steeds meer samen om ervaringen te delen en de banden tussen beroepsonderwijs en -opleiding en de arbeidsmarkt te verstevigen zodat jongeren beter zijn toegerust om de arbeidsmarkt te betreden. Beroepsopleidingen aantrekkelijker en kwalitatief beter maken vormt een hoofdprioriteit, evenals het bevorderen van een leven lang leren en verwante beleidszaken, zodat we een Europese beroepsbevolking krijgen die flexibel is en zich kan aanpassen aan veranderingen op de arbeidsmarkt.

Laat ik nog enkele andere programma's noemen: de mobiliteitscampagne van het Leonardo da Vinci-programma is eveneens een uiterst effectief middel om jongeren te helpen de arbeidsmarkt te betreden. Het gaat hierbij vooral om leerlingen en andere jongeren op de arbeidsmarkt. Dankzij dit programma kunnen zij een deel van hun opleiding in een ander land volgen. Tot dusver zijn de resultaten erg gunstig omdat tijdens deze buitenlandse stages juist de vaardigheden worden verbeterd die werkgevers goed kunnen gebruiken. De talenkennis en interculturele vaardigheden worden verbeterd.

Tevens wil ik het Erasmusprogramma noemen, maar vanuit een iets andere invalshoek, omdat we tot nu toe vooral hebben gesproken over studentenuitwisselingen tussen universiteiten. Sinds 2007 ondersteunt het Erasmusprogramma echter ook stages van studenten bij bedrijven. Vanaf het begin was dit programma een groot succes. Alleen al in het eerste jaar deden meer dan 20 000 studenten een werkstage in het buitenland en waren er ruim 15 000 bedrijven bij betrokken. Dit is één voorbeeld van hoe we de inzetbaarheid van afgestudeerden kunnen vergroten en kunnen werken aan een betere samenwerking tussen universiteiten en het bedrijfsleven.

We hebben het reeds gehad over de positieve gevolgen van het Bolognaproces voor de mobiliteit van studenten en de samenwerking tussen universiteiten en instellingen voor hoger onderwijs, dus ik zal niet herhalen wat ik een paar minuten geleden heb gezegd.

Tot slot wil ik benadrukken dat de Commissie onderkent op welke specifieke moeilijkheden jongeren stuiten wanneer zij de arbeidsmarkt betreden. In het kader van de Lissabonstrategie voor groei en meer en betere banen richten de Commissie en de Europese Raad zich nu specifiek op de verbetering van de werkgelegenheid onder jongeren. De lidstaten hebben zich met de goedkeuring van het Europees Jeugdcompact in 2005 ertoe verplicht meer aandacht te besteden aan de integratie van jongeren in het onderwijs, op de arbeidsmarkt en in de maatschappij als geheel, maar de eerste zeer veelbelovende resultaten hebben vanwege de huidige economische crisis geen vervolg gekregen. Het is waar dat jongeren bijzonder hard getroffen zijn door de crisis omdat zij als eersten hun baan kwijtraakten. In haar mededeling "Een gezamenlijk engagement voor de werkgelegenheid" van juni 2009 spoort de Commissie de lidstaten en sociale partners aan ervoor te zorgen dat jongeren, ondanks het ongunstige economische klimaat, toegang hebben tot kwaliteitsonderwijs en -opleidingen en vooral tot hoogwaardige leerplaatsen en stages.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Het risico bestaat dat het voor jongeren moeilijker zal zijn om werk te vinden vanwege de economische crisis, en dat ze een baan moeten accepteren onder hun niveau, of dat ze langer gedwongen werkloos zijn. De Commissie moet ervoor zorgen dat deze jongeren de mogelijkheid krijgen om tijdens hun werkloze periode een opleiding te volgen, en niet op achterstand worden gesteld door vereisten van een minimumhoeveelheid ervaring, soms wel vijf tot tien jaar. Welke maatregelen wil de Commissie nemen in dit verband?

Maroš Šefčovič, lid van de Commissie. – (EN) U hebt helemaal gelijk dat de Commissie en de lidstaten onder de huidige omstandigheden zeer creatief moeten zijn, willen zij de situatie voor jonge mensen dusdanig verbeteren dat deze ofwel hun banen beter kunnen behouden ofwel, wanneer zij die reeds hebben verloren, opnieuw worden geschoold en beter worden voorbereid op een volgende mogelijkheid. De Commissie werkt nauw samen met de lidstaten en met tal van deskundigen. Gezien de huidige omstandigheden richt men zich daarbij op de volgende drie vlakken: hoe kunnen wij deze periode gebruiken om te zorgen dat jonge mensen de juiste basisvaardigheden en de belangrijkste competenties verwerven, hoe kunnen wij hoogwaardig onderwijs toegankelijk maken voor iedereen en hoe kunnen wij de kwaliteit van het lesgeven en leren op scholen waarborgen. Ik geloof dat dit basisvoorwaarden zijn als wij jonge mensen zodanig willen toerusten dat ze deze moeilijke periode te boven kunnen komen en als wij hen beter willen klaarstomen voor de volgende golf banen, die hopelijk worden gecreëerd zodra de crisis voorbij is.

De Voorzitter. – Vraag nr. 30 van **Liam Aylward** (H-0332/09)

Betreft: Vrijwilligerswerk in de sport

Kan de Commissie aangeven welke initiatieven zij van plan is te gaan nemen om vrijwilligerswerk in de sport in Europa actiever te bevorderen?

Maroš Šefčovič, lid van de Commissie. – (EN) Vrijwilligerswerk in het verenigingsleven speelt een belangrijke rol binnen de beleidsvorming van de EU. Dit heeft te maken met het profijt dat de samenleving ervan ondervindt in de zin van samenhang, integratie, democratie en burgerschap, maar ook met de duidelijke, intrinsieke economische waarde die vrijwilligerswerk oplevert. Vrijwilligerswerk biedt tal van mogelijkheden voor informeel onderwijs en verdient het daarom passende erkenning te krijgen. Vrijwilligerswerk komt voor in vele sectoren, maar sport heeft structurele, specifieke kenmerken.

Vrijwilligerswerk in de sport vormt de basis voor de organisatie, het bestuur en de uitvoering van sportactiviteiten in nieuwe lidstaten en speelt een fundamentele rol in de ondersteuning van de algehele sportstructuur. Dit belang van het vrijwilligerswerk in de sport is op politiek niveau herhaaldelijk door de EU erkend: in haar Witboek sport van 2007 bevestigt de Commissie expliciet de rol van vrijwilligerswerk als een van de gemeenschappelijke elementen van de benadering van sport binnen Europa. Middels het zogenaamde Pierre de Coubertin-actieplan wordt er in het witboek naar gestreefd vrijwilligerswerk in de sport en non-profitsportorganisaties te bevorderen door middel van specifieke acties, met inbegrip van een studie naar vrijwilligerswerk en de uitwisseling van goede praktijken binnen de informele EU-werkgroep inzake non-profitsportorganisaties.

Daarnaast zijn er projecten met betrekking tot vrijwilligerswerk in de sport gefinancierd via de programma's "Europa voor de burger" en "Jeugd in Actie". In het voorjaar van 2009 is een nieuwe studie naar vrijwilligerswerk gestart. Hierin wordt vrijwilligerswerk in het algemeen omschreven en zal tevens het

vrijwilligerswerk in elk van de 27 lidstaten worden gespecificeerd. De bedoeling is om te komen tot een diepgaande analyse van de mogelijkheden en problemen. De studie zal worden gevolgd door aanbevelingen aan de lidstaten van de Europese Unie, het maatschappelijk middenveld en de sportverenigingen. De resultaten van de studie worden eind 2009 verwacht, dus wij zullen ze in ieder geval de komende weken ontvangen.

Wij geloven dat deze studie zal bijdragen aan een beter inzicht in het vrijwilligerswerk in de sport, zowel in maatschappelijke als in economische zin. Op basis van dit betere inzicht kunnen we vervolgens tegemoetkomen aan de politieke wens om vrijwilligerswerk in de sport en de onderliggende structuur daarvan in een EU-context te bevorderen.

Zoals aangegeven in haar voorstel, dat nog steeds in behandeling is, is de Commissie ook van plan vrijwilligerswerk in de sport te bevorderen in het kader van het Europees Jaar van het vrijwilligerswerk (2011). Als het Verdrag van Lissabon in werking treedt, zal goed moeten worden nagedacht over de uitvoering van nieuwe bepalingen ten aanzien van sport, waaronder de specifieke verwijzing naar de bevordering van sportstructuren op basis van vrijwilligerswerk op EU-niveau. In dat geval zal de Commissie alle betrokken belanghebbenden raadplegen om zo beleid en passende initiatieven met een duidelijke meerwaarde voor de EU te ontwikkelen.

Liam Aylward (ALDE). – (EN) Ik wil de commissaris bedanken, in het bijzonder voor zijn verwijzingen naar het Witboek sport, waar ik mij bij aansluit.

Ik zou willen wijzen op het probleem van obesitas, hetgeen op het moment een van de ernstigste volksgezondheidsproblemen in Europa is. Naar schatting zijn er 22 miljoen kinderen met overgewicht in de Europese Unie, waarvan 5,1 miljoen worden beschouwd als zwaarlijvig. Deze toename van kinderobesitas is uitermate zorgwekkend. Aangezien kinderobesitas nauw verbonden is met obesitas op latere leeftijd, kan het probleem maar beter op een zo vroeg mogelijke leeftijd worden aangepakt.

Hoe denkt de Commissie vrijwilligerswerk in de sport en het concept van 'sport voor iedereen' te koppelen aan de strijd tegen de toename van obesitas onder kinderen in de Europese Unie en de lidstaten? Is het misschien mogelijk dat uw departement een educatief programma opzet om te zorgen dat de boodschap in geheel Europa en elk van de lidstaten doorkomt?

Maroš Šefčovič, lid van de Commissie. – (EN) Dank u dat u dit belangwekkende onderwerp aansnijdt, een onderwerp dat ook enigszins gerelateerd is aan de volgende vraag. Ik ben het volledig met u eens dat obesitas onder kinderen en in een later stadium onder volwassenen een van de urgentste problemen is waar wij in de Europese Unie voor staan. Ik zal later komen te spreken over studies die zijn verricht en waarin dit onderwerp onder de loep wordt genomen. Het is duidelijk dat deze zaak twee kanten heeft. Enerzijds moeten wij er alles aan doen om de sportactiviteiten op school te verbeteren en sport bij volwassenen aan te moedigen; anderzijds moeten wij zeer voorzichtig zijn waar het gaat om voedingsrichtlijnen.

Zoals u ongetwijfeld weet, hebben de meest recente studies ondubbelzinnig aangetoond dat wij in de jaren vijftig waarschijnlijk een grotere inname aan calorieën hadden. In die tijd consumeerden wij meer vet, maar bestond het probleem van obesitas nog niet. Dit kan eenvoudig verklaard worden met het feit dat mensen toen veel meer bewogen en veel meer lichaamsbeweging hadden. Een van de conclusies is daarom dat wij de strijd tegen obesitas niet kunnen winnen met aanbevelingen over het dieet alleen. Dit alles zal nu eenmaal ook moeten worden gekoppeld aan adequate lichaamsbeweging.

In dit opzicht wacht de Europese Unie nog altijd op ware bevoegdheden ten aanzien van de sport. Wij wachten nog altijd op de voltooiing van het ratificatieproces van het Verdrag van Lissabon. Op dat moment zal de Commissie uitgebreid gaan beraadslagen met alle belanghebbenden, zodat wij zo goed mogelijke, algemeen geaccepteerde en positieve initiatieven kunnen nemen. Dit zal een van de onderwerpen zijn waarop wij ons moeten concentreren, aangezien een vermeerdering van het aantal uren dat aan lichamelijke oefening wordt besteed, een van de manieren is waarop wij op positieve wijze de situatie onder kinderen kunnen verbeteren. Dit zal niet zo heel moeilijk zijn om te introduceren en ik ben er zeker van dat het zeer belangrijke en positieve resultaten zal opleveren.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) In uw antwoord op de vraag van de heer Aylward zei u dat vrijwilligerswerk een duidelijke economische waarde heeft. Dat is juist, en daarnaast ook een maatschappelijke waarde. En omdat u in uw antwoord ook verwees naar het Europees jaar van het vrijwilligerswerk 2011, zou ik de Commissie graag willen vragen waarom zij voor dit jaar een begroting van 6 miljoen euro heeft voorgesteld, terwijl het jaar 2010 nota bene een begroting zal hebben van 18 miljoen euro.

Vrijwilligerswerk is vrij in de zin dat het vrijwillig wordt geboden, maar dat is geen reden waarom de Europese Commissie niet zou moeten investeren in de 100 miljoen vrijwilligers in de gehele EU. Ik zou daarom graag uw mening willen horen over het bedrag aan financiering dat voor dit jaar is toegewezen, omdat ik oprecht geloof dat dit niet voldoende is.

Maroš Šefčovič, lid van de Commissie. – (EN) Ik was zojuist in overleg met mijn kabinetschef om u een zo exact mogelijk antwoord te geven. Voor zover mijn kennis reikt, is er voor het gehele jaar van het vrijwilligerswerk een bedrag van 8 miljoen euro toegewezen. Ik geloof dat wij met een goede planning – waar wij hopelijk mee kunnen beginnen zodra het besluit is genomen – en met dit bedrag echt het belang van vrijwilligerswerk, de voordelen ervan voor de samenleving en de besparingen die het oplevert voor het organiseren van maatschappelijke, culturele en overige activiteiten, voor het voetlicht kunnen brengen. Het is mijn overtuiging dat wij met dit geldbedrag de doelstellingen die u in uw vraag noemde, absoluut kunnen halen.

De Voorzitter. – Vraag nr. 31 van **Brian Crowley** (H-0338/09)

Betreft: Witboek sport

Welke programma's voert de Commissie overeenkomstig de beleidsdoelstellingen van het Europese Witboek over sport uit om de voordelen van betere voedingsgewoonten in Europa te onderstrepen?

Maroš Šefčovič, lid van de Commissie. – (EN) Deze vraag is in zekere zin nog altijd gerelateerd aan mijn eerdere antwoord over hoe wij de dieetpraktijken beter kunnen combineren, hoe wij een gezondere levensstijl kunnen bevorderen en hoe wij Europese waarde kunnen toevoegen aan de nationale beleidsmaatregelen op dit vlak.

Allereerst zou ik erop willen wijzen dat er in het Witboek van de Commissie over een EU-strategie voor aan voeding, overgewicht en obesitas gerelateerde gezondheidskwesties op wordt gewezen hoe belangrijk het is om proactieve stappen te nemen om de neerwaartse trend op het gebied van lichaamsbeweging om te buigen, en dat de acties die in dit witboek en het Witboek sport worden voorgesteld op het vlak van lichaamsbeweging, elkaar wederzijds versterken en aanvullen.

De Commissie heeft een groep op hoog niveau betreffende voeding en lichaamsbeweging opgericht, waarin functionarissen uit alle lidstaten beleidsideeën en goede praktijken kunnen uitwisselen en inzicht kunnen verwerven in al het overheidsbeleid op dit vlak. Zoals u vermoedelijk weet, komt deze groep op hoog niveau ten minste drie maal per jaar bijeen.

Aan de hand van haar volksgezondheidsprogramma geeft de Commissie steun aan initiatieven, onder andere met betrekking tot het opzetten van een netwerk van plaatselijke partnerschappen gericht op voeding en lichaamsbeweging bij jonge mensen.

Om terug te komen op het witboek over voeding zou ik willen wijzen op het feit dat in dit document wordt benadrukt dat de particuliere sector en NGO's een belangrijke rol te spelen hebben. Zij zouden namelijk mede moeten zorgen dat er ook werkelijk een daling van het aantal gevallen van obesitas wordt bereikt.

Het werk van het Europees Platform voor actie met betrekking tot dieet en fysieke activiteit is nog steeds gaande en de leden van het platform maken zich sterk voor acties op dit vlak die erop gericht zijn deze trend om te buigen.

Op het gebied van sport blijft het witboek zonder meer het belangrijkste referentiepunt. In het witboek worden op het vlak van sport en gezondheid meerdere acties voorgesteld, die gezamenlijk uitdrukking geven aan het concept van gezondheidsbevorderende lichaamsbeweging. Dit omvat ook steun voor een gezondheidsbevorderend netwerk. Daarnaast worden er meer financieringsmogelijkheden voor projecten op dit vlak voorgesteld, namelijk in de context van het zevende kaderprogramma voor onderzoek en technologische ontwikkeling, het volksgezondheidsprogramma van de EU, de programma's "Europa voor de burger" en "Jeugd in Actie" en het programma "Een leven lang leren".

De EU-richtsnoeren voor lichaamsbeweging die in 2008 zijn aangenomen, kunnen eveneens worden aangemerkt als een bijdrage aan de voorlichting van de burger over de voordelen van lichaamsbeweging en het werken aan een goede balans tussen voeding en lichaamsbeweging.

De Commissie is momenteel bezig met het uitvoeren van een voorbereidende actie op het gebied van sport om de weg te bereiden voor toekomstige EU-acties overeenkomstig de door het Parlement genomen begrotingsbesluiten. De voorbereidende actie 2009 heeft reeds een duidelijke indicatie gegeven van het grote

belang dat wordt gehecht aan het vlak van gezondheidsbevorderende lichaamsbeweging: 64 procent van de aanvragen voor de actie betreffen dit vlak.

Brian Crowley (ALDE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil de commissaris bedanken voor zijn antwoord. Eigenlijk had dat antwoord weinig te maken met mijn eerdere vraag; het ging mij daarbij om iets anders.

De commissaris roerde twee punten die ik aan de orde wilde stellen: ten eerste ten aanzien van de groep op hoog niveau betreffende voeding en lichaamsbeweging die bijeenkomt om te praten over soorten voeding en dieetvoorwaarden, maar ook over de misleidende reclame van veel betrokken partijen die zeggen dat sport samengaat met bepaalde soorten producten en additieven, terwijl die zeer schadelijk kunnen zijn voor de gezondheid. In plaats van natuurlijke producten te gebruiken om een betere en gezondere omgeving te creëren voor al die mensen die een sport willen beoefenen, worden er supplementen gebruikt zoals groeihormonen die worden opgelost in bepaalde drankjes en “energy drinks”. Deze drankjes worden verkocht op basis van de bewering dat ze extra energie of extra pit geven, maar in werkelijkheid veroorzaken ze grote gezondheidsproblemen. Daarom wilde ik wijzen op het mooie van sport en wat sporters allemaal doen om een goede conditie te krijgen, maar tegelijk al die mensen die zich op een lager niveau met sport bezighouden, proberen te doen beseffen dat je van een sportdrankje tussendoor niet direct de beste sporter van de wereld wordt.

Maroš Šefčovič, lid van de Commissie. – (EN) Ik geloof dat u helemaal gelijk hebt. Als je vandaag de dag naar een fitnessclub gaat, dan zie al voordat je überhaupt bij de apparaten bent aanbeland, al kasten vol staan met allerlei producten, voedingssupplementen, ‘energy drinks’ etc. U hebt helemaal gelijk dat er op dit vlak grof geld wordt verdiend en dat wij zorgvuldig moeten nadenken over hoe wij hier mee om moeten gaan en hoe wij de juiste balans kunnen vinden. Mensen moeten enerzijds de mogelijkheden hebben om te sporten en goede producten tot zich te nemen en moeten anderzijds goed worden voorgelicht over wat voor producten ze eigenlijk gebruiken.

Ik denk dat het heel belangrijk is dat er een voorlichtingscampagne komt over de negatieve gevolgen van dergelijke producten. Vanuit het oogpunt van consumentenbescherming moeten deze producten heel duidelijk worden omschreven en moet duidelijk worden aangegeven wat de negatieve effecten van de consumptie van deze producten voor sporters kunnen zijn. Ik sluit mij helemaal aan bij uw woorden dat wij moeten nadenken over hoe wij de negatieve effecten kunnen vermijden van het beoefenen van een sport en het vervolgens geheel tenietdoen van de voordelen daarvan door het gebruik van producten die schadelijk zijn voor de gezondheid.

De Voorzitter. – Vraag nr. 32 van **Jelko Kacin** (H-0343/09)

Betreft: Moeilijkheden van het Sloveense theater in Triëste

De EU heeft dringend behoefte aan een commissaris voor mensenrechten. De rechten van minderheden worden in de EU flagrant geschonden. Bijvoorbeeld in de volgende situatie in Italië. Een van de peilers van de nationale identiteit en cultuur van de Sloveense minderheid in Italië is het Sloveense theater (Slovensko stalno gledališče) in Triëste, dat al in 1945 door de gemeentelijke, provinciale en regionale Italiaanse autoriteiten is opgericht.

Het theater heeft altijd financiële moeilijkheden gehad, omdat de Italiaanse autoriteiten geen vaste financiering verstrekken. Het theater is in september wegens financiële moeilijkheden met de uitvoering van zijn programma moeten stoppen. De Italiaanse staat heeft een belangrijke interne en internationale verplichting om in de behoeften van de Italiaanse burgers die lid van de Sloveense minderheid zijn, te voorzien. De Italiaanse staat eerbiedigt de rechten van zijn eigen burgers niet en voert door het theater te verhinderen te functioneren een beleid van actieve assimilatie van een minderheid. In Slovenië wordt dit optreden gezien als flagrante niet-nakoming van Italië's verplichtingen jegens een minderheid, in dit geval de Sloveense.

Wat kan de Commissie doen om het Sloveense theater in Triëste en daarmee ook de Sloveense taal te behouden?

Maroš Šefčovič, lid van de Commissie. – (EN) Ik zou het geachte Parlementslid ook voor deze vraag willen danken. Het is duidelijk dat hij op alle mogelijke manieren wil bijdragen aan een betere situatie op dit vlak. Ik zou willen beginnen erop te wijzen dat het optreden van de Gemeenschap op het gebied van cultuur uitgaat van artikel 151, waarin bepaald wordt dat het optreden van de Gemeenschap erop gericht is de samenwerking tussen de lidstaten aan te moedigen en zo nodig hun activiteiten te ondersteunen en aan te vullen.

De besluitvorming over de toewijzing van nationale middelen aan culturele instellingen ligt echter bij de lidstaten, en geen enkele communautaire bevoegdheid geeft de Commissie het recht zich in deze keuzen te mengen. Desalniettemin vormen de interculturele dialoog en de bevordering van culturele diversiteit belangrijke doelstellingen van de Europese culturele agenda, en kunnen transnationale projecten op dit vlak daarom in aanmerking komen voor Gemeenschapssteun uit hoofde van het cultuurprogramma.

Deze agenda is meer in het bijzonder gericht op het aanmoedigen van creativiteit en mobiliteit onder kunstenaars, van de publieke toegang tot de kunst en de verspreiding van kunst en cultuur, van de internationale dialoog en van kennis van de geschiedenis en het culturele erfgoed onder Europese burger. Alleen projecten met een Europese dimensie kunnen worden gefinancierd en dit betekent dat ten minste drie (of, in het geval van meerjarige projecten, zes) organisaties uit verschillende lidstaten moeten deelnemen aan het project.

Exploitatiesubsidies voor een enkele culturele instelling zijn alleen mogelijk als de activiteiten op Europees niveau worden verricht in ten minste zeven verschillende, aan het culturele programma deelnemende landen. Daarbij moet worden vermeld dat de Commissie een strategie heeft ontwikkeld ter bevordering van meertaligheid in de Europese Unie, waaronder officiële, nationale, regionale, minderheids- en migrantentalen vallen.

In haar mededeling van september 2008 getiteld 'Meertaligheid: een troef voor Europa en een gemeenschappelijk engagement' spreekt de Commissie haar steun uit aan alle talen die in de Gemeenschap worden gesproken, met inbegrip van door minderheden gesproken talen. Deze strategie wordt uitgevoerd in nauwe samenwerking met de lidstaten, waarbij echter de besluitvorming ten aanzien van het interne talenbeleid blijft liggen. Het bevorderen van het leren van talen en taalverscheidenheid is ook een van de algemene doelstellingen van het programma "Een leven lang leren". Uit hoofde van dit programma ondersteunt de Europese Unie projecten en netwerken ter bevordering van alle talen die in de EU worden gesproken, met inbegrip van minderheidstalen.

Daarnaast moet worden benadrukt dat de bescherming van personen die tot een minderheid behoren, een van de beginselen is waarop de Unie is gefundeerd. De Commissie is daarom van oordeel dat de lidstaten alle mogelijke wetsinstrumenten moeten hebben om de rechten van individuele mensen te waarborgen, met inbegrip van diegenen die tot een nationale minderheid behoren, en om proactief op te treden tegen alle vormen van discriminatie. De Europese Commissie geeft daarmee opnieuw uiting aan het belang dat zij hecht aan de bescherming van de fundamentele rechten en het beginsel van non-discriminatie.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Commissaris, bedankt voor uw antwoord op mijn vraag. U gaat echter in op principes, maar dit is geen probleem van principes. Het is een zeer specifiek probleem dat van invloed is op het dagelijkse leven van mensen. De Commissie is inderdaad van mening dat deze kwestie onder de bevoegdheden van de lidstaten hoort te vallen, maar dit Parlement is van mening dat niet alles in Italië verloopt zoals het hoort. Precies daarom zullen we hier morgen stemmen over een resolutie die voortvloeit uit het debat over mediavrijheid in Italië. De Commissie vindt weliswaar dat zij geen zeggenschap in dezen heeft, maar de meerderheid in dit Parlement is van mening dat de Commissie zich wel degelijk in de positie bevindt om ook dit soort vraagstukken aan te pakken.

Het minderhedenvraagstuk is niet slechts een kwestie van burgerrechten. Het is tevens een kwestie van verantwoordelijkheid van de staat zelf voor de rechten van zijn minderheden en van eerbiediging van die rechten door de staat. Commissaris, het doet mij deugd u te horen praten over discriminatie en de aanpak ervan, maar het punt is dat geen enkele minderheid kan overleven zonder positieve discriminatie. Een minderheid heeft behoefte aan extra begrip en steun en extra morele, politieke en financiële steun als zij wil overleven. Dat is positieve discriminatie. En in dit specifieke geval, commissaris, hebben we het over een instelling die was opgericht door bovengenoemde staat. Dit theater bestaat al meer dan veertig, vijftig jaar en elk jaar horen we weer hetzelfde verhaal. Het weigeren van financiële steun tot aan het eind van het jaar is een vorm van politieke druk en zoals u weet hebben alle Slavische volken een gezegde van vergelijkbare strekking: een lege tas kan niet rechtop blijven staan. We hebben concrete financiële actie nodig.

Maroš Šefčovič, lid van de Commissie. – (EN) Ik begrijp volledig dat u zich zorgen maakt, maar wij zullen als Commissie toch moeten handelen op basis van de zeer duidelijke regels die zijn ingesteld, met name op het vlak van de toewijzing en uitbetaling van begrotingsgeld.

Daarom probeerde ik u in mijn antwoord inzicht te geven in de mogelijkheden die wij op Europees niveau hebben om het Sloveense theater te steunen.

De enige mogelijkheid voor de Commissie om in dit opzicht financiële steun te bieden is als het bestuur van het theater samenwerkingsverbanden opzet met buurlanden en onder de huidige voorwaarden actief wordt in het culturele programma. Dit zou naar mijn mening haalbaar en mogelijk zijn, en ik geloof dat het niet alleen in het belang van de theaters zou zijn, maar ook in dat van recensenten en overige partners waarmee het Sloveense theater in de toekomst kan samenwerken, aangezien de Commissie enkel onder deze voorwaarden daadwerkelijk kan kijken naar een mogelijke financiering van deze concrete acties, voorwaarden die nu eenmaal onomwonden het element van een Europese meerwaarde en Europese samenwerking in dat opzicht omvatten.

Zoals u weet kunnen wij geen financiering bieden als wij niet een speciale begrotingslijn voor dat soort project hebben. Ik begrijp volledig dat het debat op dit vlak vaak uitermate verhit is, omdat het nu eenmaal landen, nationaliteiten en talen betreft. Daarom denk ik dat het Europees Parlement een goed platform vormt om dit debat te voeren, zoals u in uw aanvullende vraag ook aangaf.

De Voorzitter. – Het vragenuur is gesloten.

De vragen die wegens tijdgebrek niet zijn beantwoord, zullen schriftelijk worden beantwoord (zie bijlage).

VOORZITTER: ALEJO VIDAL-QUADRAS

Ondervoorzitter

15. Wijziging van Verordening (EG) nr. 1234/2007 “Integrale-GMO-verordening” (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is de behandeling van het voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1234/2007 houdende een gemeenschappelijke ordening van de landbouwmarkten en specifieke bepalingen voor een aantal landbouwproducten (“Integrale-GMO-verordening”) (COM(2009)0152 – C7-0223/2009 – 2009/0152(CNS)).

Mariann Fischer Boel, *lid van de Commissie.* – (EN) Mijnheer de Voorzitter, mag ik beginnen met u te bedanken voor het feit dat u mij toestaat dat de urgentverklaring wordt toegepast op de twee voorstellen waarvan ik hoop dat zij de situatie op de zuivelmarkt zullen helpen – het ene waarin wordt voorgesteld dat melk wordt opgenomen in het toepassingsbereik van artikel 186 en het andere dat betrekking heeft op het beheer van de uitkoopregeling voor quota.

Deze voorstellen zijn de laatste in een lange reeks van op zuivel gerichte maatregelen die wij hebben aangenomen. Ik heb kennisgenomen van uw resolutie van 17 september en ik hoop dat u hebt geconstateerd dat veel van uw aanbevelingen reeds in praktijk zijn gebracht, onderwerp zijn van lopende studies of zijn opgenomen in de voorstellen van vandaag.

Ten aanzien van de maatregelen op de lange termijn die u in uw resolutie noemt, hebben wij een groep van deskundigen op hoog niveau ingesteld. De eerste bijeenkomst heeft reeds plaatsgevonden en wij kunnen hun definitieve verslag voor eind juni volgend jaar verwachten.

Het verheugt mij te kunnen melden dat de werkelijkheid van de zuivelmarkt van vandaag is dat de prijzen stijgen en dat er geen gebruik meer wordt gemaakt van de opkoopinterventieregeling – dat wil zeggen dat de overheid niet langer ingrijpt door zuivelproducten op te kopen om de markt te stabiliseren – aangezien de marktprijzen gunstiger zijn dan de interventieprijzen.

Wat mijn voorstel betreft: artikel 186 is een bestaande bepaling voor een grote hoeveelheid producten, maar melk valt daar niet onder. De prijschommelingen van de laatste tijd, die wij vanaf 2007 hebben gezien, geven aan dat het nodig is of zal zijn melk onder de werkingssfeer van dit artikel te brengen, aangezien het de Commissie in staat zou stellen sneller in te grijpen.

Gisteren heb ik in de Raad van ministers van Landbouw en in de Commissie landbouw en plattelandsontwikkeling deze 280 miljoen euro voor melkveehouders aangekondigd. Om het geld snel te kunnen uitkeren heb ik simpelweg de rechtsgrondslag van artikel 186 nodig. De gedachte is om de financiële middelen toe te wijzen in nationale enveloppen overeenkomstig de productie in het jaar 2008-2009, uiteraard zonder dat daarbij de nationale quota worden overschreden, die vervolgens op een niet-discriminerende wijze moeten worden verdeeld onder die melkveehouders die het meest worden getroffen door de crisis.

Nogmaals, om van deze mogelijkheid gebruik te maken, moeten wij melk onder de werkingssfeer van artikel 186 brengen.

Als ik zeg dat ik de mogelijkheid aankondigde om 280 miljoen euro voor te stellen, moet u wel bedenken dat dit bedrag op de bijeenkomst van de Raad Ecofin op 19 november zal moeten worden goedgekeurd door de begrotingsautoriteit, die bestaat uit het Europees Parlement en de Raad van ministers van Financiën. Ook zei ik gisteren dat dit het laatste geld was waarover ik nog beschikte, met uitzondering dan van het bedrag van 300 miljoen euro dat nodig is als buffer om te voorkomen dat het mechanisme voor financiële discipline wordt toegepast. Het is belangrijk hier duidelijk te stellen dat artikel 186 geen *carte blanche* vormt om alles voor te stellen wat maar in de Commissie opkomt. In deze fase kan ik slechts zeggen dat particuliere opslag voor verschillende producten – en ook kaas zou hieronder kunnen vallen – een kandidaat is, op voorwaarde dat de marktsituatie zodanig is dat wij dit gerechtvaardigd achten.

Het tweede deel van het voorstel betreft het beheer van het quotasysteem. De lidstaten beschikken momenteel reeds over de mogelijkheid quota op te kopen. Wat wij nu willen invoeren is de mogelijkheid dat de lidstaten hun algehele nationale maximum aan quota reduceren met de hoeveelheid quota die zij op de markt hebben opgekocht. Dit is een vrijwillige regeling, omdat uit onze gesprekken duidelijk werd dat een verplichte regeling politiek gewoon niet zou werken.

Ik zie uit naar uw opmerkingen.

Albert Deß, namens de PPE-Fractie. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de commissaris, geachte afgevaardigden, ik ben zeer ingenomen met het feit dat het Parlement vandaag in grote meerderheid ingestemd heeft met het verzoek tot urgentieverklaring. Daarmee hebben we onze melkveehouders een signaal gegeven en zijn we onze verantwoordelijkheid niet uit de weg gegaan. In tegenstelling tot een minderheid van collega's uit andere fracties zien wij in de urgentieverklaring een aanvullend middel om de melkveehouders in zware tijden hulp te bieden.

Het is zonder meer waar dat het voorstel van de Commissie erg laat komt en dat het niet alle mogelijkheden uitput. Maar het is in elk geval beter dan niets doen.

Ook binnen mijn eigen fractie lopen de meningen over het voorgestelde opkoopprogramma sterk uiteen. Deelname aan het programma zou verplicht moeten zijn, wil het überhaupt een uitwerking hebben, maar daarvoor zie ik in dit Huis, net zomin als in de Raad, een meerderheid. Daarnaast is deze actie ook voor een aantal lidstaten onaanvaardbaar, aangezien die gelijkstaat aan een beperking van de mogelijkheid tot salderen en inkrumping van het quotum. De bepaling dat de quotumverhoging aan geprioriteerde groepen toegestaan moet worden, is een besluit dat reeds geldend recht is.

Het valt toe te juichen dat melk en zuivelproducten onder het toepassingsbereik van artikel 186 aangaande spoedmaatregelen bij een verstoorde marktwerking worden gebracht. Op dit punt kom ik echter nog met een wijzigingsvoorstel om de duur van deze maatregel tot twee jaar te beperken. Mocht de maatregel zijn nut bewijzen, dan zullen we voor verlenging ervan stemmen.

Tot slot wil ik nog voor de 280 miljoen euro bedanken. Daarmee bent u, mevrouw de commissaris, het Parlement toch vergaand tegemoetgekomen. Ik weet dat u niet meer geld tot uw beschikking heeft. Ik vraag de collega's om donderdag de dan misschien gewijzigde ontwerp-resolutie te steunen.

Paolo De Castro, namens de S&D-Fractie. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw Fischer Boel, geachte collega's, allereerst wil ik van de gelegenheid gebruik maken om te zeggen dat ik zeer te spreken ben over de verantwoordelijkheid die het Parlement vanochtend heeft getoond met het aannemen van de urgentieprocedure om de zuivelsector op te nemen onder artikel 186 van de integrale-GMO-verordening, evenals veel andere landbouwproducten.

De snelle uitbreiding naar deze sector van de regels voor interventies tijdens een marktcrisis stelt ons in staat een belangrijk antwoord klaar te hebben op een buitengewoon moeilijk moment voor de landbouwsector in zijn geheel en de zuivelsector in het bijzonder. Op dit moment gaan we ervan uit dat de Europese Commissie, zoals mevrouw Fischer Boel zojuist aangaf, rekening houdt met de verzoeken van het Parlement, waaruit reeds meerdere malen naar voren is gekomen dat de maatregelen die tot dusver zijn genomen niet toereikend blijken te zijn gezien de ernst van de huidige crisis.

De openheid die het Parlement vandaag ten opzichte van de Commissie aan den dag heeft gelegd, mag niet beschouwd worden als het verlenen van een volledige volmacht met onbeperkte bevoegdheden, maar als een teken van verantwoordelijkheid in een dramatische en volkomen uitzonderlijke situatie.

Ik wil duidelijk benadrukken dat het Parlement het in dit opzicht essentieel acht dat het in iedere fase van het proces bij de besluitvorming betrokken wordt, om zo de democratische controle te garanderen. Wij vinden daarom dat de Commissie het Parlement vooraf moet laten weten hoe zij deze nieuwe bevoegdheden die haar nu volgens artikel 186 ook voor de melksector verleend zijn, feitelijk gaat gebruiken.

George Lyon, *namens de ALDE-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ook ik zou de commissaris willen bedanken voor haar aanwezigheid hier vanavond om nadere uitleg te geven bij de bevoegdheden waar zij om vraagt. Commissaris, ik zou u allereerst willen danken voor uw positieve reactie op de resolutie die wij hier in het Parlement op 17 september hebben aangenomen. Ik verwelkom de stappen die u hebt genomen om te proberen de situatie voor melkveehouders te stabiliseren die voor hen zeer ernstige vormen aanneemt. Ook verwelkom ik het bedrag van 280 miljoen euro voor herstructurering, dat u hebt bekendgemaakt.

Wat betreft het eerste deel van uw voorstel is de vraag die wij ons hier vandaag allemaal moeten stellen als volgt: waarom worden wij in een zo laat stadium gevraagd noodmaatregelen goed te keuren en zullen deze het herstel van de markt ook werkelijk steunen? Per slot van rekening – en u refereerde hier zelf ook al in uw voordracht – zijn de eerste groene knopjes van herstel reeds waarneembaar. Ik ben er niet van overtuigd dat de voorgestelde quotawijzigingen veel verschil zullen maken, aangezien zij vrijwillig zijn voor de lidstaten. Toch zal onze fractie er zeker niet tegen zijn dat deze maatregelen worden getroffen.

Wat betreft het voorstel om het toepassingsbereik van artikel 186 uit te breiden naar melk en melkproducten: het is mijn ervaring dat ministers – of in dit geval commissarissen – doorgaans naar hun parlement gaan om bevoegdheden te vragen die hun in staat zouden stellen een probleem op te lossen. Vanavond worden wij echter gevraagd bevoegdheden toe te kennen aan de Commissie zonder dat ons eerst precies wordt verteld wat de stappen inhouden die zij zal nemen om het probleem aan te pakken.

Zoals ik begreep uit uw bijdrage eerder vandaag, hebt u deze extra bevoegdheid nodig als rechtsgrondslag voor de uitbetaling van het bedrag van 280 miljoen euro. Ik zou het op prijs stellen als u zou willen aangeven of dat inderdaad het geval is. Is dit de reden dat u de bevoegdheden nodig heeft? Waar wij ons hier namelijk met ons allen zorgen over maken, is dat wij de Commissie mogelijk een blanco cheque overhandigen.

Commissaris, u gaf al aan dat u financieel kaalgeplukt was, dus als u nog overige ideeën zou hebben voor stappen die zouden kunnen worden genomen, zou er niettemin weinig financiële armslag zijn om überhaupt iets steekhoudends te ondernemen. Onze fractie is alleen bereid u deze bevoegdheden te verlenen als hieraan een tijdslimiet wordt verbonden en als ze beperkt blijven tot extreme omstandigheden.

Martin Häusling, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, geachte afgevaardigden, nu komt er eindelijk beweging in het debat. De Europese Commissie moet nu weer de eindverantwoordelijkheid dragen. Dat zagen we vanmorgen iets anders. Wij hadden het Parlement er graag nauwer bij betrokken. Laat ik er geen doekjes om winden: wij zijn niet tegen de financiële steunmaatregelen. Maar men moet wel beseffen dat ze slechts een druppel op de gloeiende plaat zijn – in de meest letterlijke betekenis van het woord.

De in Luxemburg genomen besluiten hebben er helaas ook niet toe bijgedragen om de vraag – die eigenlijk de beslissende factor is – en het aanbod weer in evenwicht te brengen. Vrijwillige opkoop van quota is in orde, maar zal geen groot effect hebben, omdat dit niet tot een wezenlijke reductie van het aanbod leidt.

Ik zei het gisteren al: we moeten het verslag van de Rekenkamer goed tot ons door laten dringen en een begin maken met een beleid voor de lange termijn. We moeten analyseren wat de Rekenkamer gezegd heeft. Dat was bijvoorbeeld dat er in de toekomst aanbodsturing nodig is, omdat anders het stelsel onbetaalbaar wordt, en dat er een zuivelbeleid moet komen, gericht op een Europese markt voor kwaliteitsproducten.

We moeten zo snel mogelijk – dat is een oude eis van ons – af van de uitvoerrestitutie, want die heeft schadelijke uitwerkingen, waar wij al vaker op gewezen hebben.

We moeten echt komen tot een beleid dat aan de huidige crisis ontstijgt en dan verwachten we van de Europese Commissie ook fundamentele antwoorden. Deze antwoorden is de Commissie ons helaas tot nu toe schuldig gebleven, antwoorden die in de richting gaan van een versteviging van de positie van de producentenorganisaties, om hun meer marktmacht te geven en de supermarktketens een halt toe te roepen.

James Nicholson, *namens de ECR-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, allereerst zou ik willen zeggen dat ik dit besluit beslist verwelkom, en ik denk dat het debat van gisterenavond in de commissie en dat van vanavond in de plenaire vergadering ons de gelegenheid biedt meer duidelijkheid te krijgen over de situatie. De realiteit – en ik denk ook de oorzaak van de frustratie die veel van de melkveehouders ervaren – is dat de melkveehouders, al hebben zij in zekere zin kunnen zien wat de heer Lyon de eerste groene knopjes noemde,

dit geld nog altijd niet op hun rekening hebben ontvangen. En dit zorgt voor een zekere mate van frustratie bij de melkveehouders. Veel van hen staan al geruime tijd onder financiële druk. Het is goed en nuttig dat wij hierover praten, want ik begrijp nu waarom het nodig is dat artikel 186 wordt aangepast: alleen zo kunnen wij zorgen dat het geld dat bedoeld is voor de producenten zo snel mogelijk op zijn bestemming komt. Dit is denk ik waar nu voor moeten zorgen.

Het idee van de heer Deß van een amendement spreekt mij zeer aan, en als hij dit indient, zou ik dit willen steunen voor een duur van twee of zelfs drie jaar, om te zorgen dat alles in orde komt. Ik ben echter nog altijd niet overtuigd als het gaat om de opkoopregeling. Wij moeten dit doen om de bedrijfstak te beschermen.

Patrick Le Hyaric, *namens de GUE/NGL-Fractie*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, ik voel me gedwongen vanavond nog eens te zeggen dat de financiële voorstellen die u doet slechts een druppel op een gloeiende plaat zijn in het licht van de enorme crisis en wanhoop waarin de boeren momenteel leven.

U gaat 280 miljoen euro vrijmaken, terwijl er een paar weken geleden nog sprake was van 600 miljoen euro. U gaat dus eenmalig 1 000 euro betalen aan boeren die per dag 100 tot 200 euro verliezen. Wij vragen daarom om een echt financieel noodplan; het heeft geen zin een pleister te plakken als er sprake is van een levensbedreigende ziekte.

Tegelijkertijd wilt u overheidsmiddelen gebruiken voor de uitvoering van een omvangrijk plan voor het slachten van melkvee en het sluiten van boerenbedrijven. Op die manier ontnemt u onze boeren een toekomst, want het zijn de jonge boeren die het hardst getroffen zullen worden, de kleinere boeren, de boeren die het land ontwikkelen, die melk produceren en kaas van goede kwaliteit, en die voor het milieu zorgen.

Hoe durft u zoiets voor te stellen, terwijl er zoveel gezinnen, in Europa en elders, niet voldoende te eten hebben, en met name moeilijk aan melk kunnen komen. Ik wil daaraan toevoegen dat we, met uw plan, in de toekomst een melktekort zullen krijgen.

Tot slot rest ons slechts verbazing dat u, op een moment dat er zo met het Verdrag van Lissabon gezwaaid wordt, dit artikel 186 van de verordening wilt toepassen, dat u een volmacht geeft. Maar die volmacht had u al, en die heeft u gebruikt om over te gaan tot het liberaliseren van de melkquota, waardoor we in de huidige crisis terechtgekomen zijn, die uitsluitend in het belang van de industriële producenten en de distributeur is. Want vandaag nog heeft de Europese Rekenkamer erop gewezen dat de consumentenprijzen van melkproducten tussen 2000 en 2007 met 17 procent gestegen zijn, terwijl de prijzen voor de producent met 6 procent gedaald zijn.

Commissaris, ik zeg u nogmaals dat het dringend, zeer dringend, nodig is de landbouwsector te helpen door middel van een groot Europees noodfonds en terug te keren naar een beleid van minimumprijzen voor de landbouw, en onze boeren niet te gronde te laten richten door de kapitalistische markt.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Mevrouw de commissaris, uiteraard zal ik vóór het voorstel stemmen, ook al weet ik dat deze almoes niets oplost voor de boeren. Ik heb echter nog drie vragen. De eerste luidt: wat ziet u als de les van deze crisis? Hebt u er lering uit getrokken? Deze crisis, mevrouw de commissaris, is niet veroorzaakt door een of andere natuurramp, een tsunami of een soortgelijke gebeurtenis, maar een serie verkeerde beslissingen en een fundamenteel verkeerd gevoerd landbouwbeleid. Wat kunt u de boeren beloven voor de toekomst? Hoe zullen zij in de toekomst een soortgelijke crisis voorkomen? Hierop zou ik graag uw duidelijke en gedetailleerde antwoord horen.

Mijn volgende vraag: u zei gisteren op de hoorzitting van de Commissie dat de lidstaten dit bedrag vrij kunnen besteden. Wat houdt dit precies in? Kunnen de lidstaten het geld eerlijk verdelen en het niet aan de grote agrarische bedrijven geven, maar aan de kleine boeren, aan de familiebedrijven die het geld het hardst nodig hebben en wier bestaan hiervan afhangt? Zij zijn het die in de moeilijkste situatie terecht zijn gekomen. De andere grote groep waarmee rekening moet worden gehouden, bestaat uit boeren in de nieuwe lidstaten, vooral kleine boeren. Hoe wilt u deze onacceptabele discriminatie opheffen, die is ontstaan doordat wij, bijvoorbeeld de Hongaren, onze volledige markt moesten openstellen voor de Europese Unie en slechts een fractie van de subsidies ontvangen? Hoe en wanneer gaat u deze onrechtvaardigheid en onrechtmatigheid opheffen?

Giovanni La Via (PPE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw Fischer Boel, geachte collega's, ik waardeer het dat de commissaris ervoor gekozen heeft hier voor het Parlement te verschijnen om het pakket maatregelen binnen de zuivelsector uiteen te zetten.

Met betrekking tot de inhoud van de voorgestelde maatregelen, ondanks dat hier toereikende operationele details voor ontbreken, denk ik dat het de goede kant op gaat met het oplossen van de problemen waar onze veehouders momenteel mee kampen. Ik denk echter niet dat de voorgestelde maatregelen alleen de huidige problemen kunnen oplossen. Toch is het volgens mij van essentieel belang om vóór het voorstel tot wijziging van artikel 78 en 79 van Verordening (EG) nr. 1234/2007 te stemmen.

Met het oog op artikel 186 van dezelfde GMO-verordening wil ik allereerst opmerken dat in de punten a) en b) van dit artikel verschillende niveaus van bescherming worden vastgelegd voor verschillende goederen, waarbij er bij sommige wordt ingegrepen als de prijzen aanzienlijk stijgen en dalen, terwijl dit bij andere producten – varkensvlees, olijfolie, etc. – alleen gebeurt als de prijzen aanzienlijk stijgen. Deze tegenstrijdigheid is mijns inziens onacceptabel.

Ik wil graag, ook namens de Fractie van de Europese Volkspartij (Christen-Democraten), een amendement indienen met als doel dat de Commissie het Parlement informeert alvorens de maatregelen die in artikel 186 zijn opgenomen, worden uitgevoerd. Ik denk dat dit amendement verenigbaar is met het voorstel dat de Fractie van de Progressieve Alliantie van Socialisten en Democraten in het Europees Parlement zojuist deed.

Tot slot roep ik de commissaris op om, zoals het Parlement in zijn resolutie van 17 september verzocht heeft, het bedrag van de-minimissteun voor alle productiesectoren te verhogen, ongeacht de nationale maxima die momenteel gelden.

Luis Manuel Capoulas Santos (S&D). – (PT) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de commissaris, we zijn helaas allen bekend met de ernstige situatie die de Europese zuivelsector doormaakt. Mijn fractie pleit al sinds maanden voor dringende maatregelen die ons moeten helpen duizenden bedreigde boeren voor de ondergang te behoeden. Om deze doelstelling te verwezenlijken hebben we zelf initiatieven genomen en hebben we initiatieven van andere fracties gesteund.

Daarom kunnen we niet anders dan de initiatieven van de Commissie verwelkomen, hoe ontoereikend ze ook zijn. Daarom ook heeft de Fractie van de Progressieve Alliantie van Socialisten en Democraten in het Europees Parlement vanochtend tijdens de stemming het verzoek om urgentieverklaring ingewilligd. We zullen echter voorstellen en eisen dat het Europees Parlement permanent op de hoogte wordt gehouden van de maatregelen die de komende dagen zullen worden genomen op basis van de bevoegdheden die wij nu aan de Commissie toekennen. We zullen tevens al het mogelijke blijven doen om het marktevenwicht te herstellen en op die manier te waarborgen dat de producenten voldoende inkomsten hebben, zoals is herbevestigd in het Verdrag van Lissabon.

Marit Paulsen (ALDE). – (SV) Mijnheer de Voorzitter, het is vanzelfsprekend noodzakelijk om snel op te treden wanneer er zich crises voordoen in bepaalde sectoren, bijvoorbeeld zoals is gebeurd in het geval van de banken, de automobiellindustrie en de melkveehouderij. Maar deze crises zullen zich steeds opnieuw voordoen. Misschien zal het de volgende keer niet de melkveehouderij zijn. Misschien zal het de graansector zijn, of iets anders.

Ik wil zo vrij zijn het eigenlijke onderwerp van dit debat wat ruimer te zien. We kunnen niet altijd alleen de acute problemen blijven oplossen. We moeten ook de tijd en de fut en de politieke planning vinden om een gemeenschappelijk Europees landbouwbeleid tot stand te brengen dat sterk, standvastig en flexibel is en dat de ergste gevolgen van de prijsinstabiliteit die we kunnen verwachten, tenietdoet. Ik wil dat het platteland in Europa levensvatbaar is en het platteland kan niet overleven zonder landbouwers en zonder dieren!

Martin Häusling (Verts/ALE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, José Bové is helaas verhinderd en daarom voer ik nogmaals het woord. Ik heb ook nog vragen aan mevrouw de commissaris: denkt ze werkelijk dat er met het nu betaalde bedrag een eind aan de protesten komt? Zoals gezegd houd ik het besluit van het Parlement van vanmorgen voor een blanco cheque, omdat we niet weten wat de Commissie ermee gaat doen. Ik herhaal: de Commissie maakt geen deel uit van de oplossing, zij maakt deel uit van het probleem. Daar blijf ik bij.

Anderzijds moet een mens de feiten onder ogen zien en omdat we nu eenmaal in die zin besloten hebben, leg ik mij er gewoon bij neer, maar ik zeg de andere collega's erbij dat we deze maatregelen moeten begrenzen. Laten we ze tot een overzichtelijke tijdspanne beperken, zodat we als Parlement het heft weer in handen kunnen nemen.

Mevrouw de commissaris, nog één vraag aan u, omdat bij alle programma's steeds weer te horen is dat we de herstructurering moeten blijven stimuleren. Wat bedoelt u dan met herstructurering? Lijkt het u werkelijk

een goede zaak om geld te blijven gebruiken als middel om kleinere ondernemingen als het ware tot opgeven te bewegen, om vervolgens geld aan de grotere bedrijven te geven? Zo'n beleid leidt nergens meer toe. Laten we het geld veeleer, juist in de getroffen gebieden, gericht besteden om die structuren overeind te houden die het sterkst bedreigd zijn.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de commissaris, de Commissie erkent in haar voorstel dat haar zuivelbeleid gefaald heeft, maar brengt geen wijzigingen aan in de rampzalige politieke richtsnoeren die eraan ten grondslag liggen. De hier genoemde miljoenen zijn absoluut ontoereikend om de producenten te vergoeden voor de daling van de prijzen waarvan zij het slachtoffer zijn.

In tegenstelling tot wat hier wordt bepleit, moeten wij dringend de koers wijzigen van een gemeenschappelijk landbouwbeleid waarvan de opeenvolgende hervormingen hebben geleid tot de ontmanteling van de instrumenten voor de regulering van de markt, de quota en de productierechten. Dit heeft tot gevolg dat vele duizenden producenten hun activiteit geleidelijk aan opgegeven. Het gaat hier om vele duizenden banen en om hele gezinnen die afhankelijk zijn van de landbouwactiviteit en van de zuivelsector in het bijzonder. Het gaat hier om uitgestrekte plattelandsgebieden die leeglopen, met alle sociale en milieugevolgen van dien.

Deze situatie vereist onmiddellijke actie: we moeten dringend rechtvaardige prijzen voor de producenten waarborgen. Daarvoor zijn meer middelen nodig dan die welke nu beschikbaar zijn gesteld, maar het belangrijkste is – we herhalen het nog eens – dat er maatregelen komen die meer zijn dan alleen maar een lapmiddel. Ik denk bijvoorbeeld aan de afschaffing van de jaarlijkse verhoging van de melkquota, het herstel van de niveaus die vóór de beslissing om de quota te verhogen werden gehanteerd en de intrekking van het besluit om het quotasysteem in 2015 af te schaffen.

Diane Dodds (NI). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, zoals het merendeel van de Parlementsleden, heb ik vandaag gestemd vóór de urgentverklaring met betrekking tot artikel 186. Alle financiële steun voor de zuivelsector is noodzakelijk, willen wij de sector overeind houden, met name als het gaat om de kleine familiebedrijven die in Noord-Ierland te vinden zijn.

Als u, commissaris, zoals u zegt, de wijzigingen aan artikel 186 nodig hebt om de financiering van 280 miljoen euro beschikbaar te maken, dan hebt u mijn volledige steun. Wij kunnen alleen maar hopen dat het geld snel wordt uitbetaald en verdeeld. Veel boeren hebben al te lang moeten wachten op deze steun, die zo hoognodig is.

Ik ben echter niet al te zeer onder de indruk van de voorstellen met betrekking tot de artikelen 65 tot en met 84. Het is bijna zeker dat deze geen effect zullen hebben voor het Verenigd Koninkrijk, en ik heb ook een aantal vragen op dit vlak, met name in de zin dat ik het gevoel heb dat het ongelijke concurrentievoorwaarden zal creëren tussen de regio's in Europa. Verder lijken ze ook in strijd te zijn met het huidige beleid van de Commissie.

Christophe Béchu (PPE). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, we hebben een samenhangend beleid nodig. Velen van ons in dit Parlement hebben de Commissie de afgelopen weken om maatregelen gevraagd. Op het moment dat er oplossingen worden voorgesteld zullen wij hiervóór stemmen, ondanks het feit dat – ik sluit me aan bij wat reeds gezegd is – deze oplossingen rijkelijk laat komen en dan ook nog pas nadat deze zijn afgedwongen door de standpunten die zowel in het Europees Parlement als door ministers naar voren zijn gebracht.

Dit bedrag is goed voor de korte termijn, maar – zoals al door verschillende mensen gezegd is – het biedt geen oplossing voor de problemen op de lange termijn, die te maken hebben met de wijze waarop wordt omgegaan met het geplande einde van de quota. Als we een opeenstapeling van crises in deze sector willen voorkomen, kunnen we dat onmogelijk doen zonder instrumenten die gericht zijn op het reguleren en beheersen van de productie, of instrumenten die op beide gericht zijn.

Maar dat is niet de kwestie die vanavond aan de orde is. De kwestie van vanavond, de enige kwestie die momenteel aan de orde is, is die van artikel 186. Commissaris, ik heb een simpele vraag: wat wilt u concreet bereiken met artikel 186, vanaf wanneer en op welke wijze?

Iratxe García Pérez (S&D). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, een maand geleden hebben we hier gedebatteerd over een resolutie van het Parlement en de voorstellen voor een interventie in de zuivelsector. Vandaag gaat het om twee nieuwe maatregelen: de wijziging van het quotabeleid en die van artikel 186, maatregelen die we overeenkomstig uw verzoek met spoed behandelen.

Commissaris, deze sector dient echter in zijn geheel te worden beschouwd, en het is geen goede zaak dat er maar steeds voorstellen binnensijpelen over een kwestie die onze gemoederen al een paar maanden bezighoudt.

Wij dringen aan op gemeenschappelijke Europese oplossingen. Zo zal de aangekondigde stijging van de minimumsteun voor alle sectoren verstoringen tussen de lidstaten in de hand werken, en het moeilijker maken om het gemeenschappelijk landbouwbeleid op uniforme wijze ten uitvoer te leggen.

Dan nog een laatste overweging: er wordt steun van 280 miljoen voorgesteld, die wij uiteraard toejuichen, wat niet wegneemt dat ik u eraan zou willen herinneren, commissaris, dat wij in dit Parlement een resolutie hebben aangenomen waarin wij hebben gewezen op de noodzaak om een extra fonds van 600 miljoen euro te creëren, om de crisis van de zuivelsector aan te pakken.

Britta Reimers (ALDE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, voor mij als agrariër betekent het op artikel 78 en 79 ingediende amendement dat de Europese Commissie afwijkt van de tot nu toe gevolgde, juiste koers en de landbouwhervorming ten laste laat komen van de efficiënte en toekomstgerichte bedrijven.

Het is gevaarlijk om zo kort voor de definitieve beëindiging van het – tot nu toe vooral in het nadeel van de melkveehouders werkende – quoteringstelsel in een blinde dadendrang de boel te gaan vertimmeren. Daarmee lopen we ook achter de actuele ontwikkelingen aan, want de markt begint zich weer te herstellen. Daarom keur ik dit amendement af.

Het is maar al te duidelijk dat de Commissie de door het Parlement verlangde snelle stappen in haar eigen voordeel denkt te gebruiken. Dat doet de Commissie door kort voor de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon via aanpassing van artikel 186 extraparlamentaire handelingsspeelruimte veilig te stellen. Om die reden keur ik ook dit amendement af.

Ik zou mij er wel in kunnen vinden als het Parlement de Commissie in geval van crisis voor bepaalde tijd de nodige handelingsvrijheid geeft, maar dat is ook in toekomstige crisistijden via artikel 142 van het Reglement in een handomdraai te regelen.

Richard Ashworth (ECR). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, de zuivelindustrie verkeert in een crisis en ik zou hier dan ook mijn dank willen laten aantekenen en de commissaris willen complimenteren met haar maatregelen, die op het juiste moment komen en naar mijn mening precies goed zijn. Ik denk dat het bedrag van 280 miljoen euro realistisch is en zeer welkom zal zijn binnen de bedrijfstak. Ik heb mij laten overtuigen dat het inderdaad nodig is bevoegdheden op grond van artikel 186 te verlenen als wij deze toelage tijdig bij de producenten willen krijgen. Het voorstel heeft daarom mijn steun, al gaat mijn voorkeur ernaar uit deze concessie tot uiterlijk 2013 te verlenen.

Ten aanzien van de opkoopregeling voor nationale quota, die naar ik constateer ook bevoegdheden omvat om de superheffingen te verhogen van producenten die de quota overschrijden, heb ik mijn bedenkingen. Ik denk dat hiermee efficiënte en vooruitstrevende producenten worden gestraft – vaak de jonge mannen, of jonge mensen, die in de toekomst het kloppend hart van de industrie moeten gaan vormen – en ik denk dat er een verkeerde boodschap van uitgaat.

De markt is momenteel uitermate wisselvallig en wat deze sector nodig heeft is een strategie voor de lange termijn, geen maatregelen op de korte termijn. Ik steun de commissaris al geruime tijd in haar langetermijnvisie voor de toekomst van de sector, en ik zou haar willen aanmoedigen op deze weg verder te gaan, dat wil zeggen met de strategie voor de lange termijn, en niet de maatregelen op de korte termijn.

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, ik hoop dat de melkproducenten nu het ergste achter de rug hebben. Deze hoop wordt versterkt door het besluit om volgend jaar 280 miljoen euro steun te verlenen aan de melkproducenten. Een fundamentele vraag blijft evenwel wat er op lange termijn met de melkproductie en de melkproducenten moet gebeuren. De belangrijkste kwestie op dit gebied houdt verband met de toekomst van de melkquota.

Er zijn vandaag twee benaderingen. De eerste denkwijze, die het resultaat is van de herziening van het gemeenschappelijk landbouwbeleid, is erop gericht de productiequota geleidelijk te verhogen en ze vervolgens in 2015 af te schaffen. De tweede benadering, die in het huidige voorstel van de Europese Commissie is opgenomen, wil het aanbod van melk beperken door een nieuwe methode in te voeren voor de berekening van de boete voor het overschrijden van het nationale quotum. Deze twee benaderingen zijn met elkaar in tegenspraak.

Persoonlijk ben ik voorstander van het behoud van de quota, op voorwaarde dat de verdeling van de quota tussen de EU-landen en de producenten op objectieve en eerlijke criteria berust. De ontwikkeling en goedkeuring van dergelijke eerlijke en objectieve criteria zou erg moeilijk zijn, maar het is misschien wel het proberen waard. Wat deze uitbreiding betreft, sta ik volledig achter de uitbreiding van de werkingssfeer van artikel 186. Ik ben echter van mening dat dit gepaard zou moeten gaan met het definiëren van de rol van de Commissie, evenals van de instrumenten waarvan zij gebruik zal kunnen maken.

Alan Kelly (S&D). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik zou het volgende tot de commissaris willen zeggen: vergeeft u mij de woordspeling, maar de melkcrisis is iets waar de Commissie werkelijk een “pig’s ear” van heeft gemaakt, een uitdrukking waarmee wij in Ierland aangeven dat iemand er geheel en al een potje van heeft gemaakt.

Nog maar anderhalf jaar geleden verzekerde u ons dat de melkprijzen aanzienlijk zouden stijgen, terwijl ze in sommige landen zelfs zijn gehalveerd. Dit is nu precies waarom de Commissie sneller zou moeten kunnen ingrijpen in de markt, en deze motie is in dat opzicht positief.

In mijn kiesdistrict Munster in Ierland kunnen tal van bedrijven in de zuivelindustrie, zowel klein als groot, maar bovenal familiebedrijven, maar net overleven en balanceren ze op de rand van het faillissement. Zij bezien hun moeilijkheden en zien dan dat ze een schamel bedragje krijgen toegeschoven, terwijl anderen, zoals banken en bankiers, overeind worden gehouden met enorme sommen geld.

(Spreker wordt door de Voorzitter verzocht langzamer te spreken)

De gisteren aangekondigde financiering van de melksector van 280 miljoen euro is welkom, maar weinig meer dan een hechtpleistertje op een gapende wond. Het Parlement heeft september jl. in stemming bepaald dat er 600 miljoen euro beschikbaar zou moeten komen. Wij zouden aan dat bedrag vast moeten houden, al is het alleen maar om onze solidariteit te betuigen met de kleine boer. De volgende prioriteit van de Commissie zou moeten zijn het hele probleem van de melkvoorziening op te lossen. Hier ben ik stellig van overtuigd. Zolang dit niet wordt opgelost, zullen wij voor meer problemen komen te staan en dan zijn de hechtpleistertjes snel op.

Elisabeth Jeggle (PPE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de commissaris, inderdaad, we zouden ermee moeten instemmen dat melk in artikel 186 opgenomen wordt en ik hoop dat dit morgen ook daadwerkelijk gebeurt. We kunnen niet almaar klagen dat de Commissie te traag handelt, achter de feiten aanloopt en het steeds over een sprankje licht heeft dat uiteindelijk gezichtsbedrog blijkt te zijn.

Nu heeft de Commissie de mogelijkheid snel te handelen en wij zouden haar daartoe in staat moeten stellen, natuurlijk met de verklaarde wil om dat handelen te controleren. In het wijzigingsvoorstel dat Albert Deß namens de Europese Volkspartij ingediend heeft, oefenen wij die controle ook gezamenlijk uit. Zoals velen al opgemerkt hebben, is de 280 miljoen euro een druppel op een gloeiende plaat, maar we dienen ons er ook bewust van te zijn dat we aan het eind van een begrotingsjaar gekomen zijn. We moeten onder ogen zien dat er niet meer geld is.

Hoe gaan we met de algehele situatie om? Wij zouden willen dat deze 280 miljoen euro terechtkomt bij de melkveehouders die het hardst door de crisis getroffen zijn. We hebben het hier over de markt voor melk, maar het gaat om mensen, om plattelandsgebieden, waarvan we in een ander verband telkens beweren dat we ze willen beschermen. Mevrouw de commissaris, gaat u achter het melkfonds staan! Vanmiddag heeft uw collega zich er in het begrotingsdebat positief over uitgelaten, zo wil ik hier benadrukken. Dat deed mij deugd. We hebben ook dringend behoefte aan dit signaal en het geld staat op de begroting voor 2010.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE). – (PT) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de commissaris, ook ik ben blij dat het Parlement het verzoek om urgentverklaring heeft ingewilligd, want het lijkt me belangrijk en dringend noodzakelijk dat het melkvraagstuk in artikel 186 wordt opgenomen.

Volgens mij is het in een ernstige situatie als die van de zuivelsector, om zowel economische als sociale redenen, essentieel dringende maatregelen te nemen om de sector te beschermen. Ik kom overigens uit een land, Portugal, en uit een streek, de Azoren, waar de zuivelsector een vooraanstaande plaats inneemt en diep geworteld is in vanuit sociaal oogpunt relatief kwetsbare regio’s waar het van vitaal belang is dat het quotasysteem ook na 2015 in stand wordt gehouden.

De voorgestelde maatregelen zijn weliswaar ontoereikend, maar desalniettemin noodzakelijk en dringend. Ik maak mij ook zorgen over de manier waarop de Commissie de nieuwe bevoegdheden zal uitoefenen die haar zijn toegekend, temeer omdat ze tegenover deze crisis een vrij onverschillige houding heeft aangenomen

en zwakke maatregelen heeft uitgevaardigd die bovendien te laat en onder sterke druk tot stand zijn gekomen. In dit verband verzoek ik de Commissie een bijlage bij artikel 186 in te dienen met de maatregelen die gebruikt kunnen worden om radicaal in te grijpen in de zuivelsector en de duurzaamheid ervan te waarborgen.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, ik ben ingenomen met het voorstel van mevrouw de commissaris, maar heb wel een punt van kritiek, namelijk het vrijwillige opkoopprogramma van melkquota.

Een dergelijke actie kan alleen succes hebben als zij verplicht is. In mijn ogen is een vrijwillige regeling voor het opkopen van melkquota contraproductief. Niet alleen omdat we met deze regeling een aanvankelijk toegestane quotumverhoging met veel moeite weer terugdraaien, maar ook omdat we het quotum door de opkoop weer een financiële waarde geven en zo vooral de mogelijkheid tot salderen beperken. En elke inperking van de salderingsmogelijkheid moet ik afwijzen. Zeker nu de quoteringsregeling uitloopt, is er behoefte aan het salderingsinstrument, om het afzonderlijke bedrijven mogelijk te maken zich beter op de markt in te stellen.

Om de genoemde redenen zal ik dit deel van de motie af moeten wijzen, maar ik zal voor de motie als geheel stemmen.

Ricardo Cortés Lastra (S&D). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, geachte collega's, het is waar dat de maatregelen die we gaan nemen gericht zijn op een gedeeltelijke oplossing van de crisis in de zuivelsector.

Iedereen hier kent de situatie waarin de veeteeltbedrijven van onze boeren verkeren, en we weten wat deze maatregelen voor hen allemaal en hun gezinnen betekenen.

Onze veehouders willen niet voortdurend gesubsidieerd worden. Wat zij ons vragen, is dat ze op waardige wijze hun werk kunnen doen, dat zij hun producten tegen een fatsoenlijke, eerlijke prijs kunnen verkopen die overeenstemt met hun inspanningen en investeringen.

Commissaris, los van de stimulans en het vertrouwen dat we onze veehouders kunnen geven met deze nieuwe maatregelen, zijn wij de weg ingeslagen naar hervormingen in de toekomst, diepgaande hervormingen die in dit Parlement opnieuw aan de orde zullen worden gesteld.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, het belangrijkste wat de commissaris heeft gezegd is dat de prijzen beginnen te stijgen. Wij zouden dit hier in het Parlement moeten erkennen en er alles aan moeten doen om te zorgen dat dit wordt doorberekend aan de boeren. Wij zeggen dat wij 280 miljoen euro voor hen beschikbaar maken, maar elke extra cent die zij krijgen uitbetaald, is veel meer waard dan het toeschuiven van steungelden. Dat is waar het om gaat.

Mijns inziens is het belangrijk dat sommigen forse kritiek op de Commissie hebben geuit. Maar laten we erkennen dat de interventie- en uitvoerrestituties zijn gebruikt om de prijzen constant te houden, ook al is die prijs momenteel gruwelijk laag voor producenten. Daarom denk ik dat een deel van de kritiek onnodig en wat al te hard is. Ik steun de uitbreiding van artikel 186 als u dit nodig hebt om het bedrag van 280 miljoen euro uit te keren, al zie ik dit bedrag meer als een geste dan als wezenlijke compensatie.

We zullen ook lessen moeten trekken. Wij moeten kijken naar wat er gaat gebeuren met de hervorming van het gemeenschappelijk landbouwbeleid na 2013; de groep op hoog niveau buigt zich daar momenteel over. Ik zou tot al die fracties die vanavond hun steun geven aan de financiering van de zuivelsector willen zeggen: zorg dat u ook uw steun geeft aan een goed gefinancierd gemeenschappelijk landbouwbeleid na 2013. Zo niet, dan zijn uw woorden betekenisloos.

José Bové (Verts/ALE). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, mijn verontschuldiging, ik had hier eerder willen zijn, maar ik was met iets bezig. Ik heb de Franse luisteraars uitgelegd wat er gisteren in Luxemburg gebeurd is.

Ik ben van mening dat het besluit van de Raad een slecht besluit is, want de tekst gaat uitsluitend over "herstructurering". Het aantal melkproducenten is in Frankrijk teruggelopen van 480 000 in 1984 naar minder dan 88 000 nu.

En nu krijgen we te horen dat er nog meer producenten moeten verdwijnen en dat het geld dat daarmee wordt binnengehaald – dat staat in de tekst – ten goede komt aan producenten die hun quota overschrijden. De productie wordt dus nog verder geconcentreerd en er moeten nog meer producenten verdwijnen in de moeilijkste regio's. Daarmee gaan we niet in de goede richting.

Het geld dat gegeven is, die 280 miljoen euro, komt neer op – dat is al gezegd – 50 euro per maand per bedrijf, een jaar lang. Dat is een druppel op een gloeiende plaat, het getuigt bijna van minachting voor de crisis die de boeren doormaken.

Tot slot wil ik nog over artikel 186 zeggen dat het, op een moment dat we medebeslissingsbevoegdheid krijgen op het terrein van de landbouw, onacceptabel is dat er macht, een blanco cheque, terugvloeit naar de Commissie.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) Allereerst wil ik de commissaris bedanken voor haar komst naar het Parlement, en ik wil haar tevens een vraag stellen. U hebt gezegd dat de beloofde middelen voor de fondsen ter ondersteuning van de zuivelsector worden verdeeld onder de lidstaten op basis van een historische factor. Met andere woorden: gebaseerd op de quota die in onderhandelingen zijn vastgesteld. Veel lidstaten zijn echter van mening dat deze quota oneerlijk zijn. Dit is in feite de reden waarom veel lidstaten erop aandringen dat de markt gedereguleerd moet worden. Bijvoorbeeld: Sommige staten kunnen niet eens genoeg produceren voor eigen consumptie. Denkt u niet dat een historische factor deze onrechtvaardigheden in stand zal houden...

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

Ik zal mijn vraag moeten samenvatten om mijn spreektijd niet te veel te overschrijden. De commissaris zei dat de middelen worden verdeeld onder de lidstaten op basis van een historische factor. Veel lidstaten zijn echter van mening dat de op dit moment toegewezen quota oneerlijk zijn. Dit is in feite de reden waarom veel lidstaten erop aanringen dat de markt gedereguleerd moet worden. Denkt u niet dat een historische factor deze onrechtvaardigheden in stand zal houden?

Mariya Nedelcheva (PPE). – (BG) Ik zou het besluit van de Raad en de Commissie willen verwelkomen om in 2010 een aanvullend pakket van 280 miljoen euro aan subsidies toe te kennen aan de melkproductie. Dit is een helder signaal aan al diegenen die dagelijks te lijden hebben van de nadelige gevolgen van de crisis. Ik wil benadrukken dat deze passende reactie geen eenmalige economische oplossing is, maar deel uitmaakt van een gerichte langetermijnstrategie voor het herstel, de stabilisering en de ontwikkeling van deze sector in Europa. Dit is waarom het zo belangrijk is de maatregelen die elk van de lidstaten gaat nemen, goed in overweging te nemen. Ik zou uw aandacht willen vragen voor het feit dat Bulgarije de voorstellen tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1234/2007 slechts ten dele kan accepteren. Wij staan erop dat uitdrukkelijk in het concept wordt verwoord dat het aan de lidstaten is te bepalen hoe de mogelijkheden om de nationale melkquota te beheren worden uitgeoefend. Het is belangrijk dat de optie blijft bestaan om te kiezen voor de bestaande regeling voor het uitkopen en herdistribueren van de melkquota door middel van de nationale reserve. Wij kunnen het ons niet permitteren om betalingen van producenten in te houden of te innen, aangezien de Bulgaarse landbouwsector momenteel in een proces van modernisering zit. Anders zouden Bulgaarse producenten ook na 2015 nog niet mee kunnen concurreren.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, het spreekt vanzelf dat wij ingenomen zijn met deze nieuwe oplossingen die tot doel hebben de boeren te helpen, ook in Polen. Wanneer we het over geld hebben – en dat is hier het geval – mogen we echter niet vergeten dat het ook erg belangrijk is dat dit geld op een goede manier wordt verdeeld. De financiële steun zou moeten terechtkomen bij diegenen die het zwaarst worden getroffen door de gevolgen van de crisis. Ik zal immers niet instemmen met een beleid waarbij we iedereen eenzelfde – en dus een heel klein – bedrag geven, met als gevolg dat we uiteindelijk niemand helpen.

Ten tweede zou ik, als u mij toestaat, kort naar de geschiedenis willen verwijzen, vooraleer ik dadelijk verder over de toekomst praat. Ik ben er zeker van dat we ons allemaal die fantastische jaren herinneren, intussen meer dan een jaar geleden, toen de boeren nog een zeer goede prijs kregen voor hun melk. Op datzelfde ogenblik ontvingen ze omvangrijke EU-subsidies voor de modernisering van de zuivelsector. Het is bijgevolg belangrijk dat we bij het plannen van de toekomst rekening houden met deze ervaringen en dat we lering trekken uit onze fouten, want die zijn er in elk geval gemaakt. Verder is het even belangrijk dat we ons afvragen in welke richting we deze sector in te toekomst willen ontwikkelen, aangezien er zowel geld beschikbaar is in de vorm van rechtstreekse subsidies als van middelen voor de ontwikkeling van plattelandsgebieden. Daarnaast beschikken we ook nog over het instrument van de melkquota.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Commissaris, ik zou u het volgende willen vragen: Waaraan wil de Commissie deze 280 miljoen euro besteden? Aan een verdere herstructurering of, misschien nog beter, zoals 21 lidstaten graag wilden, aan een kapitaalinjectie voor de markt of aan marktmechanismen? De boeren willen eigenlijk dat het geld voor steunmechanismen wordt gebruikt. Zij zijn op dit ogenblik niet in staat

om nieuwe leningen aan te gaan of om de productiviteit te verhogen. Zij zijn momenteel niet in staat om verder te moderniseren omdat ze geen liquide middelen meer hebben. Zij willen nu geen koelinstallaties of melkmachines kopen omdat dit niet het geschikte moment is om verder te investeren. Deze 280 miljoen euro komt neer op minder dan 2 euro per ton melk die in de Europese Unie wordt geproduceerd.

Het zogeheten 'mechanisme voor het beheer van het quotasysteem' dat de Europese Commissie voorstelt, is in feite bedoeld om de productie te beperken. We moeten ons afvragen of dit geen aanleiding zal geven tot een situatie die vergelijkbaar is met de toestand die na de hervorming van de suikermarkt is ontstaan, met de huidige problemen bij de bevoorrading van deze grondstof tot gevolg. Is nu het moment gekomen om de melk- en graanproductie te beperken? Ik ben er zeker van dat we dat niet willen.

Herbert Dorfmann (PPE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, geachte commissaris, ik ben blij dat u, mevrouw de commissaris, al een paar weken nadat dit Huis een resolutie over het melkprobleem aannam met maatregelen komt om aan onze verlangens uitvoering te geven. Wat artikel 186 betreft onderschrijf ik uw voorstel, ook de beperkte geldigheidsduur, die mij verstandig lijkt. Daarnaast ben ik ook voor de door u voorgestelde differentiatie in de quoterings.

Meer moeite heb ik met het voorstel voor het opkopen van quota. U hebt zelf al weken- en maandenlang gezegd dat de huidige crisis niet door het quoteringsstelsel veroorzaakt is en in zoverre ontgaat mij deels de zin van dit voorstel tot opkoping. Tot slot wil ik nog kwijt dat hiermee onze mogelijkheden toch nog niet uitgeput kunnen zijn. We moeten handelend blijven optreden, zeker voor de melkveehouderij in moeilijke gebieden, in bergstreken, waar gewoonweg geen alternatief voor de melkveehouderij bestaat.

Elisabeth Köstinger (PPE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de commissaris, geachte collega's, ook van mijn kant hartelijk dank voor de 280 miljoen euro. Ik hoop echt dat onze 40 000 Oostenrijkse melkveehouders ten volle van dit bedrag profiteren, want die kunnen het werkelijk goed gebruiken. U bent ongetwijfeld op de hoogte van de situatie in de berggebieden en bij de kleinschalige familiebedrijven daar.

Mevrouw de commissaris, Oostenrijk was altijd tegen beëindiging van de quoterings gekant. Afijn, u hebt uw weg gekozen en bent deze consequent gevolgd. Wij proberen natuurlijk onze boeren hierop voor te bereiden en hen ook zo goed als het gaat te helpen. Uw voorstel voor een vrijwillig opkoopprogramma kan ik met de beste wil van de wereld niet begrijpen. Als we dat uitvoeren, drijft dat de prijs van quota op, terwijl u die juist af wilt schaffen. Hoe moeten we dat de Oostenrijkse boerenfamilies uitleggen?

Mariann Fischer Boel, lid van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik heb vanavond aandachtig naar het debat geluisterd en van sommige sprekers zou je werkelijk de indruk kunnen krijgen dat dit de eerste stap is die wij nemen om de zuivelsector in de Europese Unie te helpen. Niets is minder waar. Het kan toch niet anders dan dat in ieder geval een aantal van u kennis heeft van wat er allemaal gaande is sinds januari dit jaar, toen wij begonnen zijn met openbare en particuliere opslag, toen wij begonnen zijn met interventie en toen wij begonnen zijn met uitvoerrestituties. Gedurende de zomer zijn er nog tal van verschillende maatregelen genomen, dus misschien moeten wij maar een speciale studie gelasten om de nieuwe Parlementsleden exact uiteen te zetten wat er allemaal ondernomen is sinds januari dit jaar.

Wat de specifieke punten betreft van de twee voorstellen die hier vandaag op tafel liggen: ik zou nogmaals willen benadrukken dat de opkoopregeling geen nieuwe regeling is. De lidstaten kunnen hier allang gebruik van maken als zij specifieke melkveehouders willen helpen die anders gedwongen zijn hun bedrijf te sluiten. Het is maar een aanbod, en dat is ook de reden dat ik het niet verplicht wil maken; het is gewoon een mogelijkheid om melkveehouders te helpen die anders gedwongen zijn hun bedrijf te sluiten. De quota die worden opgekocht kunnen worden behouden in de nationale reserve en kunnen in een later stadium worden verdeeld als de lidstaten dit willen. Dit is één deel van het debat.

Het andere deel, waar vandaag veruit de meeste aandacht naar uitgaat, betreft artikel 186. De reden om melkveehouderij onder de werkingssfeer van artikel 186 te brengen, is dat wij in staat moeten zijn om snel te reageren. Overigens zie ik geen redenen waarom de melkveehouderij niet onder artikel 186 zou mogen vallen, aangezien specifieke onderdelen van de vleessector daar ook al deel van uitmaken. Diegenen die vrezen dat de Commissie zo een blanco cheque krijgt en kan doen wat zij maar wil, zouden in zijn algemeenheid moeten beseffen dat artikel 186 normaal gesproken van nature een zeer positieve regeling is, die het mogelijk maakt te proberen mensen die in moeilijkheden verkeren, te helpen door zeer snel te reageren. Het is dan ook geen blanco cheque. Zoals u waarschijnlijk weet, wordt alles besproken in het beheerscomité.

Ik heb goed geluisterd naar uw voorstellen voor een meer beperkte periode van drie of vier jaar. Ik denk dat de melkveehouders hier tekort mee worden gedaan, maar uiteraard heb ik wel geluisterd naar wat u hierover te zeggen had.

Verder denk ik dat er een hoop misvattingen de ronde doen. Het bedrag van 280 miljoen euro is niet bestemd voor reorganisatie. Het biedt enkel de mogelijkheid heel snel bedragen uit te keren, dat wil zeggen zodra alle formaliteiten rond zijn, in het bijzonder als de goedkeuring door de Raad Ecofin op de bijeenkomst van november en de ondertekening van de begroting voor 2010 zijn geregeld. Dit betekent dat wij dan direct kunnen optreden, hetgeen niet het geval zou zijn als artikel 186 niet wordt aangepast. Het gaat dus niet om reorganisatie. Zoals ik al eerder zei, geeft het de lidstaten de mogelijkheid uit deze nationale begroting betalingen te doen aan die bedrijven die dit het meeste nodig hebben.

Hoe dit geld verdeeld moet worden? Ik heb duidelijk aangegeven dat dit moet gebeuren op basis van productie. Het is mij wel gebleken dat hier ook andere opvattingen over zijn, maar als wij hier intern gaan debatteren over de vraag hoe er moet worden gedistribueerd, dan denk ik dat wij wel tot eind volgend jaar bezig zijn. Er zijn immers zo veel opvattingen over dit vraagstuk dat wij nooit tot een gemeenschappelijke oplossing zullen komen.

Op een paar specifieke vragen wil ik nog ingaan. Ik zou willen zeggen dat producentenorganisaties een uitstekende optie zijn. Sterker nog, ze zijn noodzakelijk. Ik heb dat al eerder duidelijk gesteld in de plenaire vergadering, met name bij het debat over de groenten- en fruitregeling. Als boeren hun inspanningen richten op onderlinge concurrentie in plaats van te concurreren met de sterke detailhandel, dan weet ik wel wie de winnaars en verliezers zullen zijn. Daarom zeg ik: sla de handen ineen om een sterkere schakel te worden in de gehele voedselketen.

Ik ben het helemaal met u eens dat wij te stellen hebben met een mondiale problematiek en dat er 1 miljard mensen zijn die honger lijden en niet elke dag het eten kunnen krijgen dat ze nodig hebben. Daarom deed het mij ook pijn om te zien dat Europese melkveehouders melk uitsproeiden over de akkers, terwijl er elders in de wereld mensen omkomen van de honger. Dit geeft geen al te best beeld van de Europese landbouw.

Ik moet zeggen dat ik zeer onder de indruk ben van de manier waarop twee leden, de heren Bové en Häusling, erin geslaagd zijn hun spreektijd op te waarderen. Ik heb met interesse gekeken hoe dit in zijn werk ging. Ik weet niet of het een nieuwe procedure is in dit Parlement dat de ene spreker de andere kan vervangen, welke laatste dan vervolgens alsnog gaat spreken volgens de "catch the eye" procedure. Dat was zeer gewiekst, moet ik zeggen.

(Applaus)

De Voorzitter. – Hiermee is dit onderdeel beëindigd.

De stemming vindt donderdag plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Luís Paulo Alves (S&D), schriftelijk. – (PT) Mevrouw de commissaris, we hebben zo lang ons best gedaan om de Commissie ertoe te bewegen maatregelen aan te nemen dat we in deze buitengewoon moeilijke tijden voor de zuivelproducenten en hun gezinnen niet anders kunnen dan uw bijdrage aanvaarden. Helaas is de Commissie pas laat in actie gekomen. Het is de sterke druk van de zuivelproducenten, het Europees Parlement en 21 lidstaten die haar uiteindelijk aan het werk heeft gezet. Ik heb de volgende bedenkingen bij de maatregelen die u hier hebt voorgesteld:

1: Het fonds ten bedrage van 280 miljoen euro valt in het niet bij de 600 miljoen euro die noodzakelijk wordt geacht door de voltallige Commissie landbouw en plattelandsontwikkeling, wier leden op dit vlak over ruime technische en politieke expertise beschikken. Deze beleidsverklaring is overigens goedgekeurd door het Europees Parlement zelf. Daarom zien we ons genooddaakt te besluiten dat minder dan de helft van het bedrag dat het Parlement slechts een maand geleden noodzakelijk achtte ontoereikend is.

2: Door melk onder de werkingssfeer van artikel 186 te brengen, heeft de Commissie een operationeel instrument tot haar beschikking dat onmiddellijk kan worden ingezet. Dat betekent echter niet dat het Parlement op dit vlak geen controle meer zal uitoefenen. We hebben nog steeds instrumenten nodig om de markt te reguleren. We moeten het quotasysteem blijven handhaven en de transparantie van de zuivelketen waarborgen. Zonder deze twee instrumenten zullen we er niet in slagen de stabiliteit in de Europese plattelandsgebieden te herstellen en in stand te houden.

Béla Glattfelder (PPE), *schriftelijk*. – (HU) Ik verwelkom de maatregelen die door de Europese Commissie zijn voorgesteld om de Europese melkproducenten te helpen. Deze maatregelen kunnen de crisis echter slechts verlichten, maar niet beëindigen. Daarvoor zouden de beslissingen met betrekking tot de verhoging van de melkquota moeten worden ingetrokken. Noch de Europese Commissie, noch Mariann Fischer Boel persoonlijk, zijn echter bereid te erkennen dat er verkeerde beslissingen zijn genomen. Ik ben het eens met de eis van de Europese boeren om de quotaverhoging in te trekken.

Ik ben ook tegen de definitieve opheffing van het quotasysteem in 2015. Ik ben het eens met het standpunt van de grootste Europese boerenorganisatie, de COPA-COGECA, dat er ook na 2015 behoefte zal zijn aan een gereguleerde melkmarkt. De belangrijke les van de huidige crisis is dat er behoefte is aan regulering van de melkmarkt. Bij gebrek daaraan worden de prijzen onvoorspelbaar. De verliezen die ontstaan door enorme prijsschommelingen kunnen niet worden gedragen door de Europese melkproducenten.

In verband met de huidige noodmaatregelen wijs ik u erop dat de verhoging van de minimale subsidies van 7 500 naar 15 000 euro, problemen kan opleveren in de lidstaten die in een moeilijker begrotingssituatie verkeren. Te vrezen valt dat in deze landen, bijvoorbeeld Hongarije, de regeringen de maximale subsidie niet zullen verstrekken als gevolg waarvan de boeren in deze landen een nog grotere concurrentieachterstand kunnen oplopen.

Ik vertrouw erop dat het Europees Parlement donderdag bij de stemming over de begroting van 2010 het onder anderen door mij ingediende amendement zal steunen, waarmee de subsidie voor het schoolmelkprogramma zou worden verhoogd.

Marine Le Pen (NI), *schriftelijk*. – (FR) De Europese Commissie heeft op de acties van de afgelopen weken van de melkproducenten om hun sector te redden, die in een crisis verkeert, gereageerd met de oprichting van een “zuivelfonds” van 280 miljoen euro. Mevrouw Fischer Boel is dus bezweken onder de druk, nadat ze zich eerst wekenlang doof hield voor de ellende van de boeren die op de rand van het faillissement verkeerden. Deze financiële maatregel is echter lachwekkend en is slechts bedoeld om de woede van de melkproducenten voor enige tijd tot bedaren te brengen. Het draagt op geen enkele manier bij aan een oplossing van het probleem van deze sector, die aan het verdwijnen is door de geplande afschaffing van de melkquota. De melkproducenten willen geen liefdadigheid of een aalmoes, maar regulering van de markt, zodat ze hun melk kunnen verkopen tegen prijzen die het mogelijk maken op een waardige manier rond te komen van hun werkzaamheden en een toekomst voor hun kinderen op te bouwen. Vanuit de arrogante wens het dogma van de vrije en eerlijke concurrentie door te drukken, levert de Europese Unie duizenden boeren over aan de wetten van de markt, en aan niets anders. We hebben hier van doen met hetzelfde ultraliberalisme dat elke maand duizenden arbeiders de werkloosheid injaagt. We moeten onmiddellijk een einde maken aan deze slachting.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D), *schriftelijk*. – (HU) Ik verwelkom het principeakkoord dat is bereikt op de vergadering van de Raad van de ministers van Landbouw in Luxemburg over de aparte subsidie van 280 miljoen euro voor de melksector. Op Europees niveau wordt voor elke liter melk 1 eurocent extra gegeven, wat verwaarloosbaar is. De Europese Commissie heeft na maandenlang koppig verzet mondjesmaat toegegeven aan de druk van de boeren en 21 lidstaten, waaronder Hongarije, en het Europees Parlement, die op hun informele overleg in Brussel vorige week maandag al extra fondsen voor de sector eisten. Ondanks de verlate EU-maatregelen heeft de Hongaarse regering snel actie ondernomen in het belang van de melkveehouders, en de mogelijkheden van de begroting in aanmerking nemend, heeft zij er alles aan gedaan om hen te helpen. Hongarije heeft de bedragen die in het kader van fondsen voor plattelandsontwikkeling en het Europese Economische Stimuleringsprogramma kunnen worden herschikt volledig besteed aan hulp voor de melksector. Behalve Hongarije beschikken alleen Letland en Malta over zulke uitstekende cijfers. Van het kaderbedrag van 280 miljoen euro komt zo'n 3,3 miljoen euro, ongeveer 890 miljoen Hongaarse forint, rechtstreeks terecht bij de Hongaarse melkveehouders. De Hongaarse regering kan vrij beslissen over de besteding van dit bedrag, de Commissie heeft alleen voorgesteld dat deze speciale subsidie naar producenten zou moeten gaan die deze het hardst nodig hebben, wat overeenkomt met de Hongaarse doelstellingen. Het bedrag kan worden uitgekeerd na goedkeuring van de begroting voor 2010, dat wil zeggen begin volgend jaar.

16. Ingekomen stukken: zie notulen

17. Uitvoeringsmaatregelen (artikel 88 van het Reglement): zie notulen

18. Agenda van de volgende vergadering: zie notulen

19. Sluiting van de vergadering

(De vergadering wordt om 21.10 uur gesloten)